

www.burmeseclassic.com

ဝဏ္ဏီ

ရယ်ရီကညာသိုဇိဝင်္ဂါ

BURMESE CLASSIC .com

ပဒု နှစ်အုပ်တွဲ
ပေါ်လွန်

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

နှင်းမှုန်နှင်းဖွဲ့များဖြင့် ကြည့်လေရာရာဖွေးဖွေးဖြူနေသော
ဆောင်းရာသီက ခါတိုင်းနှစ်များနှင့်မတူအောင် ချမ်းအေး
လွန်း၏။

ယခုနှစ် ဆောင်းဝင်စမှပင် အေးစက်မှုက ကြောက်စရာ
ကောင်းနေသည်။

နှင်းစက်နှင်းပေါက်ထိုက် တဖွဲ့ဖွဲ့သာသွန်းနေသည့် မိုးနှုတ်
အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေ၏။

www.burmeseclassic.com

လမ်းပေါ်တွင်လည်း နှင်းခဲဖြူများက ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေကြသေးသည်။

မနက်လင်းပြိုဖြစ်သော်လည်း လူအများက မိမိသို့၏ အိမ်များထဲမှာပင် ရှိနေကြသေးသည်။

မီးလင်းမီများဘေးတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေရန် မီးလှုံနေကြရသည်။

အအေးခံနိုင်ရန် အနွေးထည်များကိုလည်း အထပ်ထပ် ဝတ်ဆင်ထားကြရသည်။

လူလား မလိုဘေးဘိနှင့် ဟိရုဇွန်များပင် နေပျော်ခြင်း ထွက်ပေါ်ပေးစေချင်း အပြစ်သို့ မထွက်ကြ။

ချက်ပြတ်စားသောက်ဖို့ ကိစ္စများ၊ ရောင်းချေးဝယ်ရာ ကိစ္စများကိုပင် စားချိတ်ထားကြ၏။

ဆောင်း၏ မှက်စက်သော အအေးဝယ်ကို မခံနိုင်ကြ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှ အေးချမ်းလှသော ဆောင်းမနက်ခင်းဘယ်ခု ဖြစ်လေသည်။

နှင်းတို့သည် လဲထဲမဲ့ပင် အေးကောင်းစွာ ကျဆင်းလျက် ရှိဆဲ ဖြစ်၏။

ကိုအချိန်မျိုးမှာပင် မင်းလမ်းပေါ်၌ အသေခံနှင့် နှင်းခဲများဖြင့် မြင်းလှည်းတံခါးကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

မြောက်ပြန်လေမှာ အရိုးကွဲမတတ်ပင် ထိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။

ချမ်းလိုက်သည်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်လော့ကံသည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာပင် သည်နှယ်ခရီးသွားနေခြင်းသည် ဝာနီဗူလောက်မူ မဟုတ်နိုင်ချေ။

လွန်စွာမှပင် အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စရှိနေမှန်း ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။

ထူးအား ကြည့်မြင်ရသည်မှာ... ချီးဝေးက လာရ၍ထင့်၊ မြင်းလှည်းမောင်းသူ လူထွားရှိ၏ နန္ဒ-ကိုယ်မှာ ချွေးများဖြင့် ရှေးနေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူလူထွားကြီးသည် နှင်းထုတ်ဖောက်၍ မြင်းထိုက်သည်ဘက်ကို ရှားပေါက်ညှို့နှိုးပြန်သည်။

မြင်းကိုမူ ခာရှင်သတ်၍ ထားလိုက်၏။ ထိုနေ့သက် သက်တမ်း၌ အားတန်ငယ်နှင့်လာခဲ့ပြီးနောက် ကြီးမားသော အုတ်တုံးတို့ဖြင့် မြင်းလှည်းကို ရင်လိုက်လာသည်။

မြို့လျှင်...

သူ၏ မျက်လုံးများက တောက်ပသော စွန်းရဲမျက်လုံးနှယ်
ဝန်းကျင်အား အတ်ခတ်လိုက်၏။

သူတို့ ရောက်လိုသည့်နေရာကို ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။
သည်တော့မှပင် မြင်းလည်းမောင်းသူ လူထွားကြီး စိတ်အေး
သွားပုံ ရလေသည်။

ခုမှပင် သူ ဖမ်းချနိုင်တော့သည်။

* * *

ရွှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီး။

ကန်ရောင် အောက်ခံပေ၀ယ် ရှေ့ရောင်စာလုံးများဖြင့်
ရေးထိုးထားသည့်မှာ လွန်စွာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှပေသည်။
ထိုကျောင်းတော်ကြီးသည်ကား...

တရုတ်ပြည်၏ နာမည်ကျော်ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီး
ပင် ဖြစ်လေသည်။

နာမည်ဂုဏ်သတင်းနှင့်လိုက်ဖက်လှစွာ ကျောင်းတော်ကြီး
ကလည်း ခန့်ခန့်ထည်ထည်မျှကုန်။

မြင်းလည်းမောင်းသူ လူထွားကြီးက သွက်သက်စွာဖြင့်
လည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်သို့

ထုထည်မြင့်မားသည့် တံခါးမကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျွန်း
ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

တံခါးမကြီးတွင်တပ်ဆင်ထားသော ကြေးသော့ကွင်းကို
အသာအယာ ခေါက်လိုက်သည်။

‘ခေါက် ခေါက်...ခေါက် ခေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအသံကြောင့် ချောင်းကြည့်သည့် သေးငယ်သော
အပေါက်လေးတစ်ခု ပွင့်လာသည်။

အထဲမှ စူးရှသော မျက်လုံးတစ်စုံကို လှမ်းမြင်ရသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ’

လူထွားကြီးက အမေးကိုပြန်ဖြေ၍ ခါးကြားထဲမှ သုံး
ထောင့် အလုံငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဪ...’

တံခါးစောင့်ကိုယ်တော်က သံခါးမကြီးကို ခွင့်ပေးလိုက်
သည်။

www.burmeseclassic.com

၆ ရွှေကြွယ်

လူဆွေးနိုးသော၊ ပြန်လှည့်သော၊ ပြန်ပတ် စေ
ကျောင်းတော်ထဲရှိ အခမ်းဝင်သွားသည်။

အဆန်ပယ်ကျယ်သော၊ မြေကွက်သစ်တစ်ခုတွင် မြင်း
လှည်းအား ရုပ်လိုက်၏။

လှည်းပေါ်မှ ဆူညံသံ၊ မီးပေါ်ပါးစွာ ချိန်ဆင်းလျက် မြင်း
လှည်းကောင်းကို သွန်သိုက်၏။

ထိုသို့သွန်သိုက်သည့်နည်းဖြင့် လှည်းပေါ်မှ အထိုးပစ္စည်းခွဲ
ဆင်းလာလေသည်။

ထိုအခန်းရှိမှ အကယ်ကြောက်ဆယ်ကျွတ်ခန့် ရှိ၏လေဟန်
ပိတောက် ဖာစီဆေး ဝါးပိုး၊ ငွေ့ဝါးဖြူနေသည်။

ပြေးတော့ နှုတ်ခမ်းပေးကလည်း အဖြူ။

မူပိုင်ဆိုင်သူအလေး၊ အဖြူ။

ကိုရေဖယ် အဆုံးသို့ပင် သွားပုံက လူငယ်လေးတို့ သွက်
သက်မှု မျိုး။

ပြေးတော့ မျက်လုံးအစုံစုံ စူးရှစွာ ကြောက်ပြောင်သည်။
ထိုအခန်းကို ချွေပြစ်သွားပြီး ကျောင်းတိုက်တစ်ခုမှ
ကိုယ်ခံကမ်းများ အမောတကော ပြေးထွက်လာကြသည်။

ဓမ္မစိုက်ညာသိုင်း၊ ရွှေမာ ၇

စုစုပေါင်း ကိုယ်ခံကမ်းကိုးစု၊ တီးတီး၊
ကိုယ်ခံကမ်းအားလုံးက အဆိုးဆုံးအခါ၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
၏။

‘ဝူတန်ဂိုက်၊ ချွေပြစ်ကြီးကို ကြိုဆိုပါတယ်’
မူန်သည်။

အထိုးအခါမှာ အဖြူဆောင် သိုင်းစိုက်ကြီးတစ်ခု ပြုစုသည့်
ဝူတန်ဂိုက်၏ ဂိုက်၊ ချွေပြစ်ကြီးပင် ပြစ်သည်။

‘ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကြီး ရှိကယ်မဟုတ်လား’
သူ့အမေးအကားကို ကိုယ်ခံကမ်းတစ်ပါးက ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာတော်က ဝူတန်ဂိုက်၊ ချွေပြစ်ကြီးကို မောင်ခေပေါက်ထမ်း
ဖီးယန်ဆောင်ထားစွာ ရှိနေပေ တယ်’

‘ကောင်းပြီ’
ဝူတန်ဂိုက်၊ ချွေပြစ်ကြီး ကျောင်းတိုက်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွား
တော့သည်။

၈ ဝင့်ကြယ်

‘လာ...လာ...ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

သီးသန့်အခန်းဆောင်ထဲဝယ် ဆရာကြီးသုံးပါး စုံခင်းနေ ထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အလယ်မှာ လှိုင်နေသည့် ရှောင်လင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်က လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။

‘ရှောင်လင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို တာညှိတော် ကိစ္စပြောပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ’

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောပြီး သင့်တော်မည့် တစ်ခုခု ရာမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘အင်း...ဒကာကြီးလဲ ဗီလောက်တောင် အေးစက်နေတဲ့ ကြားက ဆလားခွဲချတော့ တော်တော်လေး ချမ်းနေလောက်ပြီ၊ ချော့ ချော့ ရှေးနွေးကြမ်းလေး သောက်လိုက်ဦး’

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က လှမ်းပေးသည့် ရှေးနွေးခွက်အား တစ်ခုတစ်ခုဖြင့် ယူလိုက်ကာ သောက်ချလိုက်၏။ သူ့ ရုပ်ထံ နွေး၍ ဆင်းသွားသည်။

‘ဒကာကြီး ကိုယ်တိုင်တောင် အရောက် လာခဲ့ရတယ်ဆို တော့ ကိစ္စကတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်လောက်ဘူး တင်ရှုံ’

‘မှန်ပါ့ ဘုရား’

‘ပြောစမ်းပါဦး ဒကာကြီးရဲ့၊ ဘာများပါလိမ့်’

ရှောင်လင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ကိစ္စက တော်တော်ကလေး အရေးကြီးနေပါတယ် ဘုရား’

‘ဟုတ်လား’

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်သူ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီးက သူနှင့်အတူ လှိုင်နေကြသည့် ဆရာတော်နှစ်ပါးအား လက်ပြု၍ အပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ပြောတော့ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ရှောင်လင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးက ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက် တည်။

‘ခုတလော နယ်စပ်ဘက်တွေမှာ မန်ချူးတွေ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်နေတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားလဲ ကြားမိမှာပါဘုရား’

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်၏ အမေးစကားကို ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘...ရဲ့ ကျုပ်လဲ... မိသားစု... ကောကြီး’

‘နဲ့ ဟေ့ညီတော်လေးတို့ ကိစ္စကြီးက အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်နေ
မယ်လို့ သူ့က’

ရှောင်လင် ကျောင်းထိုင်တရာခက်ကြီးက ထိုစကားကို
ပြန်ထုတ်၍ အေးလိုက်သည်။

‘တစ်ဖန်ပစ်ခတ်နေတာလဲ ကောကြီး၊ ပြောပါဦး’

‘...မိသားစုထဲမှာ ဟေ့ညီတော်... မှတ်မိနေတဲ့ ကိစ္စဟာ
ကားညီတော်ကို ထိုင်းလေက... လေက... လေက... နိုင်မိမိဟေ့
မိသားစု... အန္တရာယ်ရှိတာမရှိပါဘယ်’

ကျောင်းထိုင်တရာခက်ကိုယ် ရှေ့လိုက်နိုးထဲသွားပြီ...

‘အ ကိစ္စ... ကောကြီးနဲ့... ကျုပ်ကို ရှမ်းရှမ်းလင်း
လင်း ပြောပါမယ်’

‘မိသားစု... အခု ဟေ့ညီတော်ကို နယ်နိမိတ်ကို စီမံ
ပေးနေတဲ့ မိသားစု... မှတ်မိပါတယ်။ သူ့ကို ဟေ့ညီတော်ထံရှိ
အမျိုးသမီးသခွာပေးဖို့ တစ်ချို့က အတူအညီပေးနေကြ
ပါတယ်’

‘အော်ပြောတဲ့... ဝမ်းကြွယ်...’

‘မိသားစု... တော်တော်လေးလေး အကြံကြီးကြံတယ်
သူက။ သူတို့ဟာ ဟေ့ညီတော်ထံရှိနိုင်ဖို့ ကျုပ်... ကျုပ်... တော့

မယ် ဆိုတာတည်းက သူ့ကိုအတွက် ဆိုင်းလေးကလေး... သူ့က
မိသားစုပေးနိုင်ဖို့ဟယ်လို့ ထွက်မိဖို့နဲ့တယ်သူက’

ဝမ်းကြွယ်ကိုယ်ချုပ်က စကားကို စကားလို့တိုက်ပြီးမှ စက်
ပြောခဲ့

‘ဝေးကြောင့်... သူတို့ဟာ... ဆိုင်းလေးကကို ပထမဆုံး စိုက်
နိုင်ဖို့ အကူပေးကြတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ’

ရှောင်လင်... ကျောင်းထိုင်... အခုတော်က... ကောကြီး
ပြောလို့... သူ့ကိုအတွက်လုံးအစုံမှာ... စူးရှတောင်ပြောင်၍ စေ
လေ၏။

‘သူတို့ဟာ ဟေ့ညီတော်ထံရှိသူအမျိုးသမီး... အခုတော်က
ထိုင်းလေက... ကျောင်းထိုင်... ဆိုင်းလေးကကို ပထမဆုံး စိုက်
နိုင်ဖို့ အကူပေးကြတယ်’

‘ဟာ ဒါဆို အန္တရာယ်ကြီးလာနိုင်တယ်ကောကြီး’

‘မှန်ပါတဲ့သူက ဒါကြောင့် ဟေ့ညီတော်ထံ ကိုယ်တိုင်လေး
ပေးဖို့အတွက်ပါ သူက’

ရှောင်လင်... ကျောင်းထိုင်... ကျောင်းထိုင်... ကျောင်းထိုင်...
စားနေသည်။ ပြီးတော့မှ...

၁၂ စဉ်ကြွယ်

‘သူတို့ကို ဘယ်သူတွေ အကူအညီ ပေးနေသလဲ ဆိုတာ သိလားခင်ကကြီး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့သစ္စာဖောက်တွေဆိုတာကိုပေါ့’

‘တပည့်တော်သို့လဲ စုံစမ်းနေဆဲပါဘုရား၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလိုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာသိတာ ရပါတယ်’

ရှောင်လင်တုန်းတော်ကြီးက ထိုစကားကို လိုက်ရယ်ပြီ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့တော့ စုပေါင်းကာကွယ်ကြံ ဖို့တော့ လိုသာပြီပေါ့’

‘မှန်ပါဘုရား၊ ဒါကြောင့်လဲ တပည့်တော် ကိုင်ပင်ဖို့ အထက်လာခြင်းပါဘုရား’

ရှောင်လင် တုန်းတော်ကြီး အားတက်စရာ ပြောလိုက် သည်။

‘ခင်ကကြီးမဲ့စိတ်ကူးကိုပြောပါဦး’

‘သူတို့အဖွဲ့အစည်းဟာ လူသူစုံဆောင်းဆဲပါဘုရား၊ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့က သိုင်းလောကသားတွေကို အရင် စည်းရုံးနိုင်ဖို့လိုပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့မှ ဒီအဖွဲ့အစည်းကို ဖော်ထုတ်ရမှာပါ’

‘ဒီစိတ်ကူးကောင်းပါတယ်’

ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အစီအစဉ်ကို ဆက်၍ပြော လိုက်သည်။

‘သိုင်းလောကမှာ အင်အားအကောင်းဆုံး အဖွဲ့တွေကို တပည့်တော်တို့ အစဉ်စည်းရုံးရမှာပါ၊ အဲဒီ အဖွဲ့ တွေ ကို တပည့်တော်နဲ့ဂူတန်၊ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ရှောင်လင်၊ နောက် နိမိရပ်၊ ခွန်လွန် ရယ်လေးဖွဲ့ပဲရှိပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဗါက ကျုပ်လဲ ဝိုင်းစန်းလုပ်ပေးနိုင်ပါ တယ်’

‘နောက်ပြီး စည်းရုံးရမှာကျန်နေသေးတယ်ဘုရား’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ဂီနစ်ထဲမှာ သိုင်းလောကရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် နာမည်ထွက် လာတဲ့ သူတွေ’

‘သူတို့က ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမလဲ ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’ ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စိတ်ထဲမှာ ရေတွက်ကြည့်လိုက်ပြီး။

‘မများပါဘူး ဘုရား စုစုပေါင်းမှ ငါးဦးတည်းပါ၊ ကျွန် လေးကောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီသခင်မရယ် ဒါပဲရှိပါ တယ်’

'သိုင်းရာဇာ သုံးယောက်တို့လဲ ချန်ထားလို့ မဖြစ်စား
ဘူးလေ'

သည့်တော့မှ ဝုဆင့်ရိုက်၊ ချုပ်ကြီးက သားထိရသွားသည်။

'ဟုတ်သားပဲတုန်း၊ ရှေ့ရှောင်လစ်ရယ်၊ တုံ့ဆိုရယ်၊ ပြီးမှတော့
ခိုကိုးရယ် ကျန်ဆေးယာပဲတုန်း၊ သူ့ဘိသိမ့်မှာ စိကိုးက နယ်
မြေ တား နိုင်မိမိပေးလက်တို့တော့ သူ့ကို အဆူ စည်းရုံးဖို့
မလိုလောက်ဘူးတုန်း'

'မန်ဆယ် ဝုဆင့်ရိုက်ချုပ်ကြီး၊ ကျား လေးကောင်
ကကော စည်းရုံးလို့ လွယ်ပါ့မလား'

'ကျားလေးက ကာပဲ မာနိုလိပ်ကြီးလွန်းတယ်'

'ဒါဆို ကျုပ်ကြီး သူ့ဘိသိမ့်အစီအစဉ်အားဖြင့် စည်းရုံးရမှာဗျာ'

'ဒီကောင်တွေ ခေါင်းဆိုင်မာတယ်လို့ ကြား ရ တယ်
တုန်း၊ လွယ်ပါ့မလားမသိဘူး'

'သိုင်းရာဇာကလေးကလေးကလေး လေးလုံးလို့လို့ ခေါင်းမာ
တတ်ကြတာပဲလေ၊ ဒါထက် သူ့ဘိသိမ့်ကော မာမည်ကျော်
ထလောက် တော်ကြရဲ့ကား'

'တပည့်တော်အထိပ်က သူ့ကို သိုင်းရာဇာသုံးယောက်
လဲ ထစ်ယောက်ချင်းတော့ မနိုင်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲတုန်း'

'တာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီကကျားလေးကောင်ကို ဖြစ်တဲ့နည်း
နဲ့တော့ ကျုပ်ကြီးတက်ပါအောင် သိမ်းသွင်းရမှာပဲ'

'ထင်ပါ့ကုန်း'

'ချယ်ရီသခင်ကိုးကော မစည်းရုံးတော့ဘူးလား၊ သူ့လဲ
မျိုးချစ်စိတ်ခင်မာ ကော်တော်ပြင်းလဲပယ်လို့ ကျုပ်ကြီး
ဖူးတာတယ်'

'တပည့်တော် လူမဟုလွတ်ထားပါလယ် တုန်း'

ရှောင်လင်တုန်းကြီးက ခေါင်းညှိထိပြလိုက်၏၊ ပြီးတော့မှ
အင်္ကျီပေးလို့ကံသည်။

'ချယ်ရီသခင်မ နေတဲ့ကျွန်းကိုကော သိလို့လား'

'အထိအကျားတော့ မသိဘူးတုန်း၊ ဒီလိုပဲ စုံခမ်း သွားခိုင်း
ထားပါတယ်'

'ခင်ဗျားသုခိဒေတာက နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအတွက်ပဲလေ၊ သူတို့
စားလုံး စည်းရုံးလို့ရကြမှာပါ'

ရှောင်လင်တုန်းက ထင်မြင်ချက်ပေးသည့်။

'တပည့်တော်လဲ အဲလိုယူဆထားပါတယ် တုန်း'

'ကောင်းပြီအေး... ကျုပ် စိကိုကို ခေါ်ပြီး ကျားလေး
ကောင်ကို စည်းရုံးခိုင်းလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားထံ အကြောင်း
တူးတာနဲ့ လာပြီး သတင်းပို့ပါ'

'ထင်ပါ့တုန်း၊ ဘယ်ညီတော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဘုရား'

'ကောင်းပြီရိုက်ချုပ်ကြီး'

ဝူဘန်ရိုက်ချုပ်ကြီးက အရိုအသေပေးပြီး မတ်တတ်ရပ်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သီးသန့်အဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာလာ
တော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ စောစောကလောက် သေးလဲမနေတော့၊
အနည်းငယ်မျှပေါ့ပါး၍ သွားသည်။

အပြင်မှာတော့ နှင်းကွဲပြေနေပြီ။

လူထွားကြီးက သူ့အားအဆင်သင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်
၏။ သူ မြင်းလှည်းအတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းစတင်၍ ယွက်ခွာသည်။

ရွှေခင်လှိုင်ကျောင်းတော်ကြီးက နောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

ချယ်ရီကျွန်း....

ချယ်ရီကျွန်းမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်၏ ဘေးတွင်တည်ရှိနေပြီး
အလွန်ပင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှပေသည်။ ကျွန်း၏ အကျယ်
အဝန်းမှာ ဆယ်စတုရန်းပင် ရှိပေမည်။

ချယ်ရီကျွန်းပေါ်တွင် စားပင် သီးပင်များက ထူထပ်စွာ
ပေါက်ဆောက်နေကြသည့် ဖြစ်သောကြောင့် အဝေးမှ နေရုံ
ဝမ်းမျှင်ကြည့်လိုက်ပါမူ ချယ်ရီကျွန်းသည် မှိုင်းမှိုင်းညိုညို
ဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။

ချယ်ရီကျွန်းမှာ ကျွန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည့်အနက် မြို့ပြ
နှင့် အလှမ်းကွာသေးသည့် နေရာတွင် တည်ရှိနေသောကြောင့်
သူ့လူ အဆောက်အပေါက် နည်းလွန်းလှချေသည်။

'ထို့ကြောင့် ဆောက်ဖူးသူလည်း နည်းလွန်းလှချေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ တံငါလှေများ၊ ကုန်ဆောင်းကုန်ဝယ်
သွားလာကြသည့် ပင်လယ်ကူး နှက်လှေကြီးများက ကျွန်း
ဘေးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ဖူးကြသည်။

သို့သော်...

ကျွန်းပေါ်သို့ သူ့ကိုမတက်ဆောက်ကြပါ။ ကျွန်းပေါ်
တွင် လူသူအရိပ်အယောင်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ တေးသီချင်း
သီဆိုသံများကိုလည်း ကြားရတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ—

ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ပေါ်စယ် ကခုန် မြူးတူးနေကြသော မိန်းမချောလေးများကိုလည်း လှမ်းမြင်တွေ့ရသည်။

မိန်းမချောနှစ်ယောက်လေးများက လှေများဆီသို့ လက်မြောက်ပြုကြသည်။ အော်ဟစ်၍ ခေါ်ဝင်ကြသည်။

ငယ်ရွယ်သူ ကုန်သည်ပွဲစားများ လေထိုးသားများက ငမ်းငမ်းတက်ဖြင့် ထိုနေရာတွင် ရပ်နားဖို့ ဖြစ်တိကူးလိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့ကို လှေဦးစီးများက ရပ်နားခွင့်မပြုပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

သူတို့ ကြောက်လန့်ကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။ မကြောက်၍လည်း မဖြစ်ပါ။

ထိုချယ်ရီကျွန်းပေါ်တွင် ချယ်ရီသခင်မကြီးတို့ နေထိုင်လျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ချယ်ရီသခင်မကြီးကို လူတိုင်းက သိရှိကြသည်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကို ကြားဖူးကြလည်း။

မှန်ပေသည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးမှာ သိုင်းလောက၏ ဘုရင် ဟစ်ဆူပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏သိုင်းပညာမှာ လွန်စွာမှပင် ထက်မြက်လှပေသည်။

သူမ၏ 'ခားစကြာ သိုင်းဝင်္ကံပါ' သိုင်းကွက်မှာ အိမ်ခန်းအောင်ပင် ပြောစမှတ် ပြုကြရစေသည်။ ထိုသိုင်းကွက်မှာ သိုင်းကွက်ပေါင်း သိပ်မရှိလှချေ။

စုစုပေါင်းမှာ ကိုးကွက်တည်း။

သို့သော် ထို ကိုးကွက် အတွင်းမှာပင် သူမနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သူများက အရှုံးပေးလိုက်ကြရသည်မှာ မှဆန်းတော့။

ထို့ကြောင့်ပင်....

ချယ်ရီ သခင်မကြီးမှာ သိုင်းလောက ယဲတိုင် ထင်ရှားကျော်ကြားနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထိုအရာမှာ....

ချယ်ရီ သခင်မကြီးမှာ စည်းကမ်း သိပ်ကြီးလွန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏စည်းကမ်းကို မလိုက်နာပါလျှင် အဖွဲ့ဝင်များအား ကြီးမားသည့်ပြစ်ဒဏ်ကို ပေးလေ့ရှိခဲ့သည်။

သို့ဆော်—

ချယ်ရီသခင်မကြီးမှာ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် ခုခရိုက် အမူများကို လုံးဝလုပ်ကိုင်သူ မဟုတ်ပါ။

ထို့ပြင် ခုခရိုက်ဆန်ဆန် လုပ်သူများကိုလည်း လွန်စွာ ပစ်ခါးသီးမုန်းတီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင်...

အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားများ အားလုံးက သူမကြောက်ရွံ့ကြသည်။

သူမနှင့် ထိပ်ပတ် ကံမတိုးမိအောင် ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးမှာ မတရားမှုများ၊ ကြီးနိုင်းဝယ်ညွှန်ကိစ္စများ အားလုံးကို ရှောင်ကြဉ်လာခဲ့သည်။

အရေးကြုံကြုံကပ်ပုံကလည်း အဖြူရောင် သိုင်းသမားများဘက်မှ မားခားမတ်မတ်ရုပ်တူကာ အကူပေးခဲ့သည်။

သို့ဆော်—

ချယ်ရီသခင်မကြီးသည် အရာရာတိုင်းကိုတော့ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သူ မဟုတ်ပါ။

ချယ်ရီကျွန်းပေါ်ဝယ် အေးအေးဆေးဆေးပင် ခုနထိုင်လျက် ရှိသည်။

မကွဲမခွာပင် သာမညာလျှင် ဝင်ရောက် ကူညီလေ့ ရှိသည်။

ကိုးကပြင် သူမ၏ကိစ္စတွေထဲမှာ တယ်သူမှ ဝင်ရောက်လာသည်ကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင်များကြောင့်ပင် ချယ်ရီသခင်မကြီးသည် မှောက်လိုက်နောက်ပါ အဖွဲ့ဝင်တချို့နှင့်အတူ ချယ်ရီကျွန်းတွင် ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးက 'ချယ်ရီမယ် သိုင်းဂိုဏ်း' တစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်များမှာ ပျိုမျှော်သော အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ယောကျ်ားသားများကို လုံးဝ လှက်သင့်မခံပါ။

ချယ်ရီမယ်သိုင်းဂိုဏ်းတွင် အမျိုးသမီးအင်အား နှစ်ကျော် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်....

ချယ်ရီကျွန်းပေါ်သို့ မည်သည့်ယောက်ျားသားကိုမှ တက်
ရောက်ခွင့် မပြုခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်—

ချယ်ရီသခင်မကြီးသည် သူမ၏ အဖွဲ့ဝင် မိန်းကလေးများ
ကိုလည်း အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ကို ပိတ်ပင်ထားခဲ့သည်။

သို့သော်

သိပ်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဘော့ မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းမူ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူး
ပြီး သမီးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့သည် မဟုတ်သေး။

ထိုသမီးလေးသည်ပင် အရွယ်ရောက်လို့ လူလားမြောက်
လာခဲ့ပေပြီ။

အမီးဖြစ်သူကို အချိန် ကြည့်ကြည့်နှင့် နေထိုင်လာခဲ့ရ
သည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီး၏ ယောက်ျားမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည့်
မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာ မြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဗတဆိုးလေးဖြစ်သော သမီးဖြစ်သူကို
အချစ်ပိုခဲ့ရသည်။

ယခု သမီးလေးသည်ပင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်

ချယ်ရီ သခင်မကြီးက မိန်းမသားပီပီပင် ကိုယ်ချင်း စေ
နာခဲ့၏။

သူ၏ ဂိုဏ်းဝင်မိန်းကလေးများအား အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ကို
လုံးဝ ပိတ်ပင်ထားသည် မဟုတ်ပါ။

အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ကြပါသည်။

သို့သော်

အိမ်ထောင် ပြုပြီးသည့်နှင့် ထိုမိန်းကလေးမှာ ချယ်ရီ
ကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်ခွင့်မရှိတော့။

ထိုကျွန်းမှ ခွဲခွာရပေမည်။

ထို့နောက် အဖွဲ့ဝင် အပြစ်နူးလည်း ခုတ်ထု ပေးရမည်
ဖြစ်သည်။

စင်စစ်တော့ သူမသည် အရွယ်က သိပ်ကြီးလှသေးသည် မဟုတ်ပါ။ အသက်ကလေးဆယ်လောက်ပင် အလွန်ဆုံးရှုံးနိုင် သည်။

သို့ပေမယ့် နာမည်ဂုဏ်သတင်းကို ထောက်ရှုပြီး လူ့ဘဝက ချယ်ရီသခင်မကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေကြခြင်းပင်။

ချယ်ရီကျွန်းဟု မကျားကခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည့် မှားလည်း ချယ်ရီသခင်မကြီးအား ဂုဏ်ပြုလှည့်အခါနှင့် မှည့်ခေါ်ထား ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ချယ်ရီကျွန်းဆို သူမာထက်ခဲ့သည်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထောက်သည်နှင့်ပင် ချယ်ရီသခင်မကြီးက သူ့ကိုနေထိုင်ဖွဲ့ အတွက် သစ်တုံးလေးများကို အခါအချိန်ဖြင့် တည်ဆောက်ထား ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

အလွယ်တကူ ဆွတ်ယူစားသုံးနိုင်ရန်အတွက် သည်းစားပင် သီးပင်များကို ကျွန်းပေါ်အနှံ့ စိုက်ပျိုးခဲ့ပေသည်။ သို့ ကြောင့် စားအောက်စရာအတွက် ဝူပင်စရာပရှိသော။

ကျွန်းပေါ်အနှံ့ စိုက်ပျိုးထားသည့် အသီး အနှံ့ များကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ ကြရင်းဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ ကြသည်။

ဟုလည်း အဖွဲ့ဝင်မိန်းကလေးများက ဆုံးသက်ပြန်ပေါ် ထိုင်၍ ရရှိသားထောင့်ကလေးများကို အပြောက်လှမ်းနေ ကြသည်။

တစ်ခု မိန်းကလေးများက ခရုပျိုးနေကြသည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးက သူမ၏နေအိမ်ဝကျားမှာ ထိုင်ကျက် ရှိပြီး ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။

ရှည်ရွယ်ချက်ပေါ်ဘဲ ပျင်းပျင်းနှင့် ရှေးဟန်ကြည့်နေမိခြင်း ပင်။ ချယ်ရီသခင်မကြီး၏ အိမ်ဂေဟာလေးမှာ ခြေကံရှည် ဆိပ်ပြင်လေးဖြစ်သည်ကြောင့် အပေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တော့လိုက်ရပြီး...

ဟင်

အာပေဒိုက်ဆံနှင့်အတူ ထူးကဲသော ထေရဝေချာချာ တင် ကြည့်သည်။

မသားပါ။

ရွက်လှေကြီးတစ်စီး ထူထိုက်ကျွန်းဆီသို့ ဦးတည်လာနေ စဉ်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ထိုလှေကြီးသည် သူမတို့၏ ချယ်ရီကျွန်း ဆီသို့ အမှန်ပင် လာနေခြင်းများလား။

သူမရင်ထဲထိတ်သွားပြီး ကျွဲချိုကို ကောက်၍မူတ်လိုက်
သည်။

‘တိ တိ’

‘တူ’

စင်စစ် သူမကအချက်ပေး၍ အဖွဲ့ဝင်များကိုခေါ်ယူလိုက်
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အချိန်သိပ်မကြာလှပါ။ သူမ၏အိမ်ရှေ့ သဲထောင်ပြင်
ပေါ်ဝယ် အဖွဲ့သားမိန်းကလေးများ စုရုံး၍ခရက်ရှိလာ
ကြသည်။

သူမက ဝရံတာမူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး -

‘မင်းတို့အားလုံးကို ငါ သတိပေးစရာရှိလို့’

‘ပြောပါသခင်မကြီး’

အဖွဲ့ဝင်မိန်းကလေးများအားလုံးမှာ အပြာခရောင် ဝတ်
စုံကို ဝတ်ဆင်၍ထားကြသည်။

သူပတိုးအားလုံးက ချယ်ရီလတ်မုန့်ပြီး မပြာကြားပေ
စကားများကို နားစွင့်လျက်ရှိနေကြ၏။

‘ငါ တို့ရဲ့ကျန်းဆီကိုလှေကြီးတစ်စီး ဦးတည်လာနေတာ
တွေ့နေရတယ်’

မိန်းကလေးအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။

‘အဲဒါမင်းတို့အားလုံး သတိရိယာရှိကြပါ။ ကင်း ကာ
ဝန်တွေ မလစ်ဟင်းပါစေရဲ့၊ အားလုံးကြားတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မကြီး’

‘ကောင်းပြီ မင်းတို့သွားနိုင်ပြီ’

အဖွဲ့ဝင်မိန်းကလေးများက ထိုနေရာမှအသီးသီးထွက်သွား
ကြလေသည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးက ပင်လယ်ပြင်သို့ မတ်တပ်ရပ်လျက်ဖြင့်
ဖုန်း၍မျှော်ကြည့်သည်။

ထိုအခါ -

ရွက်ခလှေကြီးတစ်စင်းကို နီးကပ်စွာပြင်တို့တွေမြင်လိုက်ရစေတာ
မဟုတ်။

ထိုရွက်ခလှေကြီးမှာ ချယ်ရီကျွန်း၏အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့
ပြီ မဟုတ်ပါသား။

၂၀ ဝင့်ကြွယ်

ချယ်ရီသင်ကြား အောက်သို့ဆင်းသက်လာခဲ့ လိုက်လေသည်။

* * *

'ပင်လယ်စင်ချော်'

လှေကြီး၏ဝန်းဦးပိုင်းတွင် ထိုနာမည်ကို မေးအနီရောင်ဖြင့် ဝိသေ့စွာရေးခြယ်ထားလေသည်။

'ပင်လယ်စင်ချော် လှေကြီးမှာ ရွက်စုံဖွင့်၍လှေနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လှေထိုးများမှာ ဘယ်ဦးပါရှိလာ၏။ သွေးဦးကွဲခဲ့ အဖြူရောင်ခတ်ဝိုင်းထားသူ လူငါးဦးပါရှိလာကြသည်။

'အဲဒါ ချယ်ရီကျွန်းပဲ ဆရာ ချင်ယုရွာဝင်'

သူတို့ငါးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် အသက် ငါးဆယ်လောက် အရွယ်ရှိသူ မုတ်ဆိတ်ပွေးနှင့်လူကို လှမ်းမြော့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ထေရျာတယ်နော် ထူးချင်း'

ချင်ယုရွာဝင် ပြန်မေးလိုက်သည်တွင် ထူရှင်း ဆိုသူက တသာ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

'ဒါဆိုရင် ငါ့တို့ အဲဒီကျွန်းမှာ ဆိုက်လိုက်ကြစို့'

ချင်ယုရွာဝင်က ထိုသို့ပြောလိုက်ရင်းဖြင့် သေယုထိုးသားများအား အချက်လှမ်း၍ ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ လှေထိုးသားများက ရွက်ကြီးများကို ခြွတ်ချလိုက်ပြီး ထိုးဝါးကို အသုံးပြုကာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ ထိုးကပ်လိုက်ကြလေသည်။

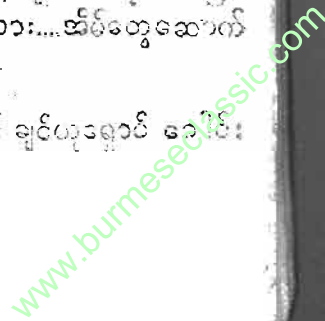
'ကျောက်ချလိုက်ကြဟေ့'

ပဲကိုင်သူက လှမ်းအော်သည်တွင် လှေထိုးသားနှစ်ယောက်က ကြီးမားလှသော ကျောက်ဆူးကြီးတစ်ခုကို သင်္ကြံနှင့်ချိတ်ဆွဲထားရာမှ ရေပြင်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ချပေးလိုက်ကြသည်။

ပင်လယ်စင်ချော်ကြီး ခြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

'ဒီကျွန်းမှာ ချယ်ရီသင်မကြီး နေထိုင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား...အိမ်တွေဆောက်လုပ်ထားတာ အဲဒီအရိပ်'

တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်တွင် ချင်ယုရွာဝင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

'ကဲ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့အားလုံးဆင်းကြမယ်လေး အားလုံး သတိတော့ ရှိကြ'

'စိတ်ချပါ ဆရာချစ်ယုရှောင်'

စစ်စစ်တော့ ဆရာချစ်ယုရှောင်မှာ ငူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်ထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူ့အား ငူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ချယ်ရီသခင်မကြီး ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ့တို့အတူ ငူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စာစာစောင်လည်း ပါရှိ၍လာလေသည်။

သူတို့အုပ်စု ချယ်ရီကျွန်းသို့ မနည်းပင် ရှာဖွေ၍ လာခဲ့ရ သည်။

ချယ်ရီ သခင်မကြီးက သူတို့အား တွေ့ဆုံပါမည်လား မသိ။

'လာလေး၊ ဆင်းကြမယ် ဆရာချစ်ယုရှောင်'

'ဪ...အေး အေး'

သူတို့ ငါးယောက် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လျှောက်၍ 'ချယ်ရီ ကျွန်း'သို့ ခြေချမိခဲ့ကြလေသည်။

ချယ်ရီကျွန်းမှာ နေချင့်စဖွယ် လှပ၍ နေသည်ကိုတော့ သူတို့အားလုံး အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြလေသည်။

'ရုပ်လိုက်'

ကျောက်ဆောင်တစ်ခု၏အကွယ်မှ မိန်းကလေးများ ထွက် ပေါ်လာကာ ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများက စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်။

အပြာရောင်ဝတ်စုံများကို ပတ်ဆင်ထားကြပြီး လက်ထဲ တွင် ခားများကို အဆင်သင့်ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

သူတို့ အားလုံးမှာ အရွယ်ငယ်စုံလျှပြီး ရုပ်ချည်များက လည်း ချောမောလှပကြပေသည်။

ထို့အပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တွေကလည်း ကောင်းကြ သည်။

သူတို့၏ စကားသံကြောင့် ငူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက် ထောက်ဖြစ်သော 'ချစ်ယုရှောင်'တို့အုပ်စု ခြေလှမ်းများ ကျွန်းကြလေသည်။

၃၂ ဝင်းကြွယ်

မိန်းကလေးတစ်စုံတစ်ခု သူတို့အား ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။

‘ရှင်တို့ ဘယ်ကလာသလို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ’

ခေးရင်းဖြင့် ခားလှိုယ်စီကို တဆဆဖြင့် လုပ်နေကြသေးသည်။

‘ခါ၊ ချယ်ရီကျွန်း၊ မဟုတ်လား’

ချယ်ရီက ဘုရားအား သာသနာကို မေးမြန်းသားဘဲ သူ့မိခင်တို့ကို လှမ်းမေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ဦးကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

ခပ်စွာစွာမိန်းကလေးတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းစုစုဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွယ်’

ခေးရင်းလေးက ချယ်ရီကလေးကို လှမ်းပြော၏။

‘ဘာအကြောင်းရှိလို့ ဒီကျွန်းပေါ်ကို တက်ခွင့်မရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခါ၊ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေချည်း နေထိုင်တဲ့ ကျွန်း၊ ဘယ်ယောက်ျားသားမှ တက်ခွင့်ပြုတာမဟုတ်ဘူး’

ချယ်ရီက ပခုံးတုန်ပြုလိုက်ပြီး...

‘နေပါဦး၊ ဘယ်သူက ခွင့်မပြုတာလဲ’

‘ချယ်ရီသခင်မကြီး’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ချယ်ရီက အော်ဟစ်၍ ရယ်လိုက်သည်။

‘ရှင်ကြီးနော်၊ ကြီးကောင်ကြီးမှားနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ နေပါ၊ ကျွန်မပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာ မပါပါဘူး’

မိန်းကလေးက ဒေါသဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ ချယ်ရီက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

‘တကယ်လို့ တက်ခွင့်ကောကွာ’

ဟု သံပြတ်ဖြင့်လှမ်းမေးသည်။

‘သေလမ်းကို ရှင်တို့သွားရမှာပဲပေါ့’

‘ဘာ’

‘ပိတ်-အားလုံး ဝိုင်းထိုက်လိုက်ကြစမ်း’

အရှင်ရှင်ရှင် မိန်းကလေးက ထိုသို့ပြောလိုက်သည် တွင် ချယ်ရီကိုယ်ပင် မိန်းကလေးများမှ စတင်၍ သိုင်းကွက် နှင်းလိုက်ကြ၏။

'ပိုး...ပိုး...ပိုး'

'ပုစ်...ပုစ်'

'နေပါဦး...နေပါဦး'

ချစ်ယုရှောင်က ကပျားကယာ လက်ကား၍ ထားလိုက်၏။

'ဘာလဲ၊ ရှင်တို့က ကြောက်နေလို့လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး၊ ဝါဆိုက မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်အောင်လို့'

'ရှင်...'

ချစ်ယုရှောင်ကားကြောင့် မိန်းကလေးများ ဆုံးအားသင့်၍ သွားသည်။

'ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ ဝါဆိုသာသာရန်မို့ လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကူအညီတောင်းဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ'

'အြော်...'

ချစ်ယုရှောင်၏ ကောင်းသံတုန် မိန်းကလေးများ မျော့ပါ၍ သွားကြ၏။

'ဘယ်လို...အကူအညီ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ အဖြစ်က ဝီလိုပါ'

ချစ်ယုရှောင်က အပြည့်အစုံပင် ရှင်းပြ၍ ပြောဆိုလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့ကို စူတန်ဂိုက်းချုပ်ကြီးက ချယ်ရီသင်ကြားခိုက်တာဝန်ပေး စေခိုင်းလိုက်တာပါ။ ကျုပ်နာမည်က ချစ်ယုရှောင်လို့ ခေါ်တယ်။ စူတန်ဂိုက်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက်လို့ ဆိုပါတော့'

'ကိစ္စက'

'ဝါကဘော့ ကျုပ်တို့ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး မိန်းကလေး၊ ခင်းပျိုရဲ့ ချယ်ရီသင်ကြားခိုက် တွေမှပြောရမယ့် ကိစ္စပါ'

မိန်းကလေးများ ခိုင်တွေ၍ သွားကြသည်။ ချစ်ယုရှောင်၏ စကားကို သံသယဝင်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်ယုရှောင်က သူ့အိတ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်၍ ငွေပြားအစိုင်းလေး တစ်ချပ်ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်၏။

'ကဲ...ရော့၊ အဲဒါကိုလေ့လာပြီး ကြည့်ကြပေတော့'

ဟ... ပီခင်မြင့်မြင့် မိန်းကလေးက ငွေပြားစိုင်းလေးကို ဖိုဖက်သည့် နက်ကြည့်နေရာမှ သတော့ပေါက်၍ သွားသည်။

မှန်ပေသည်။

ကြေးပြားဝိုင်းလေးပေါ်တွင် ဝူဟန်ဂိုဏ်းကြီး၏တံဆိပ်
ခတ်နှိပ်ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက ငွေပြားဝိုင်းလေးအားတစ်ခွက်သေပြုပြီး
ပေးလိုက်ပြီး -

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုရင်ရပါပြီ။ ကျွန်မတို့ သခင်မကြီးကို
ဖို့အတွက်၊ ကျွန်မတို့ပို့ပေးပါမယ်။ ကျွန်မတို့နောက်ကို
လာခဲ့ကြပါ’

‘ကျေးဇူးတင်တယ် မိန်းကလေး’

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ချင်ယုရွှေောင်အုပ်စုမှာ
လိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။

* * *

‘ဝူဟန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်မဆီကို လွှတ်လိုက်တာ
လား’

ချယ်ရီ သခင်မကြီးမှာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်
နေကန်မိ၍ ထိုင်နေရာမှ ချင်ယုရွှေောင်အား လှမ်းမေး
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူတို့အားလုံးမှာ ချယ်ရီ သခင်မကြီး၏ ဧည့်ခန်း
အဖွဲ့ဝင် ဧကန်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ချင်ယုရွှေောင် ဦးညွတ်၍ အချိအသေပြုလိုက်ရာမှ ...

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်မကြီး၊ အခု ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူ
ဝူဟန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စာတစ်စောင်လဲ ပါရှိလာပါတယ်’

ချယ်ရီ သခင်မကြီးက ချင်ယုရွှေောင်အား အကဲခတ်သလို
ကြည့်ရှင်း....

‘ကိစ္စက ဘာတဲ့လဲ’

ချယ်ရီ သခင်မကြီးက သိလိုစေဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

စင်စစ်တော့ ဝူဟန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သူမက လေးစား
စားပြီးသားပင်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို တခြား ဘာမှမပြော
ရပါဘူး’

‘ဪ’

‘ဟောဒီစာတစ်စောင်ကိုသာ သခင်မကြီးကို ပေးဖို့ အမိန့်
ထား ရှိလိုက်တာပါ’

‘ဟုတ်လား’

၃၈ ဝင့်ကြယ်

ချင်ယူခွင့်က စာအားတစ်စုံတစ်ခုဖြင့် လှမ်းပေးလိုက်
၏။

ချယ်ရီသခင်မကြီးက စာကိုယူ၍ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

အားလုံးက ချယ်ရီသခင်မကြီး၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို
ပြည့်ရှုနေကြသည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီး

ကျုပ်တို့ဆန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စာရေးလိုက်ပါတယ်။
တစ်ခြား အကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
မလာနိုင်ဟော့ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။

အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ။

ခု ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ထဲကို နယ်ချဲ့တွေ ဝင်ရောက်
လာနေကြတယ်။ တူတို့ဟာ လူသူအင်အား စုဆောင်း
နေကြတယ်။ ဒါ ကို ကျုပ်တို့ရဲ့အမျိုးမျိုးသစ္စာပေးကံ
ပာချိုကကိုယ်ထိလက်ရောက် အကူအညီ ပေးနေကြ
တယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်။

ဒါတင်မကဘူး။ နယ်ချဲ့တွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သိုင်း
လောကတစ်ခုလုံးကိုလဲ လှမ်းမီးနှိပ်ဖို့အတွက် နည်း
ပျိုးစုံနဲ့ ကျင့်ဆုံးနေကြပါတယ် ချယ်ရီသခင်မကြီး။

ချယ်ရီကညာသိုင်းဝက်ပါ ၃၉

သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ နာမည်ကြီး သိုင်းသမား
တွေကို နှိုးဆော်ပြီး သူတို့တက်ပါလားအောင် သိမ်း
ဆွဲခန့်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်...

ချယ်ရီသခင်မကြီးကလဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ မျိုးချစ်တွေ
လွန်ရေးမှာ တင်တင်တစ်အား ပါဝင်ဆင်နွှဲချေပစ်
ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ နာမည်ကျော် သိုင်းသမားတွေကိုလဲ
နယ်ချဲ့တက်ပေါင်ခံမှာ ကျုပ်တို့ကလက်ဦးပူရအောင်
စည်းရုံးဖို့လိုနေပါတယ်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးဟာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်အပြည့်
ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံး
သိရှိထားပါတယ်။ ရလို့ ရမ်းရင်းနှီးနှီး အကူအညီ
တောင်းခြင်းပါ။

ကျုပ်တို့နဲ့အတူ။

ရှေးခေတ်သိုင်းဂိုဏ်းကြီး ပါဝင် လာမှာ ပြစ်
တယ်။ မြီးတော့ တုန့်ပြည်ခန့်ထမ်းတင်ဦးပြင်တဲ့ နည်း
မြေမျိုး စိကိုးလည်းပါဝင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်ချယ်ရီသခင်မကြီးကိုကျွန်ုပ်တို့ အားကြီး
တကြီးနဲ့ ချော်လင့်နေကြတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ'

ဦးတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးမှ ချယ်ရီသခင်မကြီးမှာ အသက်ကို
စအောင်ရှု့လိုက်ရလေသည်။

သူမ၏ရင်ထဲတွင် မော့၍ သွားရလေသည်။

သူမက ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

'ဦးတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြန်ပြောဆိုပါ။ ချယ်ရီသခင်
မကြီးက တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုရင် အချိန် မရွေးပါဘူး ဆို
အမြဲအသင့်ရှိနေပါတယ်ဆို'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက်လဲ စာတစ်စောင် နေပေးလိုက်ပါ
ဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ရှင်တို့ ဒီညတွေ့ဖိကျွန်းပေါ်မှာပဲနားလိုက်ကြပေးအား
ရှင်တို့အတွက် စားသောက်စရာတွေကို ကြည့်ပြီးစီစဉ်ပေးမှာ
ပေါ့'

'ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သခင်မကြီးခင်ဗျာ'

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေးများ ဖြတ်သန်း
သွားလေသည်။

* * *

ပင်လယ်စင်စရင်လေကြီးမှာ ချယ်ရီကျွန်းမှ တရွှေရွှေ
ပြင် ထွက်ခွာစပြုနေသည်။ ချင်ယူရွှေခိုင်တို့အုပ်စုမှာ လေ့
ကြုံပေါ်မှ လက်ပြကာလှမ်းဆောင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

'သွားတော့မယ်နော် ချယ်ရီသခင်မကြီး'

'ချယ်ရီသခင်မကြီး ကျန်းမာပါစေ'

ကမ်းငယ်မှနေ၍ ချယ်ရီသခင်မကြီးနှင့်အတူ ချယ်ရီဂိုဏ်း
မယ်များအားလုံးက ပြန်လည်၍ လက်ပြကာနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
သည်။

'ဦးတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျန်းမာပါစေ'

ပြန်လည်၍ ဆုတောင်းပေးလိုက်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ချယ်ရီသခင်မကြီးက ဝူတန်ဂိုက်ချုပ်ကြီးကဘက် ကျွန်းထွက် အသီးအနှံများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုပေးအပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်းထွက်သီးနှံများမှာ ပွဲပြီးမှသာကောင်းလှသဖြင့် ကြီးထွားလွန်းလှပြီး ရှားရှားပါးပါး ရှားဖွားထွန်းကားသည့် ငှက်သိုက်များသည်ပါဝင်ကြ၏။

ဟိုနောက်မြင်ကွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မာရ်ကြီးမှာ သားရွှေမရွှေဖြင့် ဝေးကွားသွားလေတော့သည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီးမှာ လူမဆီ နေအိမ်လေးဆီသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိကွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာကိုင်းကာ စဉ်းစားခန်းပေါ်နေလိုက်လေသည်။

သူမသည် ချယ်ရီကျွန်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်ကျော်ကာလကြာပြီဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သည်ကလေးအဘွားမှာ သူမက ဘိုင်းဘောကနှင့် ပတ်သက်သည့် မှောင်အတွေးများကို ပြန် ပြန်၍ ပြောရှင်းပေးခဲ့လေသည်။

အရေးကြီးကြိုက်ပါလျှင် လွှဲရွာပိန္နဲမပေးခဲ့ပါ။ မရှိသည့်နေရာမှ အလျဉ်းသင့်သလို ကူညီပါဝင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခု....

ဝူတန်ဂိုက်ချုပ်ကြီး၏ကိစ္စမှာ ပေါ့သေးသေးကိစ္စမဟုတ်ပါ။

ထို့အပြင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တော်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါ။

လွန်စွာမှပင် ဆရေးကြီးသည့် တိုင်းရေးပြည်ရေးလိမ္မော်ကြီးမှန် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးအတွင်းသို့ တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးခြားများ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ချယ်ရီ သခင်မကြီး မနှစ်မြို့ပါချေ။

သူမလိပ် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည့် လူကိုင်းလည်း ကြိုက်နှစ်ဆက်မည် မဟုတ်ကြပါ။

ထည့်အရေးတွင် သူမ လွှဲရွှေငါးမျှ မနောက် ဝင်ရောက်၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုင်းလောကထဲမှ နားမည်ရှိသူများကိုစည်းရုံးဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ယခုနှစ်ထဲမှာ နာမည်ရှိသူများ ရှိနေသည်ကိုလည်း ချယ်ရီ သခင်မကြီး သိထားခဲ့သည်။

၄၄ ဝင့်ကြွယ်

သူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ဖူးခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ဆောင်းကြားရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသူတို့ကို ပအမဆုံးခြေထမ်းအဖြစ် နယ်ချဲ့သက်ပါးစေ
သစ္စာဖောက်များဘက်သို့ ပါမသွားစေရန် ကြိုးပမ်းရမည်
ဖြစ်သည်။

ထိုသူတို့မှာ စုစုပေါင်း လေးယောက်တိတိ။

သူတို့ကို လူများက တစ်စား၍ ကျားလေးကောင်ဟုခေါ်
ဝေါ်ကြ၏။

ထိုကျားလေးကောင်မှာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊
မြောက် ဟူသော အရပ်လေးမျက်နှာမှာ အသီးသီး နေထိုင်
ကြလျက် ရှိ၏။

သူတို့လေးယောက်ကသာ...

အရှေ့ပိုင်း ကျား ကေမင့်၊

တောင်ပိုင်းကျား ဘိုရီ၊

အနောက်ပိုင်းကျား ဆေဇုံ နှင့်

မြောက်ပိုင်းကျား ကျူးကို တို့ပင် ဖြစ်၏။

သူတို့သေးယောက်၏ သိုင်းပညာစွမ်းရည်မှာ တစ်ယောက်
တစ်မျိုးစီဖြင့် ထူးချွန်ထက်မြက်သည်ဟု သိရှိထားခဲ့ကြသည်။

သည်လိုလူတွေကို မျိုးချစ် အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ရောက်ရှိနေ
နှင့်ဖို့ လိုသည်။

သစ္စာဖောက်တွေ လက်ဦးမှု ရရှိသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ချယ်ရီသခင်မကြီးက နည်းလမ်းများကို ကြံဆတွေးတော
နေလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ

သူမ၏ မျက်စိထဲတွင် သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာထုလှလေးကို
ပြေးမြင်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ’

...ခေါင်းတညိုတည်တဖြင့် လုပ်ရာက မျက်နှာကို ပြုံး
လိုက်၏။

ပြီးတော့—

အစေအပါးတစ်ယောက်အား သမီး ဖြစ်သူကို အခေါ်
ခိုင်းလိုက်လေသည်။

သူမ၏အစီအစဉ်ကို သူမီးက လက်ခံပါမည်လား မသိ။

...အဖွဲ့အစည်း... မြင်တွေ့ဖူးခြင်း... အစွဲအမတ်များဘက်သို့ ပါမသွားစေရန် ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်သည်။

‘သမီးကညာ အခါပသင့်ဆိုတဲ့စကား ရှိခဲ့တယ်သမီးရဲ့’
‘ရှင်’

ချယ်ရီသခင်မကြီး၏အနားဝယ် သမီးဖြစ်သူက ကျုံးကျုံး
လေး ဝင်၍သိုင်လိုက်သည်။

သူမ၏အထက်မှာ ငယ်နုလွန်းလှသည်။

သို့ပေမယ့်

ထွားကျိုင်းပြီး မျက်နှာလေးက လှပသည်။

ယခုသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏စကားကိုနားမလည်နိုင်ဘဲ ပြန်၍
ကြည့်နေမိသည်။

‘မေမေ ဘာပြောတာလဲဟင်’

‘ကမီးကို အိမ်ထောင်ချထားပေးမလို့’

‘ဟင်’

မိန်းကလေးက အံ့အားသင့်သွား၏။

သူမ၏မျက်လုံးများ ပိုင်းစက်သွားကြသည်။ သူမ ဘယ်လို
မှ ထင်မထားသည့် အခြေ။

ရှုမှ ဘယ်ကဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်လာပြီး မေမေက သူမ
အား ပြောသည်လဲ မသိ။

သူမက ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး...

‘သမီး ငယ်ပါးသေးကယ် မေမေ၊ အိမ်ထောင် မပြုချင်
ပေးပါဘူး’

ချယ်ရီသခင်မကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ
အရ မေမေက သမီးကို အိမ်ထောင်ချထားပေးရမှာပါ’

‘အခြေအနေအရ ဟုတ်လား မေမေ’

‘ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဒါကြောင့် သမီးကို ကျားလေးကောင်
ထဲက တစ်ယောက်လောက်နဲ့ ပေးစားမလို့’

‘ဟင်...’

မိန်းကလေး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

‘မဟုတ်တာမေမေရယ်။ သမီး လူစစ်စစ်ကနေ ကျားကိုယူ
ချယ်လို့’

‘ကျားဆိုတာ လူပဲသမီး’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်သမီးချဲ့၊ သူတို့ကို လူတွေက တင်စားပြီးကျ လို့ ခေါ်နေကြတာ’

‘အြော်’

မိန်းကလေး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

‘သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို သမီး သက်ထ လိမ့်မယ်၊ ဒါမှလဲ မေမေတို့ လုပ်ငန်း အောင်မြင်လာနိုင်မယ်’

မိန်းကလေး မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

‘လုပ်ငန်းဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် သမီး’

‘ဘာလုပ်ငန်းလဲ မေမေ’

‘မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါင်းစည်းပြီး နယ်ချဲ့ကိုတိုက်မယ် လုပ်ငန်း’

မိန်းကလေး ဝိုင်ကျသွားရသည်။ သူ့ခဏား ပြန်မှတ်မိနေတာပါ။ သူမ၏ မေမေဖြစ်သူ ချယ်ရီသခင်မလေးက ခုတ်ကိုသိမ်းလည်း မပြင်ဆန်ခဲ့ချေ။ သို့ပေမယ့် အထူးနာမက်ရှိလောက်သေးသည်။

‘မေမေပဲ အဖွဲ့သားတွေ အိမ်ဆောင်ပြုတာပဲ မကြိုက်ဘူး ဆို’

ထိုခဏားကိုကြားတွေ့ ချယ်ရီသခင်မကြီး ပြီးသည်။

‘ရဟာက ချင်းချက်ပေါ့ သမီးရယ်၊ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအကျိုး အတွက်ဆိုတော့ မေမေလဲ စည်းကမ်းချက်တွေထဲက လျော့ သင့်တာ လျော့ရမှာပေါ့’

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချသည်။ ပြီးတော့မှ လေသံအေးအေးဖြင့်...

‘မေမေ့ သကောပေါ့’ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချယ်ရီသခင်မကြီး၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး...

‘ဒါမှ မေမေ့ သမီး သိလား’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မျက်နှာလေးကို လှမ်းနှမ်းလိုက် သည်။

‘ဒါဆိုရင် မေမေစီစဉ်လို့ကတော့မယ်နော် သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချယ်ရီသခင်မကြီးက ထူမ၏အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက် သည်။

မေမေ၊ သူတို့ကျားလေးကောင်ကို ဖိတ်စားဖို့လိုက်တော့ မယ်’

‘ချယ်ရီသခင်မကြီး ပြီးလုပ်ပေးမယ့် ချယ်ရီသခင်မလေးရဲ့ ဇာတိရင်း ရွေးချယ်ပုံဆိုတော့’

‘သမီးရဲ့ ဖူးစာရွပ်ရွေးချယ်ပုံ ဟုတ်လားမေမေ’

‘ဟုတ်တယ်’

၅၀ ဝင့်ကြယ်

‘ကြဲကြဲဖန်ဖန် မေမေရယ်၊ စူးစာခွင် ခွေးချယ်ပုံရယ်လို့’
ချယ်ရီသခင်မသေးက ထိုသို့ ညည်းညည်းညာညာဖြန့်ပြော
ဆိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။
ချယ်ရီသခင်မကြီးမှာ ကျေနပ်အားရလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည်။

အခန်း(၂)

‘အင်း...တကယ် အလုပ်မှ ဆရာတော်ကြီးက လာခိုင်း
စားတယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟင်’
ညွှန်စိုးထဲတွင် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ
စဉ်မှ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် လူတစ်ယောက်ကညည်း
ဆိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
သူက ရွှေပါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ညပစ်
ပွဲကလည်း ထူးခြားကောင်းမွန်သည်။
မွန်သည်။

သူ့နာမည်ကစီကိုး။

နယ်ပြေတာဝန်ခံ စီကိုး။

သူ့ခေါင်းချပ်ချီနေသည်။ သူ့ကို ရှောင်လှစ် ကျောက်တောင်ကြီးက ခေါ်လှူပြီး တာဝန်တစ်ခု ပေးသည်။

‘ကျားလေးကောင်ကို စည်းရုံးရမည်’တဲ့။

သူကလေ လက်တွေ့ထမား။ ထိုက်ရေးခိုက်ရေး သူ့စည်းရုံးရေးအလုပ်ကို သူမကွမ်းကျင်း။

မြီးတော့ သူကစကားပြောလည်း မကောင်း။ ထိုကျားလေးကောင်ကို စည်းရုံးဖို့ သူတန်းနေမိသည်။

စီကိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။ ရှောင်ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်ကြားသောစကားကို သူ့ငြိမ်းစွာ မတတ်။

ယခုတော့ သူ့ကျားလေးကောင်နှင့် တွေ့ဆုံရတော့ ကျားလေးကောင်၏ ဘဝင်းတွေကိုလည်း သူ ကြားကြားနေရသည်။ သူ့ကောင် သူတို့ကို တွေ့တော့မတွေ့ပေ။

ကျားလေးကောင်တို့၏ အမည်ကိုတော့ သူ သိသည်။

မြောက်ပိုင်းကျား ထေရီ။

ထေရီ။ သူက ပျော်လျော်နေတတ်ဟု စီကိုး ဆိုထား၏။

တာဝန်ပိုင်းကျား ခိုရီ။

ပြီးတော့ အရှေ့ပိုင်းကျား ကွေမင်း။

အားလုံးက လူငယ်လေးတွေပင် ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးမှာနာမည် ‘ထောင်လွှား’ကြသည်။ ခေါင်းမာကြသည်။

စီကိုးက သူ့စည်းရုံးရေးအလုပ်ကို စည်းရုံးရမည်ဆိုတော့ စီကိုးမှာ ကျားလေးကောင်ကို စည်းရုံးဖို့ သူတန်းနေမိသည်။

ကျားလေးကောင်ကို သွားတွေဖို့ သူ ဝန်လေးနေရပေ။

သူ့စည်းရုံးရေးအလုပ်ကို နေထိုင်ကြသည်က တစ်ယောက် တစ်ယောက် နေထိုင်ကြသည်။

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ဆိုသော အရပ်အကျယ်မှာ တက်တက်ပြားပြား နေထိုင်ကြခြင်းပင်။

စီကိုးကော့....

သူတို့ ကျား လေးကောင်ကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မှဆုံးပူးကြချေ။

သီးခြားစီ နာမည်ကျော်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 ကျားလေးကောင်နှင့် ဓမ္မာဆုံရန် သွားရောက်ဖို့ စိတ်
 ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 မှန်သည်။
 သူက ရှောင်လင်ဆရာတော်ကြီးကို ကတိပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်
 ပါလား။

ကျားလေးကောင်။
 သို့မဟုတ်...
 လူငယ်သိုင်းနာမည်ကျော် လေးဦး။
 သူတို့လေးဦးစလုံး သည်နှစ်တွင် သိုင်းလောကထဲမှာ
 မည် ကျော်လာခဲ့ကြသည်။
 သူတို့ ဘာကြောင့် ထိုသို့ နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့
 သလဲ။
 အဖြေက ရှင်းပါသည်။

ကပ်ဦးစီ အရည်အချင်းရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
 မှန်သည်။
 သူတို့တစ်ယောက်ချင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုပါမူ အောက်
 ပါ အတိုင်း တွေ့ရမည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။
 ကွေမင်း။
 သူက အရှေ့ပိုင်းကျား ဖြစ်သည်။
 အသက်အရွယ်ကျတော့မူ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် ရှိမည်။
 သူသည် အမြဲလိုပင် အနီရောင်ဆတ္တိပါအင်္ကျီဝတ်ရုံရှည်ကို
 ဝတ်ဆင်တတ်၏။
 ပြီးတော့
 မှန်ကိုမြင်အနက်ရောင်ကြီးကို စီးတတ်သည်။
 သူသည် အရှေ့ပိုင်းမှ တောပုန်းစားပြု ဆယ်ဖွဲ့ ကျော်
 ကျော်အား တင်ကိုယ်ထော် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းပြီး နောက်ပိုင်း
 မှာ နာမည်ကျော်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူသည် နာမည် ကျော်သော်လည်း မိတ်ဆွေ အပေါင်း
 အသင်း သိပ်ရှိလှသည် မဟုတ်။

မိတ်ဖွဲ့သောအလုပ်ကို သူကဝါသနာမထုံ။

ထို့ကြောင့်...

တောင်ပိုင်းကျားကျွေးခွာ မိုးရိုးဆေးအေး နေထက်သူ ဟု ပြောဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့ပေမယ့် -

အရက်ကောင်းကိုဆော့ သူ ခြိုက်သည်။

နောက်တစ်ယောက် ဝေစွဲ။

သူက မြောက်ပိုင်းကျားဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်က နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပင် ရှိမည်။

သူက ခပ်ပျော်ပျော်သမား။ မိတ်ဆွေ ခွဲခြမ်းကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။

ထို့ကြောင့် -

သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း များလှသည်။

သူ့နည်း အရက်ကောင်း ခြိုက်နှစ်သက်သူ တစ်ယောက် ပင် ဖြစ်သည်။

သူက သိုင်းလောကထဲမှာ သူ၏ လှပ ဆန်းပြားသော အားသိုင်းကွက်များကြောင့် ကျော်ကြားသူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့...

အနောက်ပိုင်းကျား ကျူးကျီ။

သူ့နည်း လူငယ်လေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိကလေးပင် ရှိဦးမည်။

သူ၏ လက်စွဲတစ်လက်ခုက်က လုံ့လည်တစ်ချောင်း သူက လုံ့လစားခြင်းကို ကျွမ်းကျင်သည်။

သူ၏ လိုက်သိုင်းကွက် တစ်ခုနှင့် ကိုက်ကွက်အား လှည့်ပိုင် စိုက်ခိုက်နိုင်သည့် သူ သိုင်းလောကထဲမှာ မပေါ်ပေါက် သေးဟု ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

ပြောသာ ပြောကြအော်လည်း သူ၏ လှံတံ သိုင်းကွက် အပြည့်အစုံကိုပင် မြင်ဖူးသူ မရှိပေ။

အကြောင်း တိုက်ဆိုင်၍ မြင်ဖူးခဲ့လျှင်လည်း ထိုသူမှာ မြင့်မြောက်စွာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုသူသည် သိုင်းကွက် အပြည့်အစုံကို မြင်တွေ့ပြီးနောက်
လောက ကြီးထဲမှာ ထွက်ခွာ သွားရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်
သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက် ကျန်နေသေးသည်။

သူက အိုရို။

အိုရိုမှာ တောင်ပိုင်းကျားဖြစ်သည်။

သူက အချိန်ကာလ အရက်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ သိုင်း
လောက၏ ထိပ်တန်းဝားသမား နှစ်ဆယ်အား အနိုင်ယူခဲ့၏။
သို့ပေမယ့်...

သူက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မသတ်ခဲ့ပေ။

သူ၏ ခားသိုင်းပညာမှာ စွမ်းရည်မြင့်မား ထက်မြက်လွန်း
တတ်သည်။

သူ၏ ဝားမှာ အဖိုးတန် ကျောက်မျက် ရတနာများဖြင့်
ခံခြယ်ထားရှိသည်။

ပြီးတော့...

အိုရိုသည် တန်ဖိုး ကြီးမားသော အဝတ်အစည်များကို
သာ ဝတ်ဆင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူက သင်သင်ရင်ရင်နေတတ်ပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း ချော
မောသူပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်လည်း သူ့ကွပ် ချစ်သူမိန်းမချာကလေး တစ်
ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုအချက်က ကျားသုံးကောင်နှင့် မတူညီသည့်အချက်ပင်
ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင်....

သူတို့လေးယောက်စလုံးမှာ တူညီသည့်အချက်တွေကတော့
ရှိနေကြသည်။

ထိုအချက်များကတော့....

ခေါင်းမာခြင်း၊ မာနထောင်သွားခြင်းများပင် ဖြစ်လေ
သည်။

‘ချယ်ရီသခင်မ’

သူမကတော့ ကျားလေးကောင်ထက်ပို၍ ခေါင်းမာသည်။
မာနကြီးသည်။

ချယ်ရီသခင်မသည် အလွန်တရာ ချောမောလှပပြီး သိုင်း
ပညာမှာလည်း သူမတူအောင် ထက်မြက်လှသည်။

၆၀ ဝင်းကြယ်

စင်စစ်တော့

ချယ်ရီ ခင်မသာ အလွန် လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ် လွန်းလှပ
သည်။

ကြည့်ပါ။

သူမကို ကျွန်းဘယ်ကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်သည်ဟုသာ
သိုင်းလောကသားတွေ သိထားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်နေရာဘယ်ကျွန်းဆိုတာကို ဘယ်သူမှ
ဓာတ်အကျ မသိကြပါချေ။

ချယ်ရီသခင်မသည် တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ သိုင်းလောကထဲ
သို့ ဝင်ဆောက်လာတတ်ပေသည်။

ခါကလည်း မလွဲမရှောင်လှ မှသာ ဝင်ဆောက် နှိပ်ခွဲခြင်း
ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကတိန်ခိုင်ဆုံးကတော့ ချယ်ရီသခင်မသည် သိုင်းလောက
နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတတ်သူပင် ဖြစ်၏။

သူမ နေထိုင်သော နေရာတွင်မူ ယောကျ်ားသား ဟူ၍
မရှိ။

မိန်းမများချည်း နေထိုင်ကြပေသည်။

ချယ်ရီသခင်မ၌ သူမလိုပင် ချောမောလှပလှည့် သမီး
တစ်ယောက် ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းစကားကိုတော့ ကြား
ဖူးကြသည်။

သို့ပေမယ့် မြင်တွေ့ဖူးသူတော့ မရှိကြ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ။

ချယ်ရီသခင်မတော့ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်တန်းအဖြစ်
ထင်ရှားသူပင် ဖြစ်သည်။

* *

အခန်း (၃)

ဖိတ်စာ။

ဖိတ်စာဆိုသည်ကို လူတိုင်းတော့နားလည် သဘောပေါက်ကြသည်။

စင်စစ်တော့ ထိုဖိတ်စာဆိုသည်မှာ ဖိတ်ကြားမှုအတွက် စီစဉ်ရေးသားထားသော ကတ်ပြားတစ်ခုဟူ၍သာ အယူရှိတကူ ပြောကြရပေမည်။ ဖိတ်စာကတ်ပြားမှာ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးပင် ရှိကြသည်။ အရောင်ကလည်းမျိုးစုံ။

မိမိကြိုက်နှစ်သက်သည့် အရွယ်အစား၊ အရောင်ကို မွေးချယ်နိုင်ပေသည်။

အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ၊ အစိမ်းစသည်ဖြင့်...

အကြောင်းအရာကလည်း မျိုးစုံသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ

မွေးနေ့ဖိတ်စာ

အလှူဖိတ်စာ

မိတ်ဆွဲဖိတ်စာ

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးပင် ရှိကြသည်။

ယခုလည်း ဖိတ်စာက လေးစောစိတ်တိရှိသည်။

အရောင်က အနီရဲ့ရဲ့။

အရွယ်အစားက လက်တစ်ခါးစာ သာသာမျှသာရှိသည်။

ထိုဖိတ်စာက အလှူဖိတ်စာမဟုတ်။

မင်္ဂလာပွဲဖိတ်စာမဟုတ်၊ မွေးနေ့ပွဲဖိတ်စာမဟုတ်။ ချိန်းဆွဲထားသည့် ဖိတ်စာပင်ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ရိုးရိုးချိန်းဆွဲထားသည့်ကတော့မဟုတ်။ ဩဇာအာဏာအပြည့်အဝပေး၍ ချိန်းဆွဲထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။

ဖိတ်စာက လေးစောစိတ်၊ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသူတွေက လေးစားဖွယ်က တိတိ။

၆၄ ဝင့်ကြယ်

ထိုလေးယောက်က မည်သူ့တွလဲ။

မှန်ပေသည်။

ထူးခြားလှစွာတော့ မဟုတ်ကြ။ သိုင်းခလာကမှာ နှစ်မညီကြီးလေး ကျားလေးကောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဖိတ်ကြားစားပေးပို့ သူက ချယ်ရီသခင်မ။

ကောင်တော်လေးတွေထူးခြားလှီနာသည်။

သိုင်းခလာကမှာ မည်သူမျှထိပ်တိုက်ခင်ဆိုင်မှု မပြုရဲလေး ချယ်ရီသခင်မက အဘယ်ကြောင့် ကျား လေး ကောင် ကိုမှ ရွေးချယ်၍ ဖိတ်ကြားစားပေးပို့ လို န်ပါသနည်း။

ချယ်ရီသခင်မ သိုင်းခလာကထဲမှာ ဘာကြောင့် ဝင့်ရောက်လာသည်လဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော ကျားလေးကောင်ကတော့ ဝင့်ဖိတ်ဖာကိုပတ်၍ စိတ်ဝင်စားစား ရှိနေကြသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး ဖိတ်ကြားသည့်အကြောင်းအရာ။

ချိန်းဆိုထားသောနေရာ...

ဖိတ်ကြားသည်တို့ကို ဖိတ်ကြည့်ပြီးတော့ အံ့အားသင့်နေကြသည်။

ပြီးတော့ စိတ်တွေလည်းလှုပ်ရှား၍ နေကြပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

* * *

‘မြောက်ပိုင်းကျား ထေစို’

သင်တို့ကျားလေးကောင်ထဲမှ ရွေးချယ်၍ တစ်ယောက်နှင့် ငါ့အမီးအား လက်ထပ်ပေးစားမည်ဖြစ်သည်။

သင်ကိုယ်တိုင် အောက်ပါချိန်းဆိုထားသည့် ရွေးချယ်ပွဲ နေရာသို့ မပျက်မကွက်တက်ရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြား အပ်ပါသည်။

ပုံ

ချယ်ရီသခင်မ

နေ့ရက်

....

လဆန်း ၅ ရက်နေ့

အချိန် ... မနက်ခေတ္တ
 နေရာ ... ဆွေးကူတောင်ကုန်း

‘အင်း...တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေပါလား၊ ဒီပုံကို ငါ လက်လှော်ခံလို့တော့ တယ်ဖြစ်မှာလဲ...’

မြောက်ပိုင်းကျား ထေရီ ဖိတ်စာကိုဖတ်ပြီး စိတ်ဆွေလှုပ်ရှားလို့ နေချေသည်။

သူ ထိုဖိတ်စာကိုဖတ်ကြည့်ခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ...။

သူ၏မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်ရွှင်နေသည်။

ချယ်ရီသင်မ၏ ထမီးမှာ ချောမောလှပသည်ဟု သူ ကြားဖူးထားခဲ့သည်။

ထိုပုံမှာ သူ အရွေးခံရလျှင်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။

သူ ယနေ့ည စားသောက်ပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအား ဖိတ်ကြားထားခဲ့သည်။

ထိုပုံမှာ သူ့ အတွက် ‘ကံကောင်းပါစေ’ဟု ဆုတောင်းပေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ဆိုပေမယ့်...
 မည်သူ့ အတွက်...။

မည်သည့်အကြောင်းကိုစွဲလိုတော့ သူ ပြောပြလို့မဖြစ်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ...။

ချယ်ရီသင်မ၏ သားမကီတော့ သူ ဖြစ်ချင်နေမိသည်။ သို့ဖြစ်သွားလျှင် သူလည်း သိုင်းလောကမှာ ယခုထက်ပို၍ မည်ကျော်ကြားသွားမည် ဖြစ်၏။

သူက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ထားရှိမည်။ မည်ပုံမှာ သူ ရှေးခဲရုလိမ့်မည်ဟု။

ဆိုပေမယ့်...

ကျန်သော ကျားသုံးကောင်ကလည်း သူ့လိုပင် မျှော်ထားကြပေလိမ့်မည်။

ချယ်ရီသင်မကြီး၏သားမကီ ဖြစ်လိကြပေမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ပုံက ကြည့်လို့ကောင်းမည်တော့ အမှန်ပင်သည်။

‘အင်း...တယ်သူ ဘာရွေးခံရမလဲဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ရမှပေါ့လေ’

* * *

အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်လျက် ရှိသည်။

သူ့လက်ထဲမှာက အနီရောင် ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ထိုင်ထားသည်။

သူ့ဖိတ်စာကို ဖတ်ပြီးခဲ့သည်မှာ ဆယ်ကြိမ်လောက်တော့ ရှိနေပြီ။ သို့ပေမယ့် သူဖတ်လို့မဝနိုင်သေး။

ထိုလူငယ်လေးမှာ ကော့မင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက အရှေ့ပိုင်းကျား။

‘ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဒီချယ်ရီသခင်မကြီးကလဲ ငါတို့ ကျားလေးကောင်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ သူ့သမီးကို ပေးစားမယ်ထဲဟင်း...ရှေးခေတ်က ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲတွေ ကျနေတာပဲ’

ကော့မင်း မကျေမနပ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေခဲ့ကြောင်း။

သို့ပေမယ့် သူက ချိန်းဆိုထားသည် ဆွေးလူတောင်ကုန်းကို တွားဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။

ဘယ်အလျော့ပေးလို့ ဖြစ်မှာလဲ။

ထိုသုံးယောက်ထက်တော့ သူကသာမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်ထားသည်။

သူ့ရုပ်ရည်နှင့် သူ့ပညာကို ဟိုကျားသုံးကောင် လိုက်မမီ စု သူ တွက်ထားခြင်းပင်။

ဟို့ကြောင့် သူ့လိုနေရာ အရောက် သွားရန်အတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီ။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုနေ့ကို ရောက်ချင်နေမိသည်။

* * *

‘အင်း...လွယ်တော့မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ...ဟင်း’

လူငယ်က အရက်တစ်ကို ငွေသောက်လိုက်ပြီးနောက် ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်မှာ အနောက်ပိုင်း ကျေးကိုဖြစ်၏။ သူ့သည် ချယ်ရီသခင်၏မိတ်ဖက်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

ထိုမိတ်ဖက်ကို ဖတ်ပြီးကတည်းက သူ့ စိတ်တွေ ဝဏ္ဏမရှိစွာ ချင်တော့။

သူ့ပြောသူပြောဖြင့် သူ ချယ်ရီသခင်မ၏ ချောမောလှပသည့် အကြောင်းကို သိသားခဲ့သည်။

ယခု ချယ်ရီသခင်မ၏ သမီးက သူ့အမေထက် ပိုချောပိုလှသည်ဟု ပြောသိကြားဖူးတားသည်။

သူ လက်လွတ်မှခန့်င်။

‘အင်း... မိတ်ဖက်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဆွေးလှထောင်ကျန်မှာ ငါ့ထို ကျားလေးကောင် တွေ့ဆုံရမယ်ပုံပဲ။ တယ်ထု အရွေးခံရမလဲဆိုတာတော့ မသိသေးဘူး။ ငါ့အရွေးခံရမယ်ဆို ထင်တာပဲလေ။ တကယ်လို့ အရွေးမခံရရင်ကော ဘာလုပ်မလဲ’

ကျေးကို အရက်ထစ်ခွက်ကို ပြေးသောက်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူ တွေးလိုက်သောက်လိုက်ဖြင့် လူမှ ချာချာလည် မှူးလာခဲ့ရသည်။

မျက်စိထဲမှာတော့ သူ့ လုံးဝ မမြင်ဖူးသေးသည့် ချယ်ရီသခင်မ၏ သမီးမျက်နှာကို မှန်းဆ မြင်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် မျက်လုံးထဲမှာ ထင်ဟပ်၍မလော။

‘အင်း... အိပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ’ ကျေးကို အိပ်ရာထဲသို့ ယိုင်ထိုး၍ လျှောက်လွှားလိုက်သည်။

နီးဝါပြာ ဆောင်စုံပန်းများက အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်နေကြသည်။

ရန်ကလည်း သင်းပျံ့ပျံ့ မွှေးသည်။

ထိုရောင်စုံပန်းခင်းထဲဝယ် ချစ်သူနှစ်ဦး ယှဉ်တွဲ၍ ဟိုင်နေကြသည်ကို မြင်သားသည်။

သို့ပေမယ့် သူတို့ ချစ်တေးမဆိုနိုင်ရှာကြ။

ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုအတွက် ဆွေးနွေးနေကြရုံဖြင့် ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မိန်းမချောလေး၏ မျက်နှာမှာ ပိုလှပျက်နေသည်။

လူငယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိဦးမည်။ သူ၏ ရှမ်းရည်မှာ ချောခမာလှသည်။

ပြီးတော့ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကိုလည်း ဝတ်ဆင်၍ ထား၏။

ခွန်သည်။ ထိုလူငယ်မှာ တောင်ပိုင်းကျား အိုချီပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေးက သူ၏ချစ်ချည်းစား။ နာမည်က တင်းတင်းဟုခေါ်သည်။

သူ့အသက်က ဆယ် ရှစ်နှစ်ခန့်သာလျှင် ရှိသည်။ ယခု သူ့တို့နှစ်ယောက် အိမ်၏ခြံဝင်းထဲ၌ ပန်းခင်းထဲမှာ ဆောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘောင်ပိုင်းကျား အိုချီလည်း ချယ်ရီသခင်မ ဒိတ်စာကို ရရှိခဲ့သည်။ ယခု သူက ထိုအကြောင်းကို ချစ်သူတင်းတင်းအား ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တင်းတင်းက မျက်နှာသေးမော၍ ကြည့်ရှုရင်း သူ့ကို တွမ်းခြောက်သည်။

‘ဝါဆို အစ်ကိုသွားရမှာပေါ့နော်’

မေးပြီး သူ သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်သည်။

သူ့မ၏ ဝကားသံထဲတွင် အားငယ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းများ ထူထပ်၍ ပါဝင်နေကြောင်း သိသာသည်။

အိုချီက လေပူတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

‘အစ်ကိုလဲ အယ်သွားချင်ပါ့မလဲ ညီမရယ်၊ ခါပေမယ်၊ ယိုချီသခင်မရဲ့ အိမ်နဲ့တော့ အစ်ကို မလွန်ဆန်ရဲတာ အမှန်’

မိန်းမချောလေး ကောင်းမပြောနိုင်တော့ဘဲ အဝင့်ခဲခဲရှိကြက်သည်။

ဝါကိုတွေ့မြင်ပြီး တောင်ပိုင်းကျား အိုချီက ဖျောင်းဖျာဆိုသည်။

‘ငိုမနေပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ချယ်ရီသခင်မကလဲ အစ်ကို့ကို ရှမ်းမယ် မထင်ပါဘူး’

မြွေငြိုး သူက တင်းတင်း၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်စည်များကို တယုတ်လဖြင့် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

လက်ထပ် နှိ အစ်ကို့ကို ချယ်ရီသခင်မက ရွေးခဲ့ရင်က
ဟင်'

တင်းတင်း မျက်လုံးလေးပင့်၍ ပြန်မေးသည်။
'ဒါဆိုရင် သူ့ အစ်ကို့နဲ့ အလောင်းကိုပဲ ရချင်မှောပေ
ညီမရယ်'

'ဘာပြောတယ် အစ်ကို'
'ဟုတ်တယ်...တင်းတင်း။ သူ့အစ်ကို့ကို ရွေးလိုက်တာ
အစ်ကို့ တစ်ခါတည်း သတ်ပေးပစ်လိုက်မှာ'

'ဘို...အစ်ကို့ရယ်'
ဆိုရုံက တင်းတင်း၏ကိုယ်လေးကို ဆွဲ၍ ပွေ့လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်...ညီမ၊ အစ်ကို့ ညီမကလေးနဲ့ ဘယ်သူ့မှလေး

ထပ်ဖို့ မပြစ်ဘူး'
'တစ်ကယ်လားဟင် အစ်ကို'
'တစ်ကယ်ပြောတာပဲ ညီမရယ်၊ အစ်ကို့ ညီမကိုပဲ တွေ့

တာတယ်၊ စုံလန်းတယ်'
သည်ခေရာမှ မိန်းကလေး၏မျက်နှာစေး ပြုံးလာ
သည်။

'အစ်ကို့ ဘယ်ခေရာသွားရမှာလဲ'
'မနက်ဖြန်'
'အစ်ကို့ ခြန်အသားကို ညီမကစားခိုနေမယ်နော်'

ဆိုရုံက မိန်းကလေး၏ မေးမြန်းကို ပင့်ကြိုင်လိုက်ပြီး...
'စိတ်ချပဲ ညီမရယ်၊ အစ်ကို့ ပြန်လာခဲ့မှာပဲ'
တင်းတင်း သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'ဒါပဲနော် အစ်ကို၊ အစ်ကိုအရွေးခံရမယ်လို့ ကြားတာနဲ့
ညီမ သတ်ပေးချင်တာပဲ သိလား'

'ကြောင့်...ညီမရယ်၊ အစ်ကို့ကိုရွေးလဲ သူ့တို့အသက်ရှင်ရက်
ရဲ့ ဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သတ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ကို
တော့ ရွေးမယ်မထင်မိဘူး တင်းတင်း'

တင်းတင်း အသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
'ဒါဆိုရင်အစ်ကို သွားတော့မယ်နော်ညီမ'

ဆိုရုံက ရုတ်နာစိခြယ်ထားသော သူ၏ ခားကို ကောက်
ကိုပိပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
'ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို'

တင်းတင်းတစ်ယောက် ဝိုင်လျက်အပေး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့
သည်။

မြေပြင်ပေါ်မှာလည်း နှင်းပွင့်ဖြူများဖြင့် ရှိနေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဆွေးလူတောင်ကုန်းလေးလည်း နှင်းပွင့်နှင်းစက်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။

ယခု ထိုဖြူဖွေးသည့် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ လူငယ်လေး တစ်ယောက် တက်ရောက်လို့ လာနေသည်။ ထိုလူငယ်လေးမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ထားသည်။ မျက်နှာကံ ချောမောလှပသည်။ လူငယ် ကိုင်ဆောင် ထားသည့်ကရတနာမျိုးစုံဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် ခါး။

မွန်သည်။

ထိုလူငယ်မှာ တောင်ပိုင်းကျား အိမ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ပခုံးမှာက ကြိုးခွေတစ်ခွေကို ချိတ်ဆွဲ၍ထားလေသည်။ သူ့ဆွေးလူတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး သူ့တွင်ပါလာသည့် ကြိုးခွေဖြင့် ကြိုးကွင်းတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည်။

အခန်း (၄)

ဆောင်းရာသီအလွန် အေးစိန်သော နေ့တစ်နေ့၊
နှင်းစက်နှင်းပေါက်ဘို့က တဖွဲဖွဲဖြင့် ကျုံ့ရောက်လျက်ရှိကြ၏။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူနေသည်။
နှင်းများက အားလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသည်သို့ ရှိသည်။
မွန်သည်။
ကြည့်ပါ။

သစ်ပင်ပေါ်များ၌လည်း နှင်းပွင့်ဖြူများ။

အိုရီမှာ ကြီးဆွဲချသရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူက ကြီးကွင်းခိုင်ခံ့မှု ရှိမရှိကိုပါ စမ်းသပ် ကြည့်နေသေးသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ကြီးချည်ထားသော သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ပစ် ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။ သဘောကတော့ ချယ်ရီသစ်ခပ် မက သူ့ ကိုရွေးချယ်လိုက်ပါလျှင် ချက်ချင်း ကြီးဆွဲချသေရန် ကြံစည်ထားခြင်းပင်။

ယခုသူကချယ်ရီသစ်ခပ် ချိန်းဆိုထားသည့် ဆွေးလူတောင် ကုန်းသို့ အရပ်ဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လိုအပ်မည် ထင် တာတော့ကိုလည်း ပြင်ဆင်ထပ်မံခဲ့ပြီ။

သို့ပေမယ့် ကျားသုံးကောင် ရောက်ရှိမလာကြသေး။ စော သေး၍ ထင်သည်။ နေလုံးလည်း မဖြစ်ရမသေး။ နှင်းထူက သိပ်သည်းစွာဖြင့် ကျဆင်းနေဆဲပင်။

အိုရီက သစ်ပင်အိပ်ပင်သည့်ကို မှီလိုက်ပြီး အသာခိုနိုးနေလိုက် သည်။

သို့ဖြင့် အချိန်က တော်တော်လေး ကြာညောောင်း၍ သွား သည်။ ကျားသုံးကောင်က ရောက်လို့ မလာကြသေး။ အိုရီ

ဘက်၍ စောင့်စားနေလိုက်သည်။ ကျားသုံးကောင်ကမလာ သိ နေမည်တော့ မဟုတ်။

ရောက်ကြသေးတာထဲ ဖြစ်ပေမည်။

* * *

နေလုံးရဲရဲ စတင်ထွက်လာသည်။

နေရောင်ခြည်များက ဖြူး၍ကျလာသည်။

ထို့ကြောင့် နှင်းပွင့်များမှာ နေခြည်နှင့် ထိတွေ့ကာ ဝေ့ ဝစ် တလက်လက်နှင့် တောက်ပနေလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ရောင်စုံပန်းများသည်လည်း ဖူးပွင့် ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆွေးလူတောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူ ခြောက် ဘက် တက်လာကြသည်။

သူတို့နှင့်အတူ အစားအစာများ၊ အရက်အိုးများကို သယ် တင်လာကြသည်။ စားပွဲခုံကြီးသစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် မှုကိုလည်း ထမ်းပိုး၍ ယူဆောင်လာကြ၏။

သူတို့အားလုံး ဆွေးလူတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြီး ခြေကွက်လပ်တစ်နေရာတွင် စားပွဲခုံနှင့် ကုလားတိုင်များကို ချခမ်းလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ အစားအစာအရက်အိုးကို တင်သည်။

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ဒီလောက်ချမ်းရတဲ့အထဲ ဒီအစားအစာကုန်းပေါ်မှာများ ပျော်ပွဲစားကျဦးမတဲ့’

စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ယောက်က ဇွန်းများနှင့် အိုးခွက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ရမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ တော်တော် ကြောင်တဲ့လူတွေ၊ ငါတော့တော်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်’

သူတို့ခြောက်ယောက်ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သူ စားပွဲထိုးချုပ်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ကို တယ်သူများ လာမှာသွားတယ်၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ’

‘လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကွ၊ စောစောစီးစီးကြီး ပျော်လာပြီး ဒီဆွေးလူတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ပေးဖို့မှာသွားတာကွ’

‘အေးဗျာ၊ တော်တော်သူးဆန်းဘာပဲ’

‘ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့ကွာ၊ အရေးကြီးတာက ငါတို့ဆိုင်ရောင်းရဖို့နဲ့ တို့သောက်သူများများရဖို့ပဲ ဟုတ်လား’
‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

သူတို့အားလုံးက ထိုတောင်ကုန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော ကောင်းကျင် စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

‘နေပါဦး မှာတုန်းကမှငွေငွေပြီး ခုထိလဲ တစ်ယောက်မှ မမြင်ရအေးဘူး’

‘သူတို့က သစ်ပင်ပေါ်မှာရှိနေသော အိမ်ကုမိမိတွေကြီး တောင်ပိုင်းကျား အိမ်ကတော့ သူတို့ခင်းကျင်းသည်များကို ဖမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

‘ချိန်းတဲ့အချိန်မခေ ဖက်သေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ လာ တို့လဲ ပြန်ဆင်းကြစို့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စားပွဲထိုးခြောက်ယောက် ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ အရက်အိုးတစ်အိုး၊ အရက်ခွက်လေးခွက် ပြီးတော့ အငွေ့တထောင်းယောင်းထနေသည့် အစားအစာများ။

ဆွေးလှည့်တောင်ကုန်းမှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

နှင်းတို့ကလည်း စောစောကလို့ သဲထိမဲ့မဲ့ကြီး မကျဆင်း
တော့ ခပ်ကဲကဲသာ ကျဆင်းနေသည်။

* * *

အခန်း (၅)

မြင်းတစ်စီးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်...
အားပဲ့ထိုးဖျားပြန်ဆင်းသွားပြီး မကြာမီမှာပင် လူငယ်
လေးတစ်ဦး မြင်းကိုစီး၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။
လူငယ်၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်လို့ နေသည်။
ထိုက ဝံပုလေ့ဦးတုပ်ကိုဆောင်းထားပြီး ယုန်မွေးအင်္ကျီ
ရှည်ကို ဖတ်ဆင်ထားသည်။
သူ၏ကျောပေါ်မှာ ခေးတစ်လက်ကို လှယ်ထားသည်။
သူ့နှာမည်းက ထေစိုန

မြောက်ပိုင်းကျားအဖြစ် ကျော်ကြားနေသူ။

‘ဟ ဘယ်လိုလဲ လူတွေကမရောက်သေးဘူး အရက်ခွဲအစား အသောက်တွေကရောက်နေပါလား၊ အတော်ပဲ ဟဲ ဟဲ’

ထေရီက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး သူ၏မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

‘ဟာ ကြီးတစ်ချောင်းပါလား’

သူက သစ်ပင်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည့်ကြွေးကို တွေ့ရသွားပြီး အပေါ်သို့လှမ်း၍ မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

သူ အံ့အားသင့်သွားရ၏။

သစ်ပင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေပါကလား၊ နေရာမှာ သူလို လုံငယ်တစ်ဦး၊ ရုပ်ရည်ကချောမောသည်။

ပြီးတော့ ဝတ်ဆင်ထားသည်က တန်ဖိုး ကြီးမားသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ ကိုင်ဆောင်ထားသည်က ရတနာတို့ဖြင့် ထွန်းထွန်းတောက်တောက် ဖြစ်နေသောအခါ။

ထေရီ ထိုသူ၏အမည်ကို တွေ့မြင်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း ထိုသူကိုသိလိုက်၏။

ထိုသူမှာ တောင်ပိုင်းကျား အိုရိုပင်ဖြန်ရပေမည်။

‘တာလို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပုန်းနေတာလဲဗျာ၊ တောင်ပိုင်းကျား အိုရိုရဲ့၊ လာပါအောက်ကိုဆင်းခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အရက်သောက်ကြရအောင်’

အိုရို မနေတာတော့။ ကောင်းပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

‘ကျုပ်က အရက်မသောက်တတ်ဘူး’

‘သိပ်မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ရေသောက်တတ်ရင်ရပါတယ်၊ လာဗျာ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့’

‘တောင်ပိုင်းကျားအိုရိုကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသေးသေးသူကို မြောက်ပိုင်းကျား ထေရီမှန်း သိသွားတယ်’

‘သောက်နှင့်ဗျာ ထေရီ၊ ကျုပ် လူစုံတော့ ဆင်းလာခဲ့တယ်’

‘ပြီးရောပေါ့ဗျာ’

ထေရီကို ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ငင်ထိုင်သည်။

ပြီးတော့ အရက်ခွက်ကို ငဲ့သော(လိုက်၏။ သူ
လည်ချောင်းထဲ ဝှော်ဆင်းသွားလေသည်။

‘အား ဘော်ဟော်ပြင်းတဲ့ အရက်ပါလား’

သူ အရက်ခွက်ကိုအောက်အပြား ပြန်ချလိုက်စဉ် လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။

ကျားတစ်ကောင်မှန်းတော့ သူ့ထိလိုက်၏။

ထိုသူမှာ အသက်အရွယ်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာတော့
ရှိမည်။

ဥပရိရုပ်က ကောင်းမွန်သည်။

သူသည် မွန်ဂိုမြင်းနက်ကြီးကိုစီး၍ ဆွေးလှတောင်ထိပ်သို့
ထက်ဖောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူက အနီရောင်ကတ္တီပါ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်
ထား၏။

သူက မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်းလိုက်သည်။ မြင်းခွေ
စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မြေကပ်ပိုင်းကျား ထေစိုပါ။ မိတ်ဆွေက’

အရက်ထိုင်နှင့်နေသူ ထေစိုကလှမ်းပြောသည်။ သူ ကုလား
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်က ကွေမင့်’

‘အရှေ့ပိုင်းကျားပေါ့ ဟုတ်လားမိတ်ဆွေ’

‘သိင်မွန်တာပေါ့ဗျာ’

‘နေရာကျလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်လဲ တစ်ယောက်တည်း
သောက်ရတာပျင်းနေတုန်း အတော်ပဲဗျာ။ ရော့ပု...သောက်
လိုက်ပါဦး။ အရက်က တော်တော်လေး ကောင်းထယ်ဗျာ။ စုင့်
ထဲကို ပူထူနေတာပဲ’

‘ကွေမင့် အရက်ခွက်ကို လှမ်းမဖွဲ့ဘဲ ငြင်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ် အရက်မသောက်ချင်ဘူးဗျာ’

ထေစို သူ့ကို တအံ့အကြံဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ် ကြားလားအာက ခင်ဗျားဟာ သိပ်ပြီး အရက်
ကောင်း ကြိုက်တယ်ဆို’

‘ဟုတ်ပါလား။ ကျုပ် အရက်ကောင်း ကြိုက်တယ်ဆိုတာ
ကတော့ မွန်တော့မွန်ပါလယ်’

‘ဒါဖြင့် သောက်လေဗျာ’

‘စိတ်မပါဘူး၊ တစ်ခါတခါလ ကျုပ်ကဒီလိုပဲဗျာ၊ သောက် မိရင် ဆက်တိုက်သောက်ဘက်သလို စိတ်မပါတဲ့အခါကျရင်လဲ လေးငါးဆယ်ချက်လောက် မသောက်ဖြစ်ဘော့ဘူး၊ စိတ်မရှိ ပါနဲ့ဗျာ’

ထေစိုလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘော့။

‘ချယ်ရီသခင်မက သူ ဖိတ်ထားတဲ့ ပွဲမှာတောင် ချောက် မလာသေးပါလား’

ကေမင်းက လှမ်းမေးသည်။

‘ကျုပ်တို့ ကျားလေးကောင်စုံမှ သူ့ချောက်လာမယ် ထင် တယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တယ် ဒေစို၊ ခု ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ချောက်နေပြီဆို တော့ နှစ်ယောက် လိုသေးတာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ပဲလိုတော့ဘာ’

‘ဗျာ’

‘ဟိုမှာလေ တစ်ယောက်’

ထေစိုက သစ်ပင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

သည်တော့မှ အရှေ့ပိုင်းကျား မကွေ့ကို တွေ့မြင်သွား စည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်က အိုရီပါ’

ကေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ အဲဒီပေါ် ဘာထက်လုပ်နေတာလဲ’

‘ကြီးဆွဲချသေဖို့’

‘ဘာ...’

‘ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ချယ်ရီသခင်မက ကျုပ်ကိုရွေးလိုက် ရင် သတ်သေမှာ အမှန်ပဲ’

‘ခင်ဗျားကဗျား၊ ချယ်ရီသခင်မရဲ့သမီးကို ငြင်းရတယ်လို့’

‘ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ငြင်းရမှာပဲ၊ ကျုပ်မှာ ချစ်သူ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ချစ်သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ့မှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး’

‘ဒါဆိုလဲ မလာဘဲနေလိုက်ပေါ့ဗျာ’

ချယ်ရီသစ်မနဲ့ကြွေးကိမလွန်ဆန်ရဲလို့ပျော့၊ သူ ဒိတ်
ကားတာကို မလာဘဲ ကျုပ် မနေရဲဘူးဗျ

အင်းဝေး၊ ဒါလဲ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်'

အရှေ့ပိုင်းကျား ကွေမင်က အိုရီ၏ ဝကားကို တောက်ခံ
ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထောင်ပိုင်းကျားအိုရီ၏ သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးအပေါ်
ထူးရိုသန့်စိတ်ခက်ကိုလည်း ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလို့ကလေး
သည်။

'လာဗျာ တောင်ပိုင်းကျား အိုရီ၊ အောက်ဆင်းခဲ့ပါဦး၊
မိမ္မာ ခြောက်ပိုင်းကျား တစ်ကောင်တည်း၊ သောက်ရတာ
ပျင်းစေလို့ က'

ကွေမင်က လှမ်းကော်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလိုပဲ၊ မသောက်ချင်ပါဘူးဗျာ'

ထိုကားကြားပြီး ထေရီ ညည်းညူလိုက် လေသည်။

'ခုကွပ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ အရက်သောက်မယ့်အပတ်တောင်
မရှိတော့ဘူး၊ သာဓကသုတ်မုန့်၊ အောင် မသိဘူး၊ ခု
ပကယ်ကို သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ တိုးနေရတယ်လို့'

ထေရီ တကယ်ပဲ ကျေနပ်နှစ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သလို
သူ့ ဝကားအဆုံးမှာ မျှော်လင့်မထားသည့် စကားသံတစ်ခု
ကို ကြားလိုက်ရလည်း။

'ခင်ဗျားနဲ့ အနက်အတူအေးကံမယ် အဖေဘီ ရှိပါသေး
တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဆောက်လာပါပြီ'

ထိုကားသံနှင့်အတူ လူငယ်လေးတစ်ဦး တောင်ပေါ်သို့
တူးစနဲ့ ပေါ်လာသည်။

ထိုလူငယ်လေး သူတို့ရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။

လူငယ်လေး၏ ခါးပေါ်တွင် လုံတိုတစ်ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲ
ထားပြီး လက်ယံမှာလည်း လှံရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်
ထားသည်။

အားလုံးက သူ့ကို သိလိုက်ကြသည်။

သူက ကျူးကို။

အနောက်ပိုင်းကျား ကျူးကို။

'လဲဗျာ... ကျူးကို၊ ခင်ဗျားဆောက်လာမယ့် ပိုင်းရဲ့ပြည်ကတော့
မှာ'

၉၂ ဝင်းကြွယ်

ထေစိုက သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျူးကို လွတ်နေသောကုလားသို့မှာ ဝင်သိုင်းလိုက်သည်။
ပြီးတော့ အရက်အိုးကိုလှမ်းယူကာ ခွက်ထဲသို့ အပြည့်ပင်
လောင်းထည့်လိုက်သည်။

သူ အရက်ခွက်ကို အမ်းမရ သောက်ချပစ်လိုက်၏။

‘အား’

‘အရက်က တယ်ကောင်းပါသား၊ တော်တော်ပြင်းတယ်၊

‘ဟုတ်တယ် ကျူးကို၊ ကျုပ်လဲ ဘာမှ သိပ်မသောက်ရသေး
ဘဲနဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်’

ထေစိုက လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျူးကိုက အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်လိုက်ပြန်
သည်။

‘ဒီယောက်ချမ်းအေးတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ အရက်မသောက်ဘဲ
နေတဲ့သူက လူမှဟုတ်ခဲ့လား မသိဘူးနော် ထေစို’

‘ဟုတ်တယ် ကျူးကို၊ ကျုပ်တောင် စောစောက တွေ့မိ
သေးတယ်’

အရှေ့ပိုင်းကျားကော့မင်း ဘာမှပြန်မပြော။ အိုရိုကလည်း
သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းမလာသေး။

ထေစိုနှင့် ကျူးကိုကတော့ သောက်လို့ကောင်းနေကြ
သည်။

ထိုသို့ သောက်နေဆဲမှာပင် မြောက်ပိုင်းကျား ထေစို၏
မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့၍သွားသည်။

‘ဟာ... ကျုပ် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ လည်ချောင်းတွေပူပြီး
မျက်လုံးတွေလဲ ပြာလာတယ်’

ပြောရင်းဖြင့် လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ
တဖြည်းဖြည်းဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ မျက်နှာမှာ
‘ချက်ချင်း သွေးဆုတ်သွား၏။

‘ဟာ... လုပ်ပါဦး၊ သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

ကျူးကို ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

ကော့မင်းကတော့ ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကတော့ သူ့ အဆိပ်မိသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ ကြည့်
ပါလား၊ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတောင် ပြာနှမ်းလာပြီ’

'ဗျာ...ဒါ...ဒါ...ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့သောက်တဲ့ အရက်က ချား၊ ဆား...လုပ်ပါဦး'

ကျားကိုမှာ ပြောရင်းဖြင့် လဲကျသွားပြန်သည်။ သူသည် ပြောပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်လို့သွား၏။

ကွေ့မင်စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ မှီတိုင်းလို အရက်သောက်ခဲ့မိပါလျှင် သူသည် အဆိပ်ခံပြီး သေဆုံးသွားပေမည်။

ယခုတော့ ကံကောင်းထောက်မ၍ သူ့စိတ်က သောက် ချင်စိတ် မဖြစ်ခဲ့။

သူ့ကို ကျားလေးကောင်အား ချယ်ရီသခင်မက သည်နေထု သို့ ခါးနီးဆို့လားခဲ့သည်။

ယခု သူ့ကို အဆိပ်ခံ၍ သတ်ခဲ့သည်။

သူနှင့်အတူ ဆိုရီတို့က မသောက်မိ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို သေးကြောင်းကြံစည်သူမှာ မည်သူလဲ။

ချယ်ရီသခင်မလား။

ဒါတော့ဖြစ်နိုင်ဟု ကွေ့မင် တွေးဖြစ်သည်။ ချယ်ရီသခင် မှုန့် လူတို့ ဘာရန်ညှိုးရန်စမူ မရှိခဲ့ကြ။

သို့ပေမယ့်...

ယခု ဆေးလုထောင်ကုန်းလေးပေါ်ဝယ် ကျားနှစ်ကောင် သေဆုံးသွားခဲ့ရချေပြီ။

တရားခံမှာ သယ်သူလဲ။

'ဟေ့'

သူ့အတွေးတို့ မဆုံးလိုက်ပါ။

သစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်နေသည့် တောင်ပိုင်းကျား အိမ်မှ ချဲ့ချဲ့လို့ ရုတ်ဟရက် ခုန်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ် အား ဖျတ်နေ ကြည့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား သူ့တို့နှစ်ယောက်ကို အဆိပ်ခံ သတ်လိုက်တာ ဘာလား'

'ဘာ...ဘာပြောတယ်ကွ ဒေါ်ရီ'

ကွေ့မင် ဝေါသဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဝေါသသွေးကြောင့် ရဲသွား၏။

'ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျား...ခင်ဗျား၊ ချယ်ရီသခင်မရဲ့ ကမီးကိုလိုချင်လို့ သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကိုတော့ စာရင်းထည့်တွက်စရာ မလိုဘူးလေ'

'မင်းစကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောရင်ကောင်းမယ်ဆိုတာ ငါက ဘာလို့ သူတို့ကိုသတ်ရမှလဲကွာ၊ ငါ အချင်းချင်း ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး'

'ဟား...ဟား...ဟား... တော်တော် အပြောကောင်းတာ အရှေ့ဦးကျားပါလား၊ ဟား...ဟား...ဟား...ရှင်းနေတာပဲဗျား၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခဋ်ဗျားမသတ်ရင် ဘယ်သူသတ်မလဲ၊ အဆိပ်ခပ်မယ်လူဆိုလို့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က သစ်ပင်ပေါ်မှာလေ၊ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတရားခံ'

'တော်စမ်းကွာ ဆိုချီ'

ကော့မင့်က အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်က ကျောမှာလှယ်ထားသည့် ဓားဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

သူ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့၊ သူ အိုချီအား တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်းပင်။

တိုအိုချီမှာပင် အသံတစ်သံကို သူတို့ ကြားလိုက်ရသည်။

'ပျို ဗိတ်ဆေး၊ အိုချီကို ကျုပ်အတွက်ထားလိုက်ပါ'

အသံကြားရာထိ သူတို့နှစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မွန်သည်။

လူတစ်ယောက်။

ထိုသူက အပြောရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ဓားကောက်တစ်ချောင်းကို တိုင်ထား၏။

'ထိုသူမှာ အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။

ကော့မင့် ထိုသူကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် စိတ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို အတိရလိုက်သည်။

ထိုသူမှာ ဓားကောက်မုပင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဓားကောက်မုပင်းသည် အိုချီနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ပေမယ်...။

မုပင်းက သုံးကြိမ်တိတိ ရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မုပင်းက အိုချီအား အခဲကျောခဲ့ပါချေ။ ယခုလည်း ဓားကောက်မုပင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပြီ။

မုပင်းက အိုရီ၏ရှေ့တွင် ခပ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါကတော့ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက်သေမှ ဖြစ်မယ် အိုရီ”

“သေမယ်လူက ကျုပ်ကတော့မဟုတ်ဘူးဗျ”

အိုရီက ခပ်ရိုရိုစကားလုံးကို လှမ်းပြောသည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဝိုး”

“ဝှစ်”

မုပင်း ခေါ်သထွက်ထွက်နှင့် စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ သူ့ထက်ထဲမှ ဓားကောက်ကို အားကုန်စေ့ရှမ်း၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

မုပင်း၏ ဓားကောက်သိုင်းပညာမှာသိပ်တော့မဆိုးလှပါ။ သူ့က ဓားတစ်ချက်လျှင် သိုင်းကွက်ကိုးကွက်တိတိ အသုံးပြုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် အိုရီကိုထိအောင် မတိုက်နိုင်။ အိုရီကသူထက် မြန်ဆန်သည်။ သူ၏ဓားနှင့် ပြန်လည်၍ ခုခံ ကာကွယ် နေရသည်။

“ဝိုး”

“ဝိုး”

“ဝှစ်”

“ခွမ်း”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်လောက် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး စားသည်။ သို့ပေမယ့် အနိုင်အရှုံးက မရှိသေး။ နှစ်ယောက်စား သံသမဲ့ပင် ဆက်တိုက်နေကြသည်။

“ဝိုး”

“ပျဉ်”

“ဝှစ်”

တစ်စထက်တစ်စ မုပင်း၏အခြေအနေမှာ ယိုင်ခံ့၍ လာသည်။ သူ့ဆက်လက်၍ တောင့်ခံမထားနိုင်တော့။ နောက်ထပ် သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်ခန့်အတွင်းမှာ မုပင်း လဲကျသွားနိုင်သည်။

သို့သော် အခြေအနေက ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲ သွားသည်။

မှန်ပေသည်။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာကာ အိိုရီ၏ နောက်ကျောသို့ အတစ်ချက် လှမ်းထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟာ’

အိိုရီမှာ ခိုဝှက်နေ မြင်လိုက်ရာမှ ထိတ်လန့်၍ သွားသည်။ ကပျာကယာဖြင့် ကိုယ်ကိုတစ်စောင်းလှဲတိမ်းရှောင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ ခားဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

‘ခွမ်း’

အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ခားချက်က ချွေးမှ ကပ်ထိုက်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် မှပင်း၏ ခားချက်မှ အိိုရီ မတိမ်းရှောင်နိုင်တော့။

မှပင်းမှာ ခေသုမတုတ်ပါ။

သူသည် အဆင့်မြင့် ခားသမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ ခြေကြောင့် သူက တစ်ခဏအတွင်း ချိုလာသည့် အခွင့်အရေး ယူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။

အိိုရီ၏ အကားကွယ်မဲ သွားသည့် ရင်ဝေနေရာသို့ သူ၏ အကောက်ပြင် ရွတ်တရက် ရုတ်ချလိုက်ခြင်းပင်....

‘ဟို’

‘အား’

အိိုရီမှာ စူးချပြင်းထန်စွာဖြင့် အော်ရင်း မြှေးပေါ်သို့လဲကျသွားပေသည်။

‘မှတ်ပြီလားကွ အိိုရီ ဟင်း’

မှပင်းက ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူမှာလည်း မှပင်း၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ကေမင့်မှာမူ အံ့အားသင့်ရင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူ့အဖြစ်အပျက်ကို သယ်လိုမှနားမလည်နိုင်တော့။ ချယ်ရီကညာခင်မ ဖိတ်ကြား၍ သူတို့ကျားလေးကောင်သည် ဆွေးလူကောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ချယ်ရီကညာခင်မ ရောက်မလာမီအချိန်မှာပင် မြစ်ကမ်းမှတွေ့က ပြန်ဆန်လှန်းလှ၏။

၁၀၂ ဝင့်ကြယ်

ယုံဖို့ပင် မကောင်းတော့။

ကြည့်လေ။

မြောက်ပိုင်းကျားထေစိုနှင့် အနောက်ပိုင်းကျားကျူးကိုတို့ အဆိပ်မိ၍ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

တောင်ပိုင်းကျားအိုရိုက ဓားကောက်မုပင်း၏ လက်ချက်ဖြင့် မြေပေါ်မှာ လဲကျလျက်ရှိသည်။

ပြောရမှာ ရယ်ဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ ကြည့်လေ သူတို့ ကျားလေးကောင်ထဲမှာ ထူထူထောင်ထောင်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

စင်စစ်တော့ သည်ချိန်းဆိုပုံသည် သူတို့တတွေအား သုတ်သင်ပစ်ရန် အကွက်ဆင်ခြင်းပဲလားတော့ မသိ။

သည်ဇာတ်လမ်းကို အစဗျိုးသူ ချယ်ရီသခင်မူကြီးလည်း ရောက်လို့ မလာသေး။

အရှေ့ပိုင်းကျား ကေခင်က ခက်ရာဖြင့် လဲကျ နေသေးအိုရိုထံ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

* * *

အခန်း (၆)

ကျားလေးကောင် ဒီဆူးလှေတင်ကုန်းမြင့် ပေါ်မှာ ချိန်းထားကြတယ်ဆိုတာ သေချာရှုလား စိကိုး

လူထူးဦး ဆွေးလှကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်ချောက်လျက်ရှိ ကြသည်။

သူတို့ဆုံးဦးထဲမှ တစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ဆုံးဦးစလုံးပင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေ့ ချိန်ကြပေပြီ။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ လှူးရှားမှုများက မြန်ဆန်တက်လက်၍နေကြ၏။

သူတို့မှာ မည်သူများနည်း။

မှန်သည်။

သူတို့ သုံးဦးမှာ သိုင်းရာဇာတ္တံဇူး ဝုရိသားသူများဖြစ်ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးကလျောက်နေသူမှာ ထုလုံဖြစ်သည်။

သူတို့ မည်သည့်လက်နက်မျှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းမရှိပါ။ သူ၏ ငြိမ်းမားကျယ်ပြန့်သော လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည်လေးလျှင် ထူးဆန်းလှပေသည်။

ထုလုံ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အနက်ရောင် သိုင်းသမား အသက်များများမှာ မရုစာသီးသို့ မြန်းခဲ့၍ ဖြစ်၏။

မှန်သည်။

ထုလုံသည် သိုင်းလောလ၏ နာမည်ကျော်ကြားသူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အလယ်မှလိုက်ပါလာသူမှာ တုရှောင်ထမ်းဖြစ်၏။

သူ၏အိပ်ပင်တို့မှာ ဓာတ်ခေါင်းလုံး ဖြူးနုပြီဖြစ်၏။

ထုသည် သိုင်းလောကတွင် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် ကျင်ညီ ကျက်စားပြီး နာမည်တစ်လုံး ရလာသူဖြစ်သည်။

ယခုတော့ တုရှောင်ထမ်း သိုင်းလောကမှာ အနားယူစိုက်ပျိုးနေ၏။

ထုက သိုင်းသင်တန်းကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ ဆင်ကြားကျက်စိုက်သည်။

ထုကို သိုင်းရာဇာတ်ထောက်အဖြစ် သိုင်းဝေက ကကဆိအမှတ်ပြုထားကြပေသည်။

နောက်ဆုံးမှာ လိုက်ပါလာသူများစီကိုး သူတို့က နယ်မြေစာနေကို ထမ်းသော် နေရာထူပြင်သည်။

ထုကိုမြင်သည်နှင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ဝေးဝေးရှောင်ရွာကြပေသည်။

ထုသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများကို မညာမ တာမ်းဆီးနှိမ်နှင်းနေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ယခုလည်း သူတို့ ရှောင်လစ်ဆရာတော်မြို့က ကျားစားကောင်အား စည်းရုံးဖို့တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

သူက ကျားလေးကောင် သည်နေ့ နွေးလူဘောင်ကို
လေးပေါ်မှာ လှေဆုံကြမည်ဟူသော သတင်းကိုရရှိထား
သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်ကို ခေါင်းဆောင်
လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုသည် သူ့ကို ထုလုပ်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်ရသေးတဲ့သတင်းက အသေအချာပဲဗျ၊ သူတို့
ဒီဘောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိကြမယ်၊ ဧကန်တမ်းဆိုတာ သေ
ချာလောက်ပါဘယ်’

စိကိုးဖြေလိုက်သည်တွင် တုခရွှင်ထင်းက တပ်မေးသည်။

‘သူတို့က ဘာလုပ်ဖို့ တွေ့ကြမှာတဲ့လဲ’

စိကိုး အသာခေါင်းယမ်းပြုလိုက်၏။

ပြီးတော့မှ ...

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ သူတို့တွေကြားယုံအကြောင်းကို
မသိပါဘူး တုခရွှင်ထင်း’

‘ထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်တို့ သူတို့ကို စည်းရုံးလို့ရနိုင်ပါ
မသား’

‘ဒါတော့ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့၊ အသေအချာတော့
မပြောနိုင်ပါဘူး’

စိကိုးအား ထုလုံ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့...

‘ကျုပ်တို့တော့ သူတို့လေးယောက်ကို သဘောပေါက်
အောင်ပြောရင် ရမယ်ထင်ပါရဲ့၊ သူတို့လဲ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်
တော့ ရှိကြပါလိမ့်မယ်’

ထုလုံက သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ထုလုံ၊ ကျုပ်လဲ အဲဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ဒီကိစ္စက
ကျုပ်တို့ ခင်ပျားတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုစွဲမဟုတ်ဘူး၊
နိုင်ငံအတွက်လုပ်ကြရမှာပဲဟာ...’

‘...သူတို့လဲ ကိုယ်နိုင်ငံကို မန်ချူးတွေ ကျူးကျော်လာ
တာကိုတော့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေလောက်ဖူးလို့ ကျုပ် ထင်
ထားတယ်’

တုခရွှင်ထင်းက မှတ်ချက်ပေးပေးလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် စိကိုးသည် အားတက်၍ သူ့ရမ်း

၁၀၀ ဝင့်ကြယ်

‘အင်းပေါ်လေး၊ မကြာခင်မှာ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကဲ့ရဲ့မှာပဲ
မဟုတ်လား၊ အစောင့် ပြည့်ကြတာပေါ့’

သူတို့လုံးလောက် ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုရှိ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်
မည်။

* * *

အခန်း (၇)

‘ဟိတ်... မပြေးနဲ့’

‘ရဖို့လိုက်’

မုပင်းက အောင်အောင်သို့ ငွေတံဆိပ်တစ်ပြောင်း ခြားဆင်းနေ
သည်။

သူ၏နောက်မှာ ခုတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသူက လိုက်ပါ
လျက် ရှိ၏။

‘ဟာ...’

မုပင်း ပြေးနေရာမှ ခြေလှမ်းတုံ့ သွားသည်။ သူက ဟောင်
ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်လာနေကြသည်။

သိုင်းရာစာသုံးဦးကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ ရုပ်လိုက်သည်နှင့် ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူ အနားသို့ ရောက်လာကာ သူ့ နောက်ကျောအား လှမ်းလှိုက်သည်။

‘အား’

‘အင်္ဂါ’

ရှက်တရုတ်မို့ သူ ရှောင်တိမ်းချိန်မရတော့ဘဲ လဲကျသွားသည်။

ပြီးတော့ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အောက်သို့ လျောကျသွားလေသည်။

မုပင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သိုင်းရာစာသုံးဦး တက်လာနေသော လမ်းကို ပိုက်ဆို့ လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

သုံးယောက်သား အာမေဒိုတ်စကားများ ထွက်သွားကြသည်။

‘သတိထား’

‘ထုလုံး ဟိုမှာ’

သူတို့ အားလုံး ငတ်စုံဖြူနှင့် လူကို မြင်တွေ့သွားကြ၏။

‘ဟိတ်...မပြေးနဲ့’

ထုလုံး သွက်လက်စွာဖြင့် သူ့ဆီ လျှောက်သွားလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကလဲ မပြေးပါဘူး စိတ်ချပါ။ တွက်ပြေးတဲ့အလုပ်ကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ရင်ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ကျုပ် ဝါသနာပါတယ်’

‘ဝိုး’

‘ဝုတ်’

‘ယား’

ထိတ်စုံဖြူနှင့်လူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တိုက်ပွဲကို စတင်လိုက်သည်။

သူ့ကို ကပျာကယာဖြင့် လက်ကတားလိုက်ပြီး—

‘နေ နေပါဦးကွ၊ မင်း သူ့ကို ဘာလို့သတ်လိုက်ရတာလဲ’

‘ဒါက ကျုပ်တို့ ကိစ္စ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး... ကျွန်တယ်ဗျာ’

‘ဝိုး.....’

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူက လျှပ်တစ်ပြက်ရှေ့ သို့ခွန်သွက်ကာ ထူ
အား ဝတ်စုံကို လိုက်သည်။

သူ့ ဓားချက်မှာ တိကျမြန်ဆန်သည်။

သားမိလူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင်တော့ မလွယ်၊ သူ့
ချက်ထိကာ သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

သို့ပေမယ့်.....

သူ ယခုရင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်က သိုင်းရာဇာကြီး တစ်

ထို့ကြောင့်

သိုင်းရာဇာထုလုံမှာ ခုတ်ချလာသည့်ဓားကို လွှတ်ရုံ
တိမ်းရှောင်လိုက်၏။

ပြီးတော့

အချိန်လွန်ကာ ရှေ့သို့ဆောင်လာသည့် ဝတ်စုံဖြူ
ကိုယူလိုက် သူ့ညာလက်ဝါးဖြင့် မှိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဖြိုး’

‘အင်း’

‘အား’

ဝတ်စုံဖြူလူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ နှေးကဲကို အချိန်ဖြင့် လွင့်ထွက်
သွားသည်။

ပြီးတော့ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားရ၏။

‘ဗန်း.....’

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူ ပြန်ထနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

နယ်မြေမှူးစီကိုး ထိုနေရာသို့ အပြေး ရောက်ရှိသွားပြီး
ကြည့်ရှုလိုက်၏။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူ အသက်ရှူတော့။

‘ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သူ့ကိုထုတ်လိုက်တာလဲ ထုလို့’

သူက သိုင်းရာဇာထုလုံအား မကျေနပ်စွာဖြင့် လှမ်းမေး
လိုက်၏။

‘သူက ကျုပ်ကိုထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့လဲ ကျုပ်က သူ့ကို
ထုတ်ပေးအောင် သတ်လိုက်တာပေါ့’

‘ခင်ဗျားက သိုင်းရာဘတ်စ်ယောက်ပါ။ သူ့ခွဲသိုင်းပညာ
တာမှမရှိမှန်း သိမှာပါ။ ခုလို အသေ သတ် လိုက် ဖို့ တော့
မကောင်းဘူး’

‘ကျုပ်ကတော့ ရန်သူ ကို အဆင်မသေးဘက်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့
တို့ နတ်သူမှန်သမျှ ကျုပ်ကတော့ ပညာကုန်သုံးပြီး တို့ နတ်
မှတ်ပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်မှာ ဒီနေ့အထိ သိုင်းရာဘတ်စ်
ကို ရရှိနေတာပဲ စိကိုး’

‘တာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား သူ့ကို အသေ
မသတ်သင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ခု သေ သွားတော့ ကျုပ်တို့
တာမှ မေး သို့ မရတော့ဘူး’

‘ခါကတော့ ကျုပ်လဲ မဆက်နိုင်းဘူး စိကိုး။ ဒီဘဝ
ကုန်းပေါ်ရောက်မှ ကျားလေးကောင်ကို မေးကြည့်ရတော့
မှတ်ပဲ’

နယ်မြေမှူးစိကိုးက တာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်
သည်။

‘ကဲ...ကဲ ကျုပ်တို့ဆက်တက်လိုက်ကြရအောင်၊ တော်ကြာ
ကျားလေးကောင် လွတ်သွားဦးမယ်’

တုရှောင်ထင်းက လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်သည်။
သူတို့ စကားအချေအတင်ပြောနေလို့ အကျိုးမရှိမှန်း သိ
လိုက်ကြသည်။

သူတို့လာရင်း ကိစ္စက ကျားလေးကောင်နှင့် ဆွဲဆင်ပြီးနဲ့
ဖို့ပတ်ပါလား။

ဆိုပေမယ့် သူတို့က ဝါရင့်သိုင်းပညာရှင်များပီပီ တောင်
ကုန်းလေးပေါ်တွင် ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်နေပြီ
ဆိုတာကို ခိုပိစားမိလိုက်ကြသည်။

သိုင်းရာဘတ်စ်ဦး သတိဆား၍ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တို့
စက်ရန် ခြေချလိုက်ကြသည်။

မြင်ကွင်းတစ်ခုက သူတို့အားဆီးကြိုနေသည်။

သိုင်းရာဘတ်စ်ဦး ဝရုစိုက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ကြသည်။

‘မြင်တွေ့လို့ ခရသည်က စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း လို့ နေ
သည်။’

မှန်သည်။

သိုင်းရာဘတ်စ်ဦး မြင်တွေ့ရသည်ကတော့...

မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဆိုရုံ

အရှေ့ပိုင်းကျား ကျွေမို့ မင်း ငါ့ကိုသတ်လို့မရဘူး၊
ယေရေရင်း မင်းကိုရန်သူ့မဟုတ်၊ မင်း ယုတ်မာရင်တိုင်း
မိမိမှာလဲမရဘူးကွ သိလား

ငါ ဘာယုတ်မာလို့လဲ

ဟိုဒွန်သောက်ကို အရက်ထဲ အဆိပ်ခပ်သတ်လို့ကံကောင်း

ကျွေမို့ ဒေါသထွက်သွားရလည်း

အခု ကောင် တော်စမ်းပါ၊ ပေါက်တက်ကရတော့ လာ
ပြောနေနဲ့

ဟုတ်အပြောတာကွ၊ တာဖြစ်လဲ

မင်းနော်

ကျွေမို့ မားကိုဆုပ်ကိုင်လို့ကံပြီး အိုရီအနားလို့ တိုးကပ်
လို့ကံကောင်း

မင်းပေါင်းစပ်ပိုက်ထားလို့ကံစမ်း၊ ငါ ဒီထက် သည်းမခံနိုင်
ဘူး

မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ

အခန်း (၈)

ကျွေမို့ မင်းရှေ့ကိုတိုးလာနဲ့ မင်းငါ့ကိုသတ်မို့
ဆိုရုံမှာ လဲကျနေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

သူ့ကျောမှ ရရှိထားသည့်ဒဏ်ရာက ပွတ်ထိသွားစေ
ကြောင့် ပြင်းထန်မှုမရှိပါချေ။

ကျွေမို့က သူ့အခြေအနေကိုသိရန်အတွက် ဆိုရုံထံ
လျှောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ဒီရိုက တလှူထင်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သိုင်းရာဇာသုံးယောက် သူတို့နှစ်ယောက်
အနားသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

‘မင်းတို့ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’
နယ်မြေမှူး စီကိုးကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒိုရီက ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်က တောင်ပိုင်းကျား ဒိုရီပါ’

‘ဪ’

‘သူက အရှေ့ပိုင်းကျား ကွေမင်း’

‘အင်း’

ပြောရင်း ဆိုရင်းဖြင့် နယ်မြေမှူးစီကိုးက လူ ယေ နှစ်
ယောက်အား လေ့လာအကဲခတ်လိုက်သည်။

ခက်ရာရထားသောလူငယ်မှာ ဒိုရီ၊ အကောင်းပကတိ
နေသူမှာ ကွေမင်း....

ကွေမင်းမှာ မှန်ထေတေဖြစ်ပင် ရုပ်နေသည်။

‘မင်းတို့ကျားလေးကောင် စီဆွေးလှတောင်ကုန်းပေါ်မှာ
တွေ့ဆုံကြမယ်ဆိုလို့ ငါတို့လာခဲ့ကြတာပဲ၊ ငါ့နာမည်က

စီကိုး၊ နယ်မြေမှူးတစ်ယောက်ပေါ့၊ သူက ထုလုံ၊ ဟောဒါက
တုရှောင်ထင်း’

‘ကျွန်တော်တို့ သိုင်းရာဇာသုံးယောက်နဲ့ လူချင်းမဆုံဖူး
ပေမယ့် သတင်းတွေတွေ့ ကြားဖူးကြပါတယ်’

ဒိုရီက နယ်မြေမှူး စီကို ကို ခပ်ပင့်ပင့်လေးပြောလိုက်၏။
ကွေမင်းမှာ အာမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

‘ခု မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ၊ သေနေတဲ့လူငယ်လေး
နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်သူတွေလဲ’

စီကိုးက ဇာဝန်ရှိသူငယ်စွာပင် လှမ်းမေးသည်။ ဒိုရီက
ဖြေလိုက်သည်။

‘သေနေကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ ကျား နှစ် ကောင် ပါ
နယ်မြေမှူးကြီး’

‘ဘာ’

စီကိုး အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ သူတို့က မြောက်ပိုင်းကျား ထေစိုနဲ့
အနောက်ပိုင်းကျား ကျူးကိုတို့ပါ’

သိုင်းဏနာနစ်ယောက်က တေးမှရပ်၍ အခြေအနေကို
အကဲခတ်နေကြသည်။

ထုလုံရာ ဘုရားရှင်ထင်းပါ ဘာမှငင်မပြောကြချေ။

အခြေအနေကတော့ မကောင်းမှန်း သိပိုက်ကြပြီ။

မှန်သည်။

သူတို့သုံးယောက် ကျားလေးကောင်ကို စည်းခွဲဖို့ ရောက်
လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ...

ကျားနှစ်ကောင်ဖြစ်သော စတောင်ပိုင်းကျား ဝေထရီနှင့်
အနောက်ပိုင်း ကျား ကျူးကိုတို့ မရှိကြတော့ချေ။ ထိုစတောင်
ကျားပေါ်မှာပင် သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

စိကိုးက သူတို့၏ အလောင်းများကို သေချာ စေ့စေ့စပ်
စပ် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ...

‘ဘာဒဏ်ရာမှလဲ မတွေ့ပါလားဘိရိ’

စိကိုးက အိုရီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်...စိကိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အဆိပ်မိသွားကြ
တာ

‘ဘာ... အဆိပ်မိသွားတာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘေးထူးလက်ချက်ပဲ အိုရီ’

စိကိုးက လှမ်းမေးလိုက်သည်တူပင် အိုရီက ‘ကွမင်ကို
အိဗွယ်ပါပါဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စိကိုးကလည်း ‘ကွမင်ကို လှမ်းကြည့်၏။

‘ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အမှကပြောမှ ဝှင်းသွားမယ်
စိကိုး’

‘ပြောပါ’

‘ဝီလိုပါ ကျွန်တော်တို့ ကျားလေးကောင်ကို ချယ်ရီသဝင်
စိကိုးက ဖိတ်စားပို့လိုက်ပါတယ်’

စိကိုး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ မျက်မှောင် ကျုံ့လိုက်
ပြီး...

‘ချယ်ရီ သခင်မ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် စိကိုး’

‘ယုက တာကြောင့် မင်းတို့လေးယောက်ဆီကို ဖိတ်စား လိုက်ရတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့လေးယောက်ထဲက ဘစ်ယောက်ကို ချွေးမြီး သူ့သမီးခွဲပေးစားမယ်လို့ ဖိတ်စားမှာပါတယ် စီကိုး’

‘ခုတော့ မင်းတို့က ချိမ်းဆိုတဲ့နေရာကို ရောက်လာကြတယ် ပါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် နယ်မြေများကြီး၊ ဒီရောက်တဲ့အခါမှာလဲ လူ ယုတ်မှာ ကွေမင့်ရဲ့ လှည့်စားခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ခံလိုက် ကြရတယ်၊ ကွေမင့်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သောက်မယ့်အရက်အား ထဲမှာ အထိပ်ကိုထည့်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တော်မသောက်ဖြစ် လိုက်လို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားခဲ့တာ’

‘ခါဆိုရင် ကွေမင့်အကြံက’

‘ရှမ်းပါတယ်စီကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးယောက် မရှိရင် ချယ်ရီသင်မကြီးရဲ့ သမီးကို သူပိုင်ပြီပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ - ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ’

ခြားပြီး စီကိုးက ကွေမင့်မျှစ်နဲ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကွေမင့် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ပါ။

ဖြစ်သက်စွာဖြင့် ဝင်လျက်ရှိနေသည်။

သူ့အိမ်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲသို့ ဝင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အနေအထားကလည်း သူ့ကိုတရားခံအဖြစ် တွန်းပို့ နေ သည်ကို တွက်ဆမိသည်။ သူ့ခေရာတွင် အခြားလူသာဆိုလျှင် မခုလောက်ဆို ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်၏။

သူ့တာကြောင့် တွက်မပြေးပါသနည်း။

သူ့မှန်ကန်စွာ တွက်ဆမိ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သူ ထွက်ပြေးသော်လည်း သိုင်းရာဇာကြီး သုံးဦး၏လက် က လွတ်အောင်ပြေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူ ခုပ်လျက်ပင် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

နှိုပေမယ့် ကွေမင့်စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်မှု လုံးဝရှိမနေပါ ချေ။

ဆိုရုံပြောပြနေသော မဟုတ်မမှန်စကားများကို သူငြိမ် ခုန်ခြင်း မရှိပါချေ။

ပြန်လည်၍ ရှမ်းပြခြင်းမရှိ။

၁၂၄ ဝမ်းကြယ်

သူနှင့် မပတ်သက်သလိုပင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူ့ကို ဩဇာ
ပြီး နယ်ခြားစိစစ်လည်း ဖော်ဖော် အံ့အား သင့်သွား
သည်။

လည်အရွယ်နှင့်သည်မျှထိ ဟည်ငြိမ်သော ကေမုဒ်ကို နယ်
ခြားစိစစ်ရာ ချီးကျူးလိုက်မိ၏။

ကိုရ်တွင် ကေမုဒ်ကို စစ်ဆေးဖို့ ရှိသည်များကို စောင့်စေး
လိုက်သည်။

‘မင်းနာမည်’

‘ကေမုဒ်၊ အရှေ့ပိုင်းကျား ကေမုဒ်’

‘မိဆွေးလှတောင်ကုန်းကို ဘာကြောင့်ရောက်လာရကလဲ’

‘ချယ်ရီသခင်မရှဲ သားမက်ရွေးဖွဲ့ကို လာခဲ့တာ’

‘မင်းရဲပြိုင်ဖက်တွေက’

‘ကျန်တဲ့ ကျားသုံးကောင်ပါ’

ကေမုဒ်က စိကိုးမေးသည်ကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်
ပြောနေသည်။

‘မင်းဟာ မင်းရဲပြိုင်ဖက်တွေကို ရှင်းပစ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား’

စိကို မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို ကေမုဒ် မဖြေပါ။

ကေမုဒ်မျက်နှာကို စိကိုး လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးလိုက်
ပြီး....

‘မြောက်ပိုင်းကျားနဲ့ အနောက်ပိုင်းကျားကို မင်း လုပ်ကြံ
လိုက်တာ မဟုတ်လား’

ကေမုဒ် သူ့ခေါင်းကိုရမ်းခါလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ငြိမ်းလဲ ခင်ဗျားလို့က လက်ခံမယ် မထင်ဘူး’

‘မင်းက လက်ပူးလက်ကျပ် မိတာကိုတောင် ဝန်မခံသေး
ဘူးလား’

သိုင်းရာဇာ တုရှောင်ထင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း....အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်ပါ’

ထိုစကားကို ကေမုဒ် ခေါင်းခါလိုက်၏။

ထုလုံ စိတ်ဆိုးသွားပြီ....

‘ဘာလဲ မင်းက တို့သုံးယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်
လား’

ကျုပ်မှာ ဒီနည်းကလဲ့လို့ တစ်ခြား မရှိဘူးလေ'

စိကိုးက သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

'နေပါဦး မင်းက တို့သုံးယောက်ကို နိုင်မှာရှိလား'

'ဒါတွေ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲဗျာ၊ တိုက်ကြည့်မှ သိမှာ မဟုတ်လား'

အရှေ့ပိုင်းကျားကွေ့မင်းမှာ ခေါင်းမာလွန်းလှသည့် စိကိုးကြားဖူးခဲ့သည်။ ယခု သူ့သက်တွေ ကြုံနေရနေသပြီ။ သူ ကွေ့မင်းအား ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုလိုက်သည်။

'မိုက်ဘွင်း မနက်ဝမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ငါတို့ကို စိန်ခေါ် လိုက်ခြင်းဟာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်ဘူးဘာနဲ့ အဘူ ဘူပဲကွ သိလား၊ ကွေ့မင်း မင်းသေမှာ မကြောက်ဘူးလား ဟင်'

'ကျုပ် သေရမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်သို့လဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ကတွေ့အားလုံးဟာ တစ်နေ့မှာ သေရမှန် လူတွေ ချည်းပါပဲ၊ တစ်ခုခုတွေ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ အခုပဲသေဘာနဲ့ နောက်သေတာ ဒါပဲကွာခြားမှုရှိတာပဲ။ ခု ကျုပ်က ခင်ဗျား တို့ သိုင်းရာဇာသုံးယောက်နဲ့ တိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကိုကိုယ် သေလူလို သတ်မှတ်ထားပြီးသားပါ။ နိုင်ခဲ့ရင်တော့ အမြတ် ပေါ့ဗျာ'

စိကိုး သူ့ကို ဖျောင်းဖျ၍ မရတော့မှန်း သိလိုက်၏။ ထိုသို့ က စိတ်ရှည်တော့။

'ကဲဟေ့... ဒီလောက်ထောင် ဝေပန်းပွင့်ချင်နေတဲ့ မိ ကောင်လေးကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းပြီး ဆုံးမလိုက်ကြရအောင်' ထုလုံက အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။

စိကိုးနှင့် တုရှောင်ထင်းကလည်း ကွေ့မင်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ကွေ့မင်းက အသာ လက်ကပ်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

'သိပ်လဲ လောမကြီးကြွပါနဲ့ဗျား၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ထုံးထောက်ကို လက်နက်မဲ့ တိုက်မူပါ'

'သာ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ရေဒူ ကျုပ်ရဲ့ဇား'

ကွေ့မင်းက သူ၏ဇားကို နယ်မြေမှူး စိကိုးလက်ထံ ပေးအပ် လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့နဲ့တိုက်လို့ ကျုပ် သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ကျုပ် မှာ ခဲ့ချင်တာတွေ ရှိနေပါတယ်'

'ကဲ...ပြောကွာ၊ တို့တတ်နိုင်ရင်တော့ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ ကတိပြုတယ်၊ ဒါမှ မင်းလဲ အသေပြောင်မှာ'

ထိုစကားကြားတော့ ကျွေမင့် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

'ကျုပ်ရဲ့ ယက်စွဲတော်ဇားဟာ တော်တော်လေး အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ဇားပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဇားကို မသွားတတ်လို့ ယုတ်မာတွေရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်မိတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဇားကို သင့်အတတ်သူကိုတွေ့ရင် ပေးဆပ်လိုက်ပါ'

'ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်တာဝန်ထားပါ'

သိုင်းရာဇာ တုရှောင်ထမ်းက ကတိစကား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ'

ကျွေမင့် ဟိုသို့ပြောဆိုလိုက်ပြီး သူ့ ဇတ်ဆင်ထားသော လှိုယ်ရုံကတ္တီပါ အင်္ကျီအနီကြီးကို ချွတ်လိုက်၏။

'ဟောဒီအင်္ကျီဟ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးထားတာပါ၊ ကျုပ်ကြောင့် ဒီအင်္ကျီကို

မပျက်စီးစေချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီအင်္ကျီကို ကျုပ်အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးကြပါ'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီကိစ္စကို ငါတာဝန်ယူပါတယ်' နယ် မြေမူး စိကိုးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဒေသကတစ်ခုကတော့ ခုကျုပ်မှာ ရွေးသုံးသောင်းကျော်ပါလာခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဇားပေါင်းအသင်း အားလုံးတလဲ လူခမ်းသားတွေဆိုတော့ ပေးခဲ့ဖူးပြန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အတွက် ဒီငွေတွေနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြပါ ခင်ဗျာ'

'ပေးတယ်၊ ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်'

ပြောပြီး ဖလုံက ငွေကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ စိကိုးက စိတ်ပျော်နေသလို လှမ်းပေးသည်။

'ဝမ်းသာချင်တာ ဒါပဲလား ကျွေမင့်'

'တစ်ခုကျန်ပါသေးတယ်'

'ဘာလဲ'

'ကျုပ်ရဲ့မြင်းပါ၊ ကျုပ်မရှိမှတော့ ကျုပ်မြင်းကိုလဲ ပေးမပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့'

ကွေ့မင်က ထိုသို့ပြောပြီး သူ့မြင်းအား ချဉ်းစားသော ဝင်္ကန်းကို လှည့်ပေးလိုက်၏။

‘ကဲ သူ့အပေတော့ ဖေ့သားကြီးချေ’

ကွေ့မင်က လူ့မြင်း၏ဘယ်ပါးကို ဘယ်ချက်ချိန်၌ ခြောက်လိုက်သည်။

မုန်ဂိုမြင်းနက်ကြီးမှာ သခင်စကားကို နားလည်သည့် အလား တောင်ကုန်းအောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းသွားတော့သည်။

‘မော့ချင်တာတွေ ကုန်ပြီဟုတ်လား ကွေ့မင်၊ ထိုသို့ကဲ့သို့ နေလိုက်ကြရအောင်’

ကွေ့မင် ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်ပြောချင်တာ တစ်ခုပဲရှိပါတော့တယ်’

‘ဘာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောကွာ’

သိုင်းရာဇာသုံးယောက်လုံး သိမြင်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သိုင်းရာဇာ သုံးဦးလုံး ဝက်တွေပဲလို့’

‘ဟာ’

‘ဟာ’

ကွေ့မင် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ကာ အောက်သို့ နောက်ကျွမ်းပစ်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က တောစောက် သူ မောင်းနှင်လွှတ်လိုက်သည့် မုန်ဂိုမြင်းနက်ကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ ခွမ်းကျက်သားကျသို့သွားသည်။

မုန်ဂိုမြင်းကြီးတလည်း သခင်မှန်း သိပုံရ၏။

‘ကွေ့မင် ကျောပေါ်သို့ဆောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟစ်ချစ်သိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။’

‘ဘောက် ကျုပ်တို့သုံးယောက် ခံလိုက်ရပြီ’

ထုလုံက မကျေမချမ်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်လဲ သူ့နှုတ်ရှားမူဒေ့ကို ကြည့်ကောင်းကောင်း ခြည့်နေမိလိုက်တယ်’

ထုရှောင်ထင်းကပါ ဝင်၍ပြောသည်။

'တော်တော်ညာဏ်များတဲ့ အရှေ့ပိုင်း ကျားပါလာသူ
ဟင်၊ သူ့ဟာ ကျုပ်ဘိုကို လှည့်ဝားသွားတာပဲ'

မီးကိုးလည်း မကျေနပ်။

တရားခံက သူတို့သုံးယောက်ကြားမှ လွတ်ထွက်သွားသည်
မဟုတ်လား။

သူတို့၏ ပေါ့လျော့မှုပင် ဖြစ်လေသည်။

နယ်မြေမှူး စီကိုး၏မျက်နှာမှာ ရှုစိတ် ဒေါသစိတ်
ကြောင့် ရဲရဲနီနီနေသည်။

တူးရှောင်တင်းသည်လည်း ဒေါသကြောင့် အလားများ
တဆက်ဆက်ဘုန်၍ နေလေသည်။

သူတို့ သိုင်းရာဇာသုံးယောက်၏ ငှေ့မှ လွတ်ထွက်သွား
သည့် အရှေ့ပိုင်းကျား ကျေးဇူးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဆောင်
ထား၍ မရဘော့မှန်း သူ့နားလည်လိုက်သည်။

မုန်သည်။

ကျေမင့်က သူတို့အား ဥပါယ်ကံချစ်ဖြင့် စကားများ
ပြောဆိုကာ အလစ်၌ ထွက်ပြေးသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာများ၏ အဖြစ်က ရှက်ဖို့ပင် ကောင်းအံ့ လျှောက်
တာသည်။

'ကဲကဲ ကျုပ်တို့ သူ့နှောက်လိုက်ကြမယ်၊ သူနဲ့ တစ်
စပ်လမ်း : ကဲခမ်းလိုက်ချင်တယ်'

သူ့လိုက လှမ်းပြောလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် စီကိုး၊ ကျုပ်တို့ အပြန်လိုက်ကြမဖြစ်မယ်'
သူ့မျှော်စင်စိတ်က ထပ်သင့် ထောက်ခံသည်။

နယ်မြေမှူး စီကိုးက အင်အားထူးသည့် ဒီရိုအား
ကြည့်လိုက်ပြီး...

'မင်းအခြေအနေကော ဘယ်နှယ်လဲ၊ တို့သွားလို့ ဖြစ်
လား'

'ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခုတ်ရာက သိပ်ပြင်းပါဦး၊
ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းမှပြန်မယ်'

'ကောင်ပြီလေ၊ ဒီလို တို့သွားမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

ထိုင်းရာဇာသုံးယောက် ဆွေးလှတောင်ကုန်းပေါ်မှ လျင်
မြန်စွာ လွတ်ခွာသွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် တွေ့သမျှလမ်းတွေကို မဆုံးမချမ်း လျှောက်
သွားနေလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းလေးမူ မကျေနပ်။

စင်စစ်တော့ သူ လူ့သတ်သမားမဟုတ်။

သူ ထေရီနှင့် ကျူးကိုကို မသတ်ခဲ့ပါ။ အရက်ထဲလည်း
အနှစ်မခတ်ခဲ့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ အဆီဆုံးဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့်....

သူ့ကို သိုင်းရာဇာသုံးဦးက လူ့သတ်သမားဟု စွပ်စွဲလာ
ကြသည်။

ထို စွပ်စွဲလာသူများနှင့် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါ
သည်။

သို့ပေမယ့် သူ့အတွက် ဘာအကြောင်းမှ ထူးမလာနိုင်
ပါချေ။

သူ အနိုင်ရလျှင်လည်း ဟုတ်ခံဘဝက လွတ်မြောက်နိုင်
မည်မဟုတ်ပါ။

သူ ရှုံးနိမ့်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ပါလျှင်လည်း....

အခန်း (၉)

မုန်ဂိုမြမ်းနက်ကြီးမှာ နှင်းထုံကိုပောက်၍ အစွမ်းကုန်
ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။

မြင်း၏ကျောပေါ်တွင် လူ့တစ်ယောက်က စီးနင်းလိုက်ပါ
လာ၏။

မှန်သည်။

ထိုသူမှာ ဝရမ်းပြေးလာသော အရှေ့ပိုင်းကျား ကျေမင်
ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ။

မုန်သည်း

သူ သေ၍ပြေစိသေးပါ။

သူ့ အပေါ် အကွက်ကျကျ ခြံလိုက်သည့် တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်ပေးရဦးမည်ဖြစ်၏။

တို့ကြောင့် သူ မသေချင်သေး။

လွယ်ကူစွာ ဝန်ခံလျက် ကိုယ်နည်းကိုယ်တော်ဖြင့် တရားခံ အစစ်ကို သွေးအာဇီဝဋ္ဌာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သေးသည်။

သိုင်းရာဇာ သုံးဦးကတော့ သူ့ နောက်ကိုလိုက်လာကြ လိမ့်မည်ဟု ထူထောင်သည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းကို သူမဖျပ်နားရဲသေး။

မြင်းကို သူ ခပ်စွက်စွက်ပစ် စီးနေမိသည်။

လို့ကြောင့်လည်း အေးမြမှုကို ပို၍ခံစားရသေးသည်။

သူ့အောက်ရှိ နေသောနေရာသည် နေရောင်ခြည် ကျရောက် သေးသောကြောင့် နှင်းတိုက် မကွဲသေးချေ။

သဲသဲမဲမဲင် ကျဆင်းနေလေသည်။

သို့နှင့် ကေမင်းမှာ တေးဝင်တစ်နေရာ ရောက်ရှိလာခဲ့ လေသည်။

မြေနီလမ်းကားတစ်ခုက တေးဝင်သေးမှာ ကပ်၍ရှိနေ သည်။

ကယ်တို့သွားသော လမ်းလမ်း သူမယ်။

အစွဲမင့် သူ့မြင်းအေး ဟိုတေးစပ် မြေနီလမ်းကလေးဆို စိုးတည်၍ မောင်းနှင်လိုက်သည်။

သူ့အနေအထားက သမ်းရောက်ရောက် အယ် ဝေါက် ဝေါက် သွားမည်ဟုတ်လား။

လမ်းမဆုံးချောင်း သွားရပေဦးမည်။

လမ်းဆုံးလျှင်တော့ ချွေးစေ့လိမ့်မည်ဟု ထူထောင်သည်။

သို့နှင့် သူ မြေနီလမ်းလေးပေါ်သို့ ရောက်ကာ သူ့ မြင်းစား ခပ်သွက်သွက်လေး နှင်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ သူ့ မျက်စိထဲတွင် အဆုတ်ကြွယ်တစ်ခုကို ရိပ်ခဲနေပြန် လေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟင်’

သူ ပျက်ကနဲ မြင်းတော်ကြီးကိုဆွဲ၍ အချိန် သတ်ချလိုက်သည်။

သူ သေချာကြည့်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး တောစပ်ထဲမှ အမှောင်တကော ပြေးထွက်လာပြီး မြေနီသမ်းပေ၂တွင် လဲကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် သူ မြင်းကိုရပ်နားခြင်းဖြင့်၊ ဘေးမှ ကျွေ့ရွှေခဲပြီး သွားဖို့ စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။

သူ မိန်းကလေးကို ကယ်တင်၍ မမြတ်နိုးပါ။ သည်မိန်းကလေးကြောင့် အချိန်ကြန့်ကြာသွားလျှင် သူ့ကို သိုင်းရာစားသုံးဦးက မိသွားနိုင်ပေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ရာလျှင်တော့ သူ သွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို အလှူဂရုစိုက်ကြသောမည်ဖြစ်သည်။

သူ သဲကျွန်းနသော မိန်းကလေးဘေးမှကပ်၍ မြင်းကို ဖြတ်သွားလိုက်သည်။

သူ ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးမှာ စောင်းစောင်းလေးလဲကျနေသည်။

သူ မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မြင်မိရာက ရင်ထဲမှာတမျိုးဖြစ်သွား၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဂရုစာသက်သွား၏။

မိန်းကလေး၏အရွယ်မှာ ငယ်နှုလွန်းလှသည်။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံ၍ ထွက်ပြေးလာသည်လည်း မသိ။ သည်အတိုင်း ဆက်ထားခဲ့လျှင်တော့ ရန်သူ ရောက်ရှိလာနိုင်မည်။ ပြီးတော့ နှင်းခဲများ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးအုပ်သွားပြီး ဝေးဆုံးနိုင်ပေသည်။

ကျွေ့မင့် ရှေ့ဆက် မသွားသေးဘဲ စဉ်းစား ဖြစ်သည်။ စင်စစ်တော့ သူက သိုင်းပညာရှင် တစ်ဦး။

ပြီးတော့ အဖြူဆောင် သိုင်းသမား။

လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ပါလျက်နှင့် ရွှေဝင်လဲ၍သွားမည်လား။ ပြီးတော့ ယခု ဒုက္ခရောက်နေသူမှာ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ ပို၍တာဝန် ခွဲနေပါလား။

စင်စစ်တော့ ကျွေ့မင့်မှာ ကြင်နာစိတ်ဖြင့် မိန်းကလေးအား မပစ်ရက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

သူ့အတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပါစေတော့ ထိုမိန်းကလေးကို သူ့အဖွဲ့အစည်းလိုက်တော့မည် ဟု၍ပင်ဖြစ်သည်။

ကော့ရွှေဝင်ကွားမည်ဆိုလျှင်ဟော့ သူ နယာကျိးမဟုတ်
ကော့။

ဟို့ခကြွယ် သူ မြင်ပေါ်မှ ဆင်းရိုက်သည်။ ပြီးဟော့
မိန်းကလေးအနားသို့ လျှောက်လာပြီး စူးစောက်၍ လှိုင်းချ
လိုက်သည်။

သူ့ လက်ကွေးမှာ မိန်းကလေး၏ အနားသို့ စူးစူး စိုက်
စိုက်လေး ပြည့်ဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီးဟော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီး
အစီချက်ကို ချလိုက်ပေသည်။

အခန်း (၁၀)

‘လင်း...သနား...ဆေးလေးပါလား’

မိန်းကလေး၏ နက်မောက်သည့် ဆံပင်မျှားပေါ်တွင် နှင်း
ပွင့်ကလေးများဖြင့် ပုံးလှမ်းလျက်ရှိနေသည်။

သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနံ့လည်း နှင်းတို့ဖြင့် ပေကျံနေ
သည်။ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားမှာ လှပပြေ
ပျစ်မှု ရှိ၏။

အလုံးအပန်းက တောင့်တင်းသည်။

ခါးရင်တင် အနေအထားတို့က အချိုးကျသည်။

www.burmeseclassic.com

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ နီငယ်လွန်းလှ၏။ သို့ပေမယ့် သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရောင်နေလေသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်မှာမူ မချောမွေ့ပါ။ ရွက်ကြမ်း ရေကျိုမျှလောက်သာ ရှိ၏။

သူမ၏မျက်ခုံးမွှေးထူထူ၊ မေးခိုး၊ ခေးထောင့်ကျကျနှင့် ဖြစ်သည်။

ကေ့မင့် မိန်းကလေးအား သတိ ထားကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး မသေပါ။

ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် အသက်ရှူနေပေသည်။

သို့ပေမယ့် အသက်ရှူနှုန်းမှာ နှေးနှေးလွန်းလှသည်။ သည်အတိုင်းသာ ပစ်သားခဲ့လျှင် မိန်းကလေးမှာ အအေး ခက်ကြောင့် မကြာမီမှာပင် သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

ထိုမိန်းကလေး အသက်ရှင်လာနိုင်ရန်အတွက် သူကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကေ့မင့်က မိန်းကလေးအား အသာပွေ့၍ မြင်းပေါ် တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ထိုနုဆုမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

မိန်းကလေး အသက်ရှင်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းများ ခြုံနေ နေသည်။

မှန်သည်။

ရေခဲတုံးတမျှ အေးစက်နေသည့် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အနွေးဓာတ် ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးအတွက် ပူအနွေးသော မီးဖိုတစ်ခု သို့မဟုတ်၊ နေရောင်ခြည်က လိုအပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အရက်ပြင်းပြင်း ရေခိုင်လျှင် ပိုကောင်းပေမည်။

ကေ့မင့်မှာမိန်းကလေးကိုတင်၍ မြင်းစီးလာခဲ့သော်လည်း ဈေးရိုက်ကို သွားရမိန်း မသိသေး။

ပြီးတော့ ဘယ်ကိုရောက်နေသည်လည်း မသိ၊ သို့မဟုတ် ဘုံ့၏လက်က လွတ်အောင် ဇွတ်အတင်းပြေးလာရသဖြင့် အခန်းထွက်လည်း မမှတ်မိတော့။

စဉ်းစားရင်းဖြင့် သူခေါင်းတွေ နှောင့်ကျိလာကာ စိတ် သည်း အနည်းငယ် ညစ်လိုလှသည်။

အချိန်က တစ်နေ့တစ်ရက် ကာလ ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ် သည်။ မကြာမီပင် ညအမှောင် ဝင်ရောက် လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူ တစ်နေရာမှာ နားခိုမှ ဖြစ်တော့မည်။ မိန်းကလေး
အား ပြုစုခဲ့အတွက် အဖိုးအကားအခက်သို့ သူ မထုတ်ရန်
နေမိသည်။

ရှားဖွဲ့လို့ကလည်း မတွေ့နိုင်သေးဘေ။

သို့နှင့် ညအမှောင်ထုက ဝင်ရောက်သို့ ဘာခံသည်။ အမှောင်
များလည်း ဝိပ်သည်လှနေသည်။

သို့ပေမည်...

သူ၏မြင်းမှာ ရပ်နားခြင်းမရှိသေး။

ကျွမ်းကျင်မှု အမှောင်ထုအတွင်း စမ်းသပ်ပြီးပြီးဖြင့် ခရီး
ဆက်ခွင့်နေရပေသည်။

ထိုသူ့ သွားရင်းဖြင့် သူ့ မျက်စိသို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လှည့်
မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ စမ်းသပ်အားရဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဟာ... တိုမှားအိမ် ဘယ်လုံး’

မှန်သည်။

သူတွေ့လိုက်ရသည်မှာ မည်းမည်း သန့်သန့် အိမ်တစ်လုံး
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းကို ထိုအိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်လေ
သည်။

ထိုနေရာသို့ သူ တစ်ခဏနှင့် ရောက်ရှိသွားသည်။

‘ဟင်... အိမ်မှ မဟုတ်တာဘဲ’

ကျွမ်းကျင်မှု အားလေ့ရှိသ် တစ်ခွန်း ထွက်လာ၏။ စင်
ပေါ်စေ ခွ သူမြင်တွေ့လိုက်ရသော အရာမှာ အိမ်တစ်လုံး မဟုတ်
ဘဲ သူ့ကျောင်းပျက်တာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ထိုတိုကျောင်းပျက်မှာ လူထူကင်းမြဲလျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေး
အတွက် အတူအညီပင်ကောင်းလို့ နေနိုင်တော့။

ကျွမ်းမြင် စိတ်အနည်းငယ်ပျက်လိုသွားသည်။

သို့ပေမည် အတတ်နိုင်တော့။

ထိုနေရာသည် အပြုံးများထက်တော့ လေလှိုမိုးလုံ ရှိပေ
မည်။

အပြင်မှာ ဝဲလျှောက်သွားနေခြင်းသည် သူ့ အတွက်လည်း
အန္တရာယ်မကင်းနိုင်ပါ။

သူ မိန်းကလေးအား သူ့ကျောင်းအပျက်ထဲသို့ ပေ့ချီ
သွားကာ ချထားလိုက်လေသည်။

ပြီးတော့...

ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့်ပြုစုဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ မိန်းကလေး
မှာ မေ့ပြောလို့ကောင်းနေဆဲပဲ။

* * *

အင်း... တောင်ပါသေးနဲ့၊ ငါ့မှာ မီးခြစ်ဆစ်လုံး ပါလာ
လို့

ကေ့မင့်ဆစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်ပြီး စုံဖွဲ့ဟောသည့်
တမ်းစများ အပိုက်များကို မီး စာအိချို့ လို့ ငါ၏။

မီးက စတင်၍ လောင်ကျွမ်းသည်။

စင်စစ်တော့ သူ မီးမမေ့ချင်ပါ။

မီးရောင်သည် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကို မိတ်ခေါ်လိုက်
ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ပေမယ့်...

သူ့မတတ်နိုင်ပါ။

မီး၏အပူရှိန်က မေ့ပြောနေသော မိန်းကလေးအတွက်
ရိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့မေ့ခဲ့သော မီးဖိုမှ မီးတောက်များ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
တောက်လောင်နေသည်။

ကေ့မင့်က မိန်းကလေးကို မီးဖိုအနားသို့ ရွှေ့သားလိုက်
သည်။

ပြီးတော့ ထင်းစများကိုလည်း သူ့ထပ်သည့်လိုက်သည်။
မီး၏အလင်းရောင်ကြောင့် မိန်းကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို
သူ့မြင်တွေ့နေရသည်။

သူ့သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

မီး၏ အပူရှိန်ကြောင့် မိန်းကလေး၏ အဝတ်အစားများ
ခြောက်သွေ့လာပြီ ဖြစ်သည်။

အပူခတ်က မိန်းကလေး၏အသက်ကို ကယ်နိုင်ပါစေဟု
သူ့ဆုတောင်းမိလိုက်သေးသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးမှာ သုတိရဟင်္ဂခြင်း မရှိသေးပါ။
သူ့မိတ်လျှော့ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားရ၏။

ကေ့မင့်မှာ လူကလည်း တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းလာသော
ကြောင့် နံရံဘစ်ရုကို မှီပြီး အနားယူ မွေးစက်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးကို မပြုစုနိုင်သော့။ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို သူ့ခံနိုင်
ရည် မရှိတော့။

မကြာမီမှာပင် သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
သို့ပေမယ့် ...

သူ ကြာကြာ မအိပ်ခက်လိုက်ရပါ။

စူးရှသော အသံတစ်ခု သူ့ နားထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ရှင်... ရှင်... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ’

မိန်းကလေး သတိပြန်လည်ချိန်၌ သူ့ ရှေ့မှာ ထောက်ရပ်ကာ ပြောနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မိန်းကလေး၏အသံမှာ ရှုဘတ ပျာဘတော။

ကွေ့မင့် သူမ၏အမေးကို မသဖြေပါ။ သူ့အပြိုင်အတူ ခံပြောလိုက်၏။

‘မင်း သတိရလားပြီလား၊ မိန်းကလေး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ’

အမှန်အကယ်ပင် သူ့ ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိန်းကလေး သတိရလာသည့်အတွက် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားမိသည်။

သို့ပေမယ့် မိန်းကလေးက သူ့ကို မသိပါ။ ထို့ကြောင့် ရန်တော့ကောင်းကို ဆိုလိုက်သည်။

‘ရှင် ဘာသဘော ကျွန်မကို ဒီခေတ်လာခဲ့တာလဲ ဟေ့’

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံက ဒေါသကြောင့် အဆောင်အယောင် ရှိသည်။

ကွေ့မင့်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြေလိုက်သည်။

‘မင်းကို နှစ်မြှာမိလို့’

‘အားပြာတယ်ရှင်’

‘မင်းအရွယ်က ငယ်ပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကလဲ ဘာမှ မသေသင့်သေးပါဘူး’

‘ရှင်နော် ရိုးတီးယားတားမလုပ်နဲ့ ကျွန်မကို သာမုတ်လဲ’

မိန်းကလေးက အနားမှာရှိသော ထင်းချောင်းထိပ်မှာ ကိုကောက်ယူပြီး ကွေ့မင့်ကို ရိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့်မို့လဲ ပြောကြတာနေမှား ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးဇူးတယ်ဆိုတာ က...’

မိန်းကလေး ခဏတော့ဝေသွားပြီး။

‘ရှင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘မင်းဘာသာမင်းပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါလဲ’

ကွေ့မင့် ဆိုသို့ပြောပြီး နံရံကိုခိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကွေ့မင့်၏ ငယ်ကျားပီသသောမျက်နှာကို တွေ့သွားသည်။ ထိုမျက်နှာမျိုးမှာ စိတ်ထား ကောင်းသည်ဟု မိန်းကလေး သိထားခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးက သူ့အဘဖြစ်ခဲ့သည်ကိုပြန်လှန် ချွေးစားကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်ဆုံးမှတ်မိလိုက်သည်ကော့ တောအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ်သို့ လဲကျသွား ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက သူ့အဖြစ်ကို သူ့ပြန်မှတ်မိသွား၏။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဝတ်ဘိုလည်း မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့မ၏မျက်နှာ အမူအရာမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားလေ တော့၏။

မိန်းကလေးက ကွေ့မင့်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဒီမယ်၊ ဒီမယ်’

အသံကြောင့် ကွေ့မင့် မျက်လုံးပွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့မှာ အချိုးပြောင်း၍ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို မြင်သည်။

‘ဘာလဲ မိန်းကလေး’

‘ရှင် ကျွန်မကို ကယ်လာခဲ့တာပဲ၊ ဟုတ်လား’

ကွေ့မင့် အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်-မိန်းကလေး၊ မင်းကို ဒီအတိုင်း နှင်းတောထဲမှာပစ်ထားခဲ့ရင် လေမှာစိုးလို့ ကျုပ် မြစ်နဲ့ တင်ခေါ်လာတာ’

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ ယှက်သွေးဖြန်းသွား၏။

‘ဒါဆိုလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ခေါ်လာရတာလဲ၊ သမားတော် တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို ခေါ်သွားဖို့ကောင်းတာ’

‘ဘာလဲ မင်းက ကျုပ်ကိုအပြစ်တင်နေတာပဲ၊ ဟုတ်လား၊ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်အနေနဲ့ မင်းကိုမကယ်လင့်ဘူး’

‘ဘာပြောတယ်ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်-မိန်းကလေး၊ ကျုပ်မှာ ကိုလိပေး ကိုယ်အား အားများကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေတယ်’

'ဒါဆိုလဲ ဘာလို့ ကယ်သေးလဲ'

မိန်းကလေးက သူ့အား မျက်စောင်းလှမ်းဆိုးသည်။

'ကျုပ်ဟာ အဖြူရောင်သိုင်းသမား တစ်ဦးပါ၊ ကျုပ်
ချွေမှာ ဗုဒ္ဓဘုရားကို နေတာမြင်လျက်နဲ့ ကျွေ့ရွှေရောင် မသွား
သင့်ဘူး၊ ထင်လို့ပါ'

'ဒါဆို ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို သမားတော်ဆီ ခေါ်
မသွားခဲ့တာလဲ ပြောပါဦး'

ကော့မင့် မျက်နှာကို အောက်သို့ညှို့လိုက်ပြီး။

'ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး မိန်းကလေး'

'ရှင်'

မိန်းကလေးက ပြောပြီးရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ကော့မင့်အား ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

'နေပါဦး ရှင်ကကော တယ်လို့ဖြစ်လာတာလဲ'

'ကျုပ် လူ့သက်မှုဘဝအတွက် အစွပ်ခဲခံရဘယ်၊ ကျုပ်
မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဖမ်းမခံနိုင်လို့ တွက်ပြေးလာတာမိန်းကလေး'

သည်တော့မှ မိန်းကလေးက ကော့မင့်အား ပို၍အေးစား
စွားရသည်။

သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကြီး ရှိနေပါလျက် သူ့ကိုကယ်တင်
ခဲ့သာ ကော့မင့်ကို ရေကတစ်သက်သွားရသည်။

မိန်းကလေး ကော့မင့် အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ထိုင်ချ
လိုက်သည်။

'ပြီးတော့ ကော့မင့်မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ရှင်ကို ကျွန်မလေးစားသွားပြီ'

'မင်းလေးစားအောင်ပဲ ကျုပ်က ကယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး
မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ကယ်ခဲ့တာ လူလူချင်းစားနာခံစိတ်နဲ့၊ ကျုပ်
အပေါ်မှာ ဘာကိုမျှ မမျှော်မှန်းဘူးသိလား၊ ဒါကြောင့်မို့
မင်းကျုပ်ကို လေးစားခြင်းမလိုဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ဖို့လဲမလိုဘူး၊
အနှောက်အယှက်ပေးရင် ကျုပ်ကျေနပ်ပြီ'

'ကျွန်မက ရှင်ကို တာများအနှောက်အယှက်ပေးနေလို့လဲ'

'ဒီမယ်မိန်းကလေး၊ မင်းက သူ့ကို အနှောက်အယှက်
မပေးပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မေးကိုမေးရလိမ့်မယ်'

အသံတစ်သံကို သူ့ထို့ကြားလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စကား
သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မှန်သည်။

ဘုရားကျောင်းပျက် ကံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိ၏။ သူ့လက်ထဲကွပ် အနီရောင် ဝတ်ရုံကို ကိုင်၍ထားသည်။ ကေမင့် ထိုလူအား စော့မြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဟင်...သိုင်းရာဇာထုလုံ’

ပ...စပ်မှလည်း လွှတ်ခဲထွက်၍ သွားသည်။

‘ဟင်း...ဟား...ဟား ခင်းပြေးလို့ မကျတ်ပါဘူးကွာ’

ထုလုံက ရယ်မောရင်းဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့ထို့နှစ်ယောက်အား ပြည့်စုံအုတ်ခတ်နေသည်။

ကေမင့်မှာ ယူကျဉ်းထဲအုပ်ထဲ ရောက်ရှိနေဖုန်းကို သိရှိလိုက်သည်။

ယခု သိုင်းရာဇာထုလုံ ဆိုက်ဆိုက် မြို့ကမြို့က ရောက်ရှိခဲ့လာပြီ။

နောက်ပတ်လည် သိုင်းရာဇာထုလုံက ယောက်ျားတစ်ယောက် စီကီးနှင့် ထူးရှင်တစ်ယောက်လည်း ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့သေးသည်။

ကေမင့် တွက်ဆလိုက်သည်။

ယခုကေမင့်က ထုလုံကဲ့သို့ပင် အသံအညွှန်း တစ်ယောက် သိုင်းရာဇာထုလုံထံ သူ့လွှတ်ခဲမြောက်နိုင်သေးသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်

ရောက်လာလျှင်တော့ သူ့လွှတ်ခဲမြောက်ဖို့ မရယ်မှန်းသိလိုက်၏။

ကိုဦး သိုင်းရာဇာထုလုံက သူ့အားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ခင်း ဘာတွေပဉ်းစားနေတာလဲ ကေမင့်၊ ဝါထို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်ထင်လမ်းစီ ခင်းနေတာကို လိုက်ခိုင်းကြမယ်။ ဝါထို့က ဒီနေရာကို ချောက်ဆုံး ဆုံးရှုံးအဖြစ် ချိန်းထားကြပြီဟား၊ မကြာခင် သူ့ထို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြတော့မှာ၊ မေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခု ယောယောဆယ်မင်း ဝါထို့ ယေအောင်သတ်နိုင်ရင် သတ်ပေတော့’

ကေမင့် စကားပြန်မေးပြောမိမှာ မိန်းကလေးက ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ထူက ရှင့်ကို သတ်မယ်မသင်းပါဘူး’
ထိုစကားကြောင့် ထုလုံက ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းက ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

‘သူက လူကောင်းတစ်ယောက်မို့ပါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး ထုလုံက ရယ်သိုက်သည်။ ‘တော့မှလဲ...’

၁၅၆ ဝင့်ကြွယ်

‘နေဝါဦး၊ မင်းက သူ့အကြောင်း တယ်လောက်ထိ သိလို့လား၊ သူ့ယာ လူနန်းယောက်ကိုသတ်ပြီး ပြေးနေတဲ့ ဝမ်းမင်း ပြေး ကစီယောက်ပဲကွ’

‘ကျွန်မတော့ မလှဘူး’

‘သာပြောဟယ်ကွ’

မိန်းကလေးက မကြောက်မရွံ့ပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မအမြင်ကော့ သူ့က ခိုးသားတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ပြောတာ လုံးမဖြစ်နိုင်ဘူး’

သိုင်းရာဇာထုလုံသည်း ဝေါသထွက်လားသည်။

‘ဝိမယ်... မိန်းကလေး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့၊ မင်း အသားကား ဝကဖယ်နေလို့က်ပါ’

‘ရှင်ဟာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ သူ့ကိုဖမ်းလိမ့်မယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်မရှင်ကို တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်’

ကော့မငိုက မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး အိုသားသင့်နေသည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကိုရှေ့မှန်၍ အကော့အကွယ် ပေးနေပါလား။

‘ရှင် မြန်မြန်ပြေးပေးတော့ ကော့မငို’

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးက သိုင်းရာဇာထုလုံအား ပြေးပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ ကော့မငိုအားလည်း လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်လေသည်။

သို့ပေမယ့် ကော့မငိုပြေးပါ။

‘ဟာလုပ်နေတာလဲ ရှင်ပြေးကော့လေ။’

ကော့မငိုက ကုပ်ကုပ်မျှ မကွင်း။

သိုင်းရာဇာထုလုံက မိန်းကလေးအား ကိုယ်ဖြင့် တစ်ချယ်လုပ်ခါလိုက်သည်။

‘အင့်’

အချုပ်အစော့ခရီးမှ ပြေးသွားသည်နှင့် မိန်းကလေးအား လက်ပြန်ခိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဝမ်း’

‘ဖုန်း’

မိန်းကလေး ရှောင်တိမ်းချိန် အခုလိုက်ပါ။

သူ့ကော့မင်းနံရိုးထာင့်သို့ လှင့်စဉ်သွားပြီး ပိုခန့်လဲသွားလေသည်။

‘ဟိတ်...မလုပ်နဲ့’

ကော့မင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး အောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ထုလုပ်
အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထုလုပ်က သူ့ ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသိုက်၏။

‘မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

‘ကျုပ်က ဘာတတ်နိုင်သလောက်တော့ ဘိုက်ရမှာပဲ’

ကော့မင်းက ချစ်သို့ ထိုးကပ်သွားသည်။

‘မင်း ငါ့ကိုဘိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်းကွက် ဘယ်လောက်
ထိ လိုက်ခိုက်ရမယ်လို့ မှန်းထားလဲ’

‘နယ်မြေမျှော်စင်ကို တောတွေ သိုင်းကွက်နှစ်ခုချော့ချော့မှ ငါ့ကို
နိုင်မယ်လို့ ပြောဖူးတယ်’

‘သိုင်းကွက် ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်းများကို မနိုင်
မချမ်း ကျုပ် ဘိုက်ရမှာပဲ ထုလုပ်’

ထုလုပ်က ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်၏။

‘ဟား...ဟား...မလေ ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းနဲ့ ဘိုက်စရာ
မလိုဘူးလို့ ထင်ထားပါတယ်’

‘ခင်ဗျာ’

ကော့မင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထု ပျက်သမုဒ်ကို
ကြိုက်လိုက်ပြီး...

‘ဘာလို့ တိုက်ခိုက်ရော မလိုဘာပဲဗျာ’

သိုင်းရာဇာ ထုလုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘အခု ငင်းပြန်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ငါ့ထံသယောင်နေတယ်ကွာ၊
ထိလား’

ထိုကောင်းကိုကြားတော့ ကော့မင်း အားတက်သေးရာ ခြစ်
သွားသည်။

သူ ထုလုပ်၏မျက်နှာအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ကော့မင်း၊ ငါ ခမ်းနောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
လိုက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိလား’

ကော့မင်း ခေါင်းခါပြုလိုက်၏။

‘ငါ မင်းရဲ့ မြင်းခွာဆူတွေကို ကြည့်ပြီး လိုက်လာနိုင်တာ
ပဲ’

ကော့မင်း သူ့ အားနည်းချက်ကို မြင်သွားရသည်။ ထုလုပ်က
ကောင်းကို ဆက်ပြောသည်။

'ငါ တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့တယ် ကျွေမင်း၊ ခုကိစ္စ မှာ တကယ်တော့ မင်းဟာ ကြားထဲက ဟမ်းသက်ဆက် တရားခံဖြစ်သွားရတာပဲ။ စီစဉ်တဲ့သူဟာဆိုရင် အမြော်အမြင် ကြီးပြင်းခဲ့ကို အကွက်ချစီစဉ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းဟာ တရားခံမစ်ခပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ မြင်းခွာရာတွေ ထပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ငါတိမ်သားမိဘ နေမှာမဟုတ်ဘူးလေ'

ထိုကောသုများကိုနားထောင်ပြီး ကျွေမင်း ဝမ်းသာအား ထက်သွားရသည်။

ထုလုံက သူ့ကို လူသတ်တရားခံ မဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို ပြောဆိုနေသည် - ဟုတ်ပါလား။

'မှန်ပါတယ် သိမ်းရာကကြီး၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဟာ အခုကိစ္စမှာ အစွပ်အစွဲခံပုံရတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လဲ ဒီအရာရစ်တဲ့မှာ အထိပ်ခပ်အားတယ်ဆိုတာကို လုံးဝ မသိ ခဲ့မိပါဘူး။ ချယ်ရီကညာဆိုင်းကောသုမင်း ကျွန်တော် မသောက် တဲ နေမိတာပါ။ မိဘချက်က ကျွန်တော် ကို ကံကောင်းစွာ ဖြစ်ပါ။'

သူ့က ဟုလုံအား ရိုရိုးလသေဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။
ထုလုံကိုလည်း သူ အားကိုးသွားရသည်။
လှိုင်းရာစာ ထုလုံကိုလည်း စိတ်ကောင်းရှိသူ တင်ယောက် လှိုလည်း သူ သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ထုလုံက သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။
'မင်းကို ဘယ်သူယုံလဲ ကျွေမင်း'
'ခင်ဗျာ'

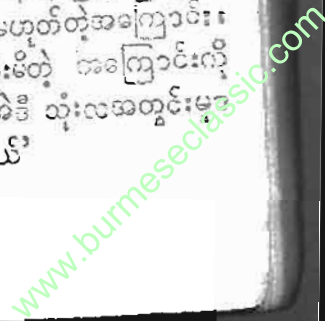
'ဒါပေမယ့် ငါမင်းကိုယုံတယ်၊ မင်းပြောတာတွေက အမှန်တွေဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ထားတယ်'
ကျွေမင်း မျက်လုံးအစုံမှာ ဝမ်းသာမှုကြောင့် အရောင် များ လင်းလက်တောက်ပြောင်လာသည်။

'အဲ...ဒါပေမယ့် ကင်စုတွေရှိတယ်၊ မင်းကို ငါယုံကြည် ဖြေလို ငါ့ကိုလဲ မင်းယုံကြည်ပြီလို့တယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်း အဖမ်းခံလိုက်ပါ ကျွေမင်း'

'ဟာ... သိမ်းရာကောသုလို့ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရမယ် ဟုတ်လား'

ထုလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

'အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကနယ်မြေများ စီကိုးကို ပြောပြပေးမယ်၊ မင်းပဲ တရားခံအစစ် ဖောက်တဲ့အကြောင်း သူများ အကွက်ဆင်ယာတာကို ဝင်တိုးမိတဲ့ အကြောင်းကို ကိုပေါ့၊ ငါ့ကို အချိန်သုံးလပေးပါ။ အဲဒီ သုံးလအတွင်း မှတော့ တရားခံအစစ်ကို ငါ မိမိအောင်ပမ်းပေးမယ်'

ကွေ့မင့်က ထုလုံ၏မျက်နှာတို့ လှမ်း၍ကြည့်သည်။

သူပေးသော အကြံအစဉ်း လိုက်နာ၍ ကောင်းပါမည် လား။

ကွေ့မင့် ဝိုင်းတွေမိလိုက်သည်။

ထုလုံက သူ့အား စကားလှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ဒီကြားထဲမှာ မင်းကို ငါတို့က ဟန်ပြေးလာတဲ့ ချုပ်သားရ မှာပဲ၊ ဒါမှလဲ တကယ် တရားမဲ့အစက လွတ်လွတ်လတ်လတ် လွှပ်ရွာသွားလာနိုင်မှာပေါ့’

ကွေ့မင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

ထုလုံပြောသလို တဖမ်းခံလိုက်ရမည်သာ။ စဉ်းစား၍ အဖြေမူပေါ့။

‘ဒါတွေ မင်းစဉ်းစားပေါ့ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါက ပြောနေတာပါ။ တကယ်လို့ ငါပြောတဲ့ အတိုင်းမလုပ်ဘူးဆို ရင်တော့ မင်း ငါ့ကိုနှိပ်အောင်တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးပေးတော့ ကွေ့မင့်၊ ဘော်တော် ခြားလာက်ဆိုရင် စိန်ကို သို့မဟုတ် လာကြလိမ့်မယ်’

ကွေ့မင့် ခေါင်းကိုခုံ၍ စဉ်းစားနေသည်။

ထုလုံပြောသည့် အကြံဉာဏ်က ဆိုးတော့မဆိုးလှ၊ သူ့ ထုလုံ ဦးတည်ရာမှလျှောက်ပြေးနေမည့် အစား ခဏအဖမ်းခံ ကိုက်တာ ကောင်းမည်ထင်သည်။

ကွေ့မင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီထုလုံ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်း အဖမ်းခံပါမယ်’

‘ဟာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ ကွေ့မင့်’

ထုလုံက သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ကွေ့မင့်လည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကမ်းလှမ်းလာသော စိန်အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူသည် ကောက်ရိုးဖျင်အား မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ဖမ်း ဆုပ်လိုက်သလိုပင်ဖြစ်သည်။

ဒါသည်ပင် ကွေ့မင့်၏ အမှားပင်ဖြစ်တော့သည်။

စာခံအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူကြီးစွာသောအမှား တစ်ခုကို ပြုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

အတယ်ကြောင့်ပါနည်း။

၁၆၄ ဝင့်ကြယ်

သိုင်းရုဇာထုလိုက ကွေမင်္ဂလက်ကို အယေအချားဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး ဖျပ်ကန် ရှေ့သို့ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဟာ’

ကွေမင်္ဂ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့ပေမယ့် သူ အသိနောက်ကျ၍ သွားလေပြီ။

ထုလိုက တစ်ဆက်တည်းပင် ကျန်တော့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ကွေမင်္ဂကို မှိုက်ချလိုက်သည်။

‘အင့်’

‘အား’

ထုလို၏ခိုက်ချက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ပြီးတော့ တိကျသောချောမှုလည်းရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကွေမင်္ဂ ရှောင်တိမ်းချိန်ရေလိုက်ပါ။

သူ ထုလိုအပေါ် ယုံကြည်မှု ဆွန့်ကဲသွားခြင်းသည်
ကြီးမားသောအမှားပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

‘မှန်း’

ထုတစ်ချက်သည်းလိုက်ပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့
ဆီဖြင့်လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ပြီးတော့ ကျောက်နံရံနှင့်တိုက်မိကာ နေရာတွင်ပင် ခွေ
ကလေး လဲကျသွားသည်။

ကွေမင်္ဂက သတိသက်လွတ်တော့မဖြစ်ပေး ရင်တမဲ့ မှိုက်
လိုက်သည် ပြင်းထန်စွာနာကျင်လွန်းမောင်လည်း ကွေမင်္ဂက
ထုလိုကို လိန်းတားသည်။

သိုင်းရုဇာ ထုလိုက သူ့အား အောင်မြင်သူ၏ ဖျက်နာမှု
အမျိုးအစားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟား ဟား ဟား မင်းနုပါသေးတယ် ကွေမင်္ဂထု ဟား
ဟား ဟား ဘယ်နှယ်လဲ ခု မင်းငါ့လှည့်ကွက်ထဲက ပြေး
ထွက်နိုင်သေးလားကွ ဟေ’

ခင်ဗျားလူယုတ်မာ ယောကျ်ားပီသဘူး’
သူ ဂျီသီအင်အားနှင့် ဖျစ်ညစ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ထုလိုက သူ့ဆီသို့ တိုးကပ်လာပြီး’

‘တေး ဟုတ်တယ် ခု အဲဒီ လူယုတ်မာက မင်းကို အသေ
ပတ်တော့မှာ သိလား’

ကြော့ဘယ်အား လန့်အားဖြင့် လဲနေရာမှ ကွေ့မဇီ လူးလဲ
ထလိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် မရ။

ပြန်လဲကျသွားသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မင်းသေရာမှာ ကြောက်နေပြီလားကွ၊ ဟား...
ဟား’

ထုလို့မှာ ကွေ့မဇီနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်
လာသည်။ ကွေ့မဇီ သူ့ကို မျက်လုံးအပြူးအပြေးနှင့် လှမ်း
ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်နေရင်းဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ပိခိုက်စူးစူးစွာ နာကျင်လာ
သည်။

သူ့လည်ချောင်းဘစ်လျှောက် ယားယံသလိုလိုဖြစ် သွားပြီး
ပွက်ကန်အန်ချလိုက်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေ့။

ကွေ့မဇီ မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားလေသည်။

ခေါင်းထဲမှာလည်း မူးနေခက်လာသည်။

ပြီးတော့ အမှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

မှန်သည်။

ကွေ့မဇီ သတိမေ့မော့သွားလေတော့သည်။

‘ငါ့လို သိုင်းရာဝေတစ်ယောက်ကို ဘာများမှတ်နေလဲ
မလိဘူး၊ ဒီလိုကောင်မျိုးလေးကို အပြတ်ရှုမ်းပစ်လိုက်တာပဲ
ကောင်းတယ်’

ထုလိုက လွင်စဉ်ထွက်သွားသော ကွေ့မဇီရာသို့ လျှောက်
လာရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ကွေ့မဇီအား သတ်မည့်အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်ပေါက်၍နေလေသည်။

ထုလံ တစ်ခန်းလုံးအား တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။
အခန်းထဲမှာ ထဲကု၍နေသော လူနှစ်ယောက်က ရှိနေသည်။

တစ်ယောက်က မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အခန်းထောင့်တစ်
နေသည်။

တစ်ယောက်က အရှေ့ပိုင်းကျား ကော့မင်း။

ကျားလည်း သူနှင့်စကားဘာ စကားလဲ အသံလဲ နေရပြီ။ ထုလုံ ကျေနပ်စွာဖြင့် မြီးလိုက်သည်။

အဆင်သင့်မျှင်ဘာ တစ်ပိုင်းနက်သည်။ သူ့နှစ်ယောက်ကို သတ်ခွင့်ကြံလေပြီ။

ယခုက သူ့အင်္ကျီ အဖွဲ့ခင်းမှ ခင်းထိုက်ခင်းကို ဆွဲထုတ်ပူ လိုက်၏။

အမှန်တော့ ထုလုံသည် တာလက်နက်ပွပ် ဆောင်တက် ထူ မဟုတ်ပါ။

ထုလုံ သူ့လက်ထဲမှာ ခားတစ်ချောင်း ကိုင်းဆောင်သား သည်မှာ အဲဒါအားထင်မှီ ကောင်းနေသည်။

ထိုသို့ ထုလုံ ခင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်မှာ အဘယ် ကြောင့်နည်း။

အဖြေကိုရှာကြည့်ပါလျှင် သိနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ကော့မင်းကိုသတ်ရာတွင် သူ့ပယောဂ မပါငင်စေရန် ကြံ စည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်းတစ်ခုဖြင့် သေဆုံးနေသော ကော့မင်းကိုကြည့်ပြီး မည် သူမျှ သူ့ကို ထင်ကြည် မဟုတ်ပါ။

ကော့မင်းမှာ သတိလစ်နေသံပင်ဖြစ်၏။

ထိုင်းရာဇာထုလုံမှာ ကော့မင်းအား ဘယ်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဖိစေနေရာသို့ ခိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထုလုံ ခိုကိုမိထားသောလက်က အခပေါ်သို့ ပြောက်တက် စွားသည်။

‘ခင်လိုက်ငမ်း၊ ချယ်ရီကခင်မန့် ဝယ်တိုက်ခတ္တချုပ်လို့သား’

ထုလုံ၏နားထဲသို့ အသံသစ်သံက ခင်ခဏကလေးခြင်း ဖြစ် သည်။

သူ ကြားရသောအသံမှာ ပစ်ကိုယ်သံမဟုတ်။ စူးရှသော ကြေးသော ရှုတတအသံ။

တစ်ခင်လုပ်၍ ပြောလိုက်သည်ဟု ထုလုံ သိသည်။ အသံရပ် မှာ မည်သူနည်း။

အလဲ၏ ခားကိုမိထားသောလက်က လေထဲမှာ တိုက်ခိုက် တန်းလန်း။

သူအခန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ဘယ် သူ့ကိုမျှ မစောင့်ရှောက်။ ငြိမ်သက်လျက်ပင်။

သူစိတ်ကများ ထင်နေသည်လား။

ထုလုပ်လှူလက်ကို လှုပ်ရှားဖို့ပြင်သည်။

‘ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခုင့်မလွတ်
ထော့ထူးနော်’

စူးရှသည့် အသံလေးကို ထပ်ကြားလိုက်ချပြန်သည်။

သည်းစတာမှ ထုလုပ် တုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ သူ့လက်ထဲမှ
ကိုင်ထားသော စားဖိုလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်
သည်။

ပြီးတော့ အသံရှင်ကို သူလိုက်ရှာလေသည်။မတွေ့။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ထုလုပ် မင်းငါ့ကိုရှာလို့ ဘယ်တွေ့
မှာလဲကွ၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ရယ်မောလှောင်ပြောင်သံကို ကြားရပြီးနောက် ထုလုပ်
ခေါ်ဖော်ကလေး တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထုလုပ် သူ့ကျောင်းပျက်အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွား
လိုက်လေသည်။

သို့လေမဟုတ် သူ့စိတ်ဘဲမှားတော့ အဝေတင်တော့ ဖြစ်၍
နေသည်။

သူဝေခွဲလို့မချခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကိုအမိန့်ပေးနေသည့် အသံရှင် မည်သူလည်းဆိုတာကို
သူတွေးလို့မရနိုင်။

သူ့ကို အသံရှင်က ‘ချယ်ရီသခင်မနှင့် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့
သည်။ ထို့ကြောင့် အသံရှင်မှာ ချယ်ရီသခင်မနှင့်တော့ တစ်
နည်းနည်းနှင့် ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟု သူတုတ်ဆလိုက်ခြင်းပင်။

သူ့ချယ်ရီသခင်မကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ခုန်မဖြစ်လိုပါ။ ချယ်ရီ
သခင်မ၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို သမီးမဟုတ်ဘဲ သူ့ထူးပြုသား။
ဒါကြောင့် သူ ကျွဲမငိုကိုသတ်ဖို့ လက်လျှော့ လိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

ယခု သိုင်းရာဇာထုလုပ် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့
လေပြီ။ သူ့ အသံရှင်ကို တွေ့လိုတော့ငြား ရှာလိုက်သေးသည်။
သို့သော်...

ထိုကြောင့် စောစောလေးက သူ့ဖွဲ့သော မီးဖိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးတောက်မီးလျှံ တို့ကို မမြင်ဘူးရ တော့ မီးငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ့သတိမေ့ခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်လေး ကြာမြင့်ခဲ့မည် ဆိုဟာကိုတော့ သူ့ဖွားလိုက်နိုင်သည်။

သူ့ရင်ဖော့ သိုင်းရာစာသုလုံ၏ လက်ဝါး ရိုက်ချက်မိပြီး မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းသူ့ဘာကိုမျှမသိတော့။

သူ့အသက်ရှင်လျက် ရှိသည်ကိုလည်း ဆုံကြ၍ နေသည်။ ဟုလဲ့ သူ့ကိုဘာကြောင့် အသေမသတ်ခဲ့ပါသနည်း။

သိုင်းရာစာထုလို့ တယ်ကို ဆောက်သွားပြီလည်း။

ကော့မင့် လဲနေရာမှ အားယူ၍ ထလိုက်သည်။

‘အင့်’

‘ဝေး’

ထလိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ရင်ဘတ် အပြင်းအထန်း နာကျင် လာပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် ဆွေးများက ပြည့်လျှံ၍လာနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အန်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ဆွေးများက ရဲခနဲ။

ထုလို့ပေးခဲ့သည့် ခက်ရာက ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

အခန်း (၁၀)

‘အား’

ပါးစပ်မှ ညည်းလိုက်ရင်း ကော့မင့်ခန္ဓာကိုယ် လူးလွန်း လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ မြင်ကွင်းက ဝေးဝေးပါးပါး။

မှန်သည်။

ကော့မင့် ပြန်လည်၍ သတိရလာခြင်း ဖြစ်၏။ သတိရရ ခြင်းမှာပင် အလွန်အေးစိမ့်ညှသာ ဝေဒနာကို သူ့စားလိုက် ရသည်။

အရှေ့ပိုင်းကျား၏ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိ၍ လာသည်။

• တရိပ်ခိုပုံဖြင့် ဖူးနေ၏။

ကွေ့မင်းက သူ့အိတ်ထဲတွင် အဆင်သင့် ယူဆောင်လာသည်။ ဒဏ်ကြေးဆေးကို ထုတ်၍ သောက်လိုက်သည်။ ဆေးဝင်သွားပြီ မကြာမီမှာပင် သူနည်းနည်း သက်သာသွားရသည်။ သူမတ်တပ် ထရပ်နိုင်သွားသည်။

သိုင်းရာဇာထုလိုကို အခန်းထဲတွင် သူလိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မတွေ့။

အခန်းထဲတွင်ရှိနေသည်က သူကယ်တင်ခဲ့သော နှင်းတောယဲက မိန်းကလေးပင်။

မိန်းကလေးမှာ အခန်းထောင့်တွင် ခွေခွေကလေး လှဲကူနေဆဲပင် သူ့ဘတ်ပြန်၍ မရှိသေးပေ။

သူ့မိန်းကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

'အား'

သူ့ပေမယ့် မရ။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ရင်ဝဲထဲက အောင်တက်၍ လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူလှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ဖက်။

'မိန်းကလေး... မိန်းကလေး'

သူ့ လေးငါးခွန်း ဆက်၍ ကျယ်ကျယ်လေး ခေါ်လိုက်ရ၏။ သူ့ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရ၍ ထပ်သည်။

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာလေး ဆတ်ခနဲ တွန့်၍ သွားတာ ဖိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသော် မိန်းကလေး လူးလွန်၍ ထလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ကွေ့မင်းအား ခွေမြင်သွားပြီး...

'ရှင်... မသေလေးဘူးလား'

ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှမ်းမေးသည်ကို ကွေ့မင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

'ဟို - လူကြီးကောဟင်'

'ကျုပ် သူ့ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး'

'တော်တော်ညီပါလား၊ ဂုဏ်ယောဇာတ်လုံးပျောက်သွားတာတောင် မမြင်လိုက်ဘူး ဟုတ်လား'

'ကျုပ် သတိလစ်နေတုန်း၊ သူထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ကို မသတ်ခဲ့တာလဲ'

ကောမင့် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပြီး...

'ဒါကော့ ကျုပ်မသိဘူး မိန်းကလေး၊ ဒါပေမယ့် အခြားကားတော့ အမှန်ပဲ'

မိန်းကလေးက ဆရာမလို့ကောင်းပြီး ကြမ်းပြစ်ပေါ်တုတ် ပုံကောင်းနားသလို ဝတ်စုံနီဘီဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မကောင်းဘူးလို့ ဝတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ ကရပ်ဆင်မောင်း ကောင်းသူ ဖြစ်သလို ကတ္တီပါ အနီဝတ်ရုံကြီးဖြင့် ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။

'အင်း...ခုမှ တော်တော်လေး...နွေးသွားတယ်၊ ကျွန်ုပ် လိုက်လားဟင်'

ခေတ်နှင့်ကြည့်ရင်းဖြင့် ကောမင့်အား လှမ်းမေးလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

'မင်းနဲ့ကြည့်ကောင်းပါဘယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဝတ်စုံက ကျုပ်ပဲပဲနဲ့နဲ့'

'ဟာရှင်'

'ဟယ်ဟယ်မိန်းကလေး၊ ခွေးလူ့အင်္ကျီမှာ ကျုပ်သွား ချွတ်ပေးခဲ့ဘယ်လေ'

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး--

'ဒါဆိုရင်လဲ ရှင်နဲ့မဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းက သူ့ကိုပေးထားပြီးသား၊ သူပိုင်လွယ်ပြီ၊ ခု ကျွန်မက သူ့လက်ထဲက ဖမ်းဆင့်ဆိုတော့ ကျွန်မပိုင်သွားပြီလေ'

ကောမင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်၍သွားသည်။ တော်တော် စကားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟုလည်း ခုတ်မုတ်လိုက်သည်။

'မိန်းကလေး'

ကောမင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

'ဘာလဲ'

'ကျုပ် သိပ်ချမ်းနေလို့ မီးပေးပါလား'

ကောမင့်ကော့ကို မိန်းကလေးက ငြင်းလိုက်သည်။

'ကျွန်မက ဘာလို့ ရှင့်အတွက် ထည့်ပေးရမှာလဲ၊ ကိုယ်ချမ်းရင် ကိုယ်ရှာပေါ့၊ ကျွန်မက နွေးနေပြီ'

ကောမင့် ခေါ်သတက်သွားသည်။

'မင်းဟာ တော်တော် တရားကျစရာကောင်းပါလား'

'ခါတော့ ရှင်ထင်ချစ်သလိုဆင်ပေါ့၊ ရပါ တယ်'

ပြောပြီး မိန်းကလေးမှာ ဝါးခဲ တင်ချက်သမီးလိုစာ
၏။

ပြီးတော့ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း....

'အင်း...မိုးတောင်ထင်းတော့မှာပါလား'

အပြင်ထွက်ပြီး အချိန်အခြေခံလေး ကြည့်ဦးမှ'

မိန်းကလေး အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သို့သော်....

သိပ်အချိန်မကြာလိုက်ပါ။

'အမယ်လေး'

ဟူသော အသံအနက်အတူ အခန်းထဲသို့ အမေမာတကော
ပြေးဝင်ရောက်လာသည်။

ကေ့မင့်လည်း ရင်ထိတ်သွားပြီး လှမ်းမေးသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေး'

ကေ့မင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နေသည်။

သူ မိန်းကလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်စေခြင်း
ပင်။

အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသော မိန်းကလေး၏ မျက်
နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူချော် ဖြစ်၍နေသည်။ မိန်းကလေး ဘာကို
တွေ့ခဲ့ရသည်လည်း မသိ။

ထို့ကြောင့် ကေ့မင့်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
မိန်းကလေးမှာ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်သေးပေ။

ပြီးတော့မှ....

'ကျွန်မ ဟို...ဟို...ဟိုလူကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်ရှင်'

ကေ့မင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

'ဘာလဲ၊ လိုင်းရာဇာထုလုံကို ပြောတာလား'

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်၏။

'မင်းလူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲဟင်'

'ဘုံကျောင်းအဝင် တံခါးပေးမှာ'

'ကျွန်မထင်တာတော့ အိပ်နေတယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ခေမေချော့ချော့တော့ မကြည့်ခဲ့ရသေးဘူး'

‘အိပ်နေတာ မဟုတ်လား’

ကော့မင့် ပြန်၍မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ရှင်၊ အိပ်နေတာမှ ငြိမ်လို့၊ တုပ်တုပ်တေးတေး မသွပ်ဘူး’

‘သိုင်းရာဇာထုလုံဆိုတာရော သေချာမဲ့လား၊ မိန်းကလေး’

‘ကျွန်မ မျက်စိမဲ့သေးဘူး၊ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်လား’

မိန်းကလေးက မကျေနပ်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်ပြောသည်။

ကော့မင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘မင်း နောက်တစ်ခေါက် သွားကြည့်ပေးပါဦး’

မိန်းကလေးက မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်သည်။

‘ရှင့်ဘာသာရှင် သွားကြည့်ပါလား၊ ရှင့်မှာလဲ ချွေးထောက်ပါသားပဲ’

‘ခြေထောက်ပါတာတွေ ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေး၊ နါပေမယ့် လောလောဆယ် ကျုပ်ခြေထောက်တွေအသုံးမဝဘူး ဖြစ်နေလို့’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ’

‘ဒါဆိုလဲ ရှင် စောစောကတည်းက တစ်ခါတည်း ခြောက်ပါလား၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်မ သွားကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ ရှင် ဘာလို့နေပေါ့’

‘ကော့မင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ အပြင်ညို နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်သွားသည်။

မိန်းကလေး အပြင်ထွက်သွားတာ သည်တစ်ခါတော့ ကြုံလိုက်ပါ။

မိန်းကလေး အလန့်တကြားနှင့် ပြန်ပြေးဝင်လာ၏။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေချေသည်။

ကော့မင့် စိတ်ဝူသွားပြီး....

‘ဘာလဲ၊ သူ မရှိတော့ဘူးလား’

‘ဟု ဆီးကြို၍ မေးလိုက်လေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ကေ့ဇင့်’

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရှိနေတယ်ရှင့်’

‘ဘာ သူ့ရှိနေတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ရှင့် သူ့ ရှိတော့ရှိတယ်၊ ခါပေမယ့် အသက်
ရွယ်လျက်တော့ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟင်’

‘သူ စောနေတယ်ရှင့်’

‘ဘာတော့ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

ပြောရင်းဖြင့် ကေ့ဇင့် ခေါင်းကပ်ခါခါလည် တခါခါဖြင့်
ခိုးနေသည်။

မိန်းကလေးပြောတော့ သိုင်းဆူဖာထုလုံ သေသွားပြီတဲ့
အဖြစ်က မယုံနိုင်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

သိုင်းဆူဖာထုလုံကို ဖယ်သူ သတ်သွားသည်လဲ၊ ကေ့ဇင့်
က မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး။

‘မှမ်းဟာ သေချာနဲ့လား’

‘ဟော ရှင်လုပ်ပြန်ပြီ ဒီစကား၊ သေချာစားမှ သိပ်ကို
စားတယ်’

‘ခါဖြင့် ကျုပ်ကိုလာတဲ့ပေးပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင် ကြည့်
စိုက်ချင်တယ်’

‘ရှင်ဟာလေ တော်ဖော်ကို ခက်တဲ့လူပဲ၊ ကံ လာ လာ
ကျန်ခဲ့ ရှင့်ကို တဲ့ခေါ်ပေးပါ့မယ်’

မိန်းကလေးက ကေ့ဇင့်နား လှီးကပ်၍ တုံ့လျှောက်လိုက်
သည်။

‘အား ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်း ကျုပ်အကြောတွေဆိုင်း
နေတယ်’

‘ကောင်းပါပြီရှင်း၊ တကယ်ထဲမှပဲ ဟင်း’

နှစ်ယောက်သား အရှေ့ဝေ့ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြလေ
သည်။

ထို့နဲ့ တစ်ခုခုသို့အဆောက်ဟင်...
‘ကဲ... ရှင်တွေပြီလား’

‘ဟာ’

ကွေ့မင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သိုင်းရာဇာထုလုံ၏ ရုပ်
ဝတ္ထုင် တစ်ဘောင်လောက်ရှိသော မားဒဏ်ဗုကို ကွေ့လိုက်
ရမလသည်။

မှန်သည်။

ထုလုံ တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိပြန်သည်။

ထုလုံကိုကြည့်ပြီး ကွေ့မင့် ဝိုင်ကျသွားသည်။

သိုင်းရာဇာထုလုံအား မည်သူသတ်သွားပါသနည်း။

သိုင်းလောကတွင် ထုလုံအား ယခုလိုသတ်နိုင်မည့်သူမှာ
အရေအတွက်များများ မရှိလှပါ။

ပြီးတော့ ထုလုံသည် သူ့အား အသယ်ကြောင့် အသေ
မသတ်သွားပါသနည်း။

ကွေ့မင့် ခဉ်းစားရင်းဖြင့် ခေါင်းခြောက်လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းကလေး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်မ ဒီမှာဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး’

ကွေ့မင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါဆိုလဲသွားပေါ့’

‘ရှင်ကော’

ကွေ့မင့် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်အခြေအနေက ဘယ်ကုမ္ပဏီသွားလို့မဖြစ်ဘူး’

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ‘မိန်းကလေးက သက်ခြင်းချလိုက်သည်။’

‘ကျွန်မ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူးရှင်’

‘ဘာကိုလဲမိန်းကလေး’

‘ရှင်ကို ထားခဲ့ရမှာကို’

‘ဘာ’

‘ထုတ်တယ် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်ကိုခေါ်သွားနိုင်
မှာလဲ’ ကျွန်မကမိန်းကလေးပါ’

နေပါဦး ငါက မင်းကိုခေါ်သွားဖို့ ပြောနေလို့လား’

ကွေ့မင့်က ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မက အားနာနေလို့’

'မဆိုပါဘူးကွဲ့၊ ရုပ်တယ်၊ မင်းလမ်း၊ မင်းသွားပါ၊ ကျွန်နဲ့တ ဘာဆိုတာလို့ကလို့'

'ခေါ်ဆိုလဲ ပြီးရော့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုကျွန်မက တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်'

'ဘာနဲ့လဲ'

မိန်းကလေးက

'ရှင်ခြင်းကို ကျွန်မပေးလို့ကလို့'

'ဘာ'

'ဟုတ်တယ် ကျွန်မခြေထောက်တွေက သိပ်ဝေးဝေး ယျောက်လို့ ရမယ်ထင်တူး'

ကော့ပိုင်က စဉ်းစားရမ်းဖြင့် ခြိုင်ခနဲသည်။

မိန်းကလေးက ဆူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ...

'တယ်နဲ့ပိုလဲ'

'အပီး မင်းက ကျွန်ုပ်နဲ့အတို ကိုသဲခက်စားပြီး ချာခါ ကျွန်ုပ်နဲ့အတိုကလေး တောင်းပြန်ပြီ၊ ကဲ ခြေခနောက်ထပ် ကျွန်ုပ် မင်းကို တာပေးရဦးမယ်'

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း'

ကော့ပိုင် ကောင်းကြောင့် မိန်းကလေးက 'အစ်ခေါ်ခေါ်ရန်' ဆဲသည်။

ပြီးတော့မှ ...

'ရှင်ဟာ တော်တော် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူပါလေ၊ ဒါကို ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါတယ်'

'ဟုတ်ပါပြီ၊ သိပ်လဲ ခြောက်မနေနဲ့ဘာ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ခြင်း နဲ့ မင်း ဆူ့သွားပါတော့'

'ဒီလိုမှပေါ့၊ ဂါပြင် ကျွန်မ သွားတော့မယ်'

မိန်းကလေးက ဆူ့ကို လှမ်းရှုနှုတ်ဆက်ရုံနဲ့... သူ့ စားလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေး လှည့်ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ...

'ကြေဒီး...ရှင်ကို တစ်ခုပြောဖို့ကျန်သေးတယ်'

'ဘာလဲ'

'မိန်းကလေးက ခေါ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဆူ့အစ်ခေါ် ခေါ်ညာခြင်းကို ခံရ ဆက်တယ်တဲ့၊ ဟင်း...ဟင်း...ကျွန်မ ကျွန်ုပ်ပြီ'

မိန်းကလေးက ဆူ့ကိုခွာသွားပြီ ဖြစ်၏။

ကေမုဇီတစ်ယောက်သည် ငှက်ငေါင်ငေါင်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

‘အင်း...တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ ဘယ်မကမ္ဘာ မညာတာကြပါလား။ ခုလဲ ကြည့်ခမ်း၊ ငါ့ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဝါကို တစ်ယောက်တည်း ဝတ်ထားခဲ့ပါလား’

တေးရင်းဖြင့် သူ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်သွားရ၏။

သို့ပေမယ့်—

အနေအထားက သူ စိတ်လျော့လို့ ဖြစ်သေး။

သူ့မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း လုပ်ကိုင်ရာတွေက ရှိလာပြီ မဟုတ်လား။

သူ့ ဆုံကျောင်းလေး၏ အခန်းထဲသို့ အားတင်း၍ ဝင်ရောက်ကာ မွေးဝက်လိုက်သည်။

ကေမုဇီ ကြာကြာ မမွေးလိုက်ပါ။

နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော စကားသံများကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲ လန့်ခိုးသွားခဲ့သည်။

‘ဟာ...ဒီမှာ ထုလုံရဲ့အလောင်းပါလား စီကိုး’

ကေမုဇီက အားယူ၍ ထရပ်လိုက်ပြီး အပေါက်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဆုံကျောင်းတံခါးပတွင် နယ်မြေမှူး စီကိုးနှင့် သိုင်းရာဇာ တူရှောင်ထင်းတို့ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က သေဆုံးနေသည့် ထုလုံ၏ အလောင်းနံ့ဘေးမှာ ရပ်လို့နေကြသည်။

‘ဘယ်သူ့ထက်သွားတယ်လို့ ထင်သလဲ စီကိုး’

တူရှောင်ထင်းက လှမ်းမေးသည်။

‘အယ်သူ့ရိုးခိုးမှာလဲဗျာ၊ ဟိုကောင် ငရမ်းပြေး တောင်ပိုင်းကျားရဲ့ လက်ချက်ပဲပေါ့’

ထိုစကားကြောင့် တူရှောင်ထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဆို စောစောလေးတ ကျုပ်တို့မြင်လိုက်ရတဲ့ အနီနဲ့လူဟာ သူပဲဖြစ်မယ်’

‘ဟုတ်မယ်၊ မြင်းကလဲ သူ့မြင်းပဲလေ’

တူရှောင်ထင်း၏ကောားကို စီကိုးက ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်လေသည်။

‘ခါပြင် ကျုပ်သို့ ဆက်လိုက်ကြမယ်’

‘မှီမယ်ကပ်ပါရဲ့’

‘လာဗျာ၊ သွားကြမယ်’

သိုပီးရာဒာနှင့်ယောက် ထွက်သွားကြသည်ကို ကျွေးမိ သွမ်းမြင်လိုက်သည်။

သည်တော့မှပင် မိန်းကလေး၏ ဥာဏ်သွားပိုက် သူ သတောပေါက်သွားတော့သည်။

စင်စစ်တော့ မိန်းကလေးက သူ့ထံမှ မြင်နှုတ်ချိန်ကို တောင်းခံခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသိမ့်မည်။

ထိုအကြောင်းကတော့ သူ့ကို လိုက်ရှာနေသူများ အမှတ် တမဲ့ တွေ့မြင်သွားပါ။ အသစ်များသွားအောင် ဥာဏ်ဆီ လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ယခုလည်း သိုင်းရာဒာနှင့်ညီအစ်မ မိန်းကလေးကို သူ့ကုန်တံ ဖြင့် လိုက်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

သူ မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

အကယ်၍များ သူ့မြင်း ဘုံကျောင်းရှေ့မှာ ရှိနေခဲ့ပါ လျှင် သူ့ အဖြစ်က တွေးရဲ့စနုပင် မရှိတော့။

ယခုတော့—

မိန်းကလေးက သိုင်းရာဒာနှင့်ယောက်ကို လမ်းလှည့် မေး လိုက်ချေပြီ။

သူ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ အနားယူ၍ ရ သွားပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘာကိုမျှမတွေးတော့ဘဲ ကြမ်းပြစ်ပေါ် တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ပြေးရလွှားရ ပစ်ပန်းရသည်မို့ ဒကုမ္ပဏီမှာ ခေါင်းချပြီး မှကြာမီမှာပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့်—

ကျွေးမိမှာ အိပ်လိုက်နိုးလိုက် ပြန်အိပ်လိုက်ဖြင့် နောက် ဆပ် နှစ်ရက်နှင့်တစ်ည ကြာညောင်းသွားလေသည်။

သူ့အိမ်က ဝက်ရာကလည်း ဝက်ကြေဆေး အစွမ်း ကြောင့် သက်သေစ ပြုလာသည်။

လူမှာလည်း လှုပ်ရှားလို့ရစ ပြုလာသည်။

သူ ခရီးဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လူ့ ဘုံကျောင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

သူ အစောစောခဲရုဏ်မှာ သည်နေနှင့်ဆို ဆုံးပုဂံရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အစားအစာကို တောင်တနေခြင်းပင်။

သင်ကြားထဲ သူ တော်လေးလည်း ချမ်းတို့နေ၏။
ထူး၏ ငယ်မိအန်ကြီးက ဝိန်းကလေးထံ ပါလွှားခဲ့သည်။ ယခု
သူ ငတ်ထူးသည်က ပိုသားအင်္ကျီပါးပါးကလေး။

သည်အင်္ကျီက လက်ရှည်မဟုတ်၊ လက်တို။

နှင်းတေးထဲမှ ဖြတ်သန်းလျှောက်နေ၍ သူ့တစ်ကိုယ်
ယိုးလည်း နှင်းတို့ဖြင့် ဝှေးလို့နေလေသည်။

သူ လမ်းဆက်လျှောက်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။

မကြာမီမှ ပင် ...

သူ မြို့လေးတင်မြို့သို့ သွားသည့် လမ်းကြီးပေါ်သို့ရောက်
လာသည်။

ခရီးသွားလူနေသူများကို သူ တွေ့မြင်ရပြီ ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် သူ ငမ်းသားဆားတက်သွားရသည်။ ထိုခရီးသွား
များနှင့် ရောနှောလျက် သူ လိုက်ပါသွားသည်။

သို့ငြင် မြို့လေး၏အဝင် လမ်းဆုံနေရာကို ရောက်ရှိသွား
သည်။

အခန်း (၁၂)

‘အင်း...ငါ တော်တော်ကို ဆာလောင်နေပါသား။ ခု
ချိန်မှာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းလေးများ တွေ့
လိုက်ရမှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်လေ’

ကွေ့မုတ်တစ်ယောက်တည်း နှင်းဘောထဲမှာ ဖြတ်သန်း၍
လျှောက်နေရာမှ သူ သို့သို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။

သူ တော်တော်လေးပင် ဆာလောင်မုတ်သိပ်လျက် ရှိနေ
၏။

မြို့လေးကို သူ မယိပါ။

မြို့လေးမှာ ဘောမြို့လေး ဖြစ်ပုံရသည်။

သို့ပေမယ့် လမ်းမများက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ နေချွန်
စဖွယ် မြို့ကလေးတစ်မြို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ မြို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူက စားလှောင် မှတ် သိပ်နေသည့်ကြောင့် စားသောက်
ဆိုင်များကို လျှောက်၍ ကြည့်လေသည်။

‘မိတ်ဆွေ ဒီဆိုင်မှာ ဝင်သုံးဆောင်သွားပါ။ ကျွန်တော်
ကိုဆိုင်က အစားအသောက် သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ပြီးသော
မိတ်ဆွေ ကြိုက်ဟတ်မယ်ဆိုရင် ဒီမှာ အရက်ကောင်းကောင်း
လဲ ရှိပါတယ်။ လာပါ မိတ်ဆွေ...လာပါ’

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်အသွား ခေါ်သံကြောင့် သူ
လှည့်၍ ကြည့်မိသည်။

သူ့ကိုခေါ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ့ရှေ့မှ ဝတ်ကောင်းစားလှနို့ လူတစ်ယောက်ကို ခြည့်
ကြိုတိုင်းက ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။

သူ ရှက်သွားရသည်။

ပြီးတော့ ဒေါသလည်း ထွက်သွားသည်။

သူ ဆိုင်တော် တော်များများကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီ
စီးသော်လည်း သူ့ကို ခြည့်ကြိုတိုင်းက အခမ်းလုပ်၍
မပါမနေကြပါ။

သည်တော့မှ ကေ့မင့် တွေးမိသည်။

မှန်သည်။

ကြည့်လေ။

သူ့ပုံစံက စုတ်ပြတ်သတ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်မျှ
အခမ်းသည်အချိန်မျိုးမှာ သူ့တွင် အနှေးထည်က မရှိ။

ခြည့်ကြိုများက သူ့အနေအထားကို အကဲခတ်မိပြီး ဝရု
ကိုကြိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

ပြီးတော့...

သူ့မှာ ငွေလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ရှိမနေပါ။

သည်တော့ သူ့ကို ဝရုမခိုက် အလေးမထားကြသည်မှာ
မီးလှပါစေ။

သူ့လောကကြီးကို စိတ်နည်းနည်း နှာသွားရသည်။

ဝရုမရှိပါမှ စားချင်စိတ်က ပို၍ပြင်းထန်သည်။

ဆိုင်များတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ယဲကင် အကေဂစ်လိက်
များ၊ ဝက်ခေါက်တင်များ၊ ဝက်သားကင် များ ကို
ပြီး သူ သွားရည်ကျလာ၏။

၁၉၆ ဝင်းကြယ်

သူ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ရှေ့မှာ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ မြင်းဟိန်ကို ကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

သူ နှာစေ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ မြင်းကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ရှည် နှောင့်လားသည်ကို လှမ်းတွေ့သည်။

သူ တံ့အားသင့်လွှား၏။ ထိုစဉ် အသံလေးကို ကြား ဟိုက်ရလေသည်။

‘ဟေ့ ဘာတွေ့ဦးစားနေလဲ၊ လာလေ၊ အပေါ်တပ် ခဲ့၊ ဒီမှာ ကျွန်မရှိနေတယ်’

မိန်းကလေး၏အသံကို သူ မှတ်မိလိုက်၏။

ထိုမိန်းကလေးက အယ်ကနေတယ်လို ဒီဂြိုဟ်လေးမှ တောက်ရှိနေသည်လည်း ဆယ်။

မိန်းကလေးက စားသောက်ဆိုင် အပေါ်တပ်မှ သူ့ကို ပြီးပြန်နေသည်။

မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ တော်တော်လေး အံ့ကြွ လေသည်။

‘ရှင် ဘာပိုင် နေတာလဲ၊ လာပါလို့ဆိုနေ၊ ဘာလဲ ကျွန် က ရှင်ကို လာခေါ်ရမှာလားပြော’

သည်ဘော့မှ သူ ပျာပျာသလဲဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။
‘ခနဲ ခနဲ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်သားခဲမယ်’

ပြောပြီး သူ့ဆိုင်၏ အဝင်ပေါက် အပေါ်တပ်သို့ တက် စားတော့သည်။

* * *

စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်ခု။

ထိုစားပွဲဝိုင်းကြီးပေါ်တွင် စားသောက် ဖွယ်ရာများက ပြည့်။ ဘဲကင်နီရုံရုံ တစ်ကောင်၊ စက်သားပေါင်းများပြား စော့ ငြိုးကြာညှစ် ဖိန်းရွက်တစ်ခုရည်၊ ချိုချစ်ကြော်မှုန့်များ။

ကေမုတ် အစား အသောက်များကို မျက်လုံး ထစ်ချက် ခေါ့ ကြည့်လိုက်ပြီး တံးတူးကိုမျှီချလိုက်သည်။

‘ထိုင်လေ’

မိန်းကလေးက သူ့ကိုလှမ်းပြောသည်။

ကေမုတ် ကုလားလိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ရှင် ... သိပ်ကံကောင်းတယ်’

www.burmeseclassic.com

'ဘာကိုလဲ'

'ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု လုပ်စားတယ်လေ၊ ဒီအစား အသောက်တွေကို မှာထားပြီး အရင်ဆုံးတွေ့တဲ့ သိပ်ကိုဆာ နေတဲ့ သူ့ကို ကျေးမလို့ပဲ'

ကေ့မင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

'အခု ရှင်ဆောက်လာပြီလေ၊ ရှင်လဲ သိပ်ကိုဆာနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဟင်း...ဟင်း'

မိန်းကလေးက အပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေ၏။ သူ့လည်း မချက်နိုင်တော့။

ကြိုက်မရှက်။

ထပ်မရှက် မဟုတ်လား။

သူ့တာမျှ ပြန်မပြောတော့။ လက်ပစ်မဆေးနိုင်ဘဲ အာဝါဒီ စားသောက်ကော့သည့်။

'နေဦးလေ၊ ကျွန်မ ရှင်ဆောက် အရက်ကောင်းကောင်း တစ်ခွက်လဲ မှာထားလေးတယ်၊ သောက်လိုက်ဦး'

သူက ကျေနပ်စရာဖြင့် လက်ကပြလိုက်ပြီး....

'မောင်မို့ ဝန်းကန်း၊ ကျုပ်သိပ်ကိုဆာနေတယ်'

ပြောပြီး ကေ့မင့် အားပါး တခု စားသောက် နေလိုက်သည်။

'ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ဒါမျိုးမကြိုက်တာ၊ လူဆိုတာ အတတ်လဲခံနိုင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ စားပြီဆိုရင်လဲ ရှင့်လိုစေါဦး မေဖင်တေမ်း စားပင်ရမှား ဟင်း-ဟင်း'

ကေ့မင့်က မိန်းကလေးကို တေးပြန်မပြောအားသေး၊ သူ စားသောက်နေသည့်ပျားကို လက်စသတ်လိုက်ရသည်။

သူ့ ဇိုက်လည်း အတော်ပဲ နေပြည့်သွားပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးက သူ့အား အရက်တစ်ခွက်ပေးပေးလိုက်သည်။

'ရော့ ရှင်သောက်ဦး'

'ကျေးဇူးပဲ'

သူ့ပြောပြီး တစ်ကျိတ်တည်း မော့သောက်လိုက်၏။ အရက်က သူ့လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူ၍ ဆင်းသွား၏။ ပြီးတော့ အစုစာတိက ဆွေးကြောများထဲသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

သူ မိန်းကလေးအား ကြည့်လိုက်သည်။ စစ် စစ် တော့ မိန်းကလေးမှာ မလှပါ။ မျက်လုံးများက အနည်းငယ် မေ့နေကြ၏။

ပြီးတော့ နှာကံကလည်း သိပ်မချွန်။

နှုတ်ခမ်းကလည်း ဆန့်ညားငယ် ထူထူယောင်နှင့် ပီနိုးကလေးမှာ သူ၏ထင်စိုအနီကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲပင် ဖြစ်၏။

'ရှင်က ဘာကြည့်နေတာလဲ'

မျက်စိနိုးဖြင့် မိန်းကလေးက သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။

‘မင်းကို မေးစရာရှိပြီ’

‘ဘာပေးမှလဲ ရှင်က’

‘မင်း ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက် ချောက်လာရသလဲ’

‘ကျွန်မလဲ ရှင့်လိုပဲပေါ့’

ကျောမင့်က ခေါင်းခေါလိုက်ပြီး...

‘မိနိုးနီနီနီ... မင်း ကျုပ်နေတာကို လိုက် မသဘာမဟုတ် လား’

ကျောမင့်ကိုကြည့်ပြီး မိန်းကလေးက ရယ်နေသည်။

‘ဟင်း...ဟင်း -ကင်း၊ ရှင့်နေ့နက်ကို ကျွန်မဆိုက်နေတယ် ပြီး ပြောရအောင် ခု ဒီနေရာကို ဘယ်သူ့အချင်းချောက်ကလေး ခေါ်ကြောင့် ပြန်ခြင်းဖြစ်ရင် ရှင်ကသာ ကျွန်မနေ့နက်ကို လိုက် လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဘာ’

မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် ကျောမင့် ရှုပ်သလိုဖြစ်သွား ရ၏။ မိန်းကလေး ပြောလိုက်သည်မှာ သဘာဝလည်း ကျေနပ် သဖြင့် သူ့ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။

သူ့ကိုမသိမသာ စေ၍ ပြန်ပြန်နုနု မိန်းကလေးက သူ့ မျက်နှာကို မှဲလိုက်လေသည်။

‘ဘာလဲ ရှင်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှင်ကြောင့်တယ် ဆိုပြီးတော့ ပစ္စယမျှ မိန်းကလေးကလေးလေးလေး ရှင်နေ့နက်ကို လိုက်လာ ကြမယ်လို့ ထင်မလား... အဲဒါဆိုရင် ရှင်ခွဲ...အဲဒါ...ကျွန်မ က ဆဲဒီလိုနိုး...မေးပေးချို့...မဟုတ်လို့ဘဲ’

ကျောမင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက သူ့ စကားကိုနက်နို့ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမယ် ရှင့်နေ့နက်ကို ကျွန်မဆိုက်ရအောင် ကျွန်မဟုတ် အနေနက်ပိုင်း... ကျေးကို ရှဲ့ အမေယံမဟုတ်ဘူး... မပြောက် စိုင်းကျား၊ ဝေဖန်ရှဲ့ မိန်းမလဲမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နယ်ပြေပွေး စိကိုရဲ့တပည့်လဲ မဟုတ်ဘူးလေ’

ကျောမင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘာ ဘာပြောတာပါ၊ မင်း ဒီကိစ္စတွေကို သိနေတာပဲ မဟုတ်လား’

မိန်းကလေးကပြောပါ။

ကျောမင့်က ထပ်၍မေးလိုက်သည်။

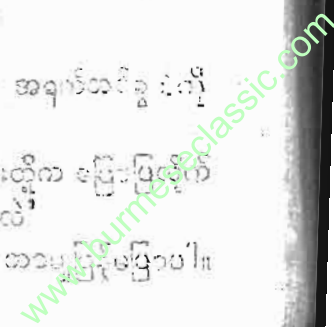
‘ဖြေစမ်းပါ မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ’

မိန်းကလေး ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ကျောမင့်က အရက်ဆိုးကို လှမ်းယူပြီး အရက်သုံးခွင့်ကို ရှင့်သောက်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မင်းကို စိကိုနဲ့ တူနေသလဲလင်းတို့က ပြောပြဖို့က ဆဲလား... မင်း သူတို့နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ’

ကျောမင့်မေးသမျှတွေကိုမိန်းကလေးက တာပျူပြောပြပါ။

တရက်ကိုသာပွဲလိုက်ပြီး တစ်ချိန်ထိုး သောက်ချလိုက်သေ
သည်။

ကေ့မင့် မိန်းကလေးအရက်သောက်ပုံကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံး
ပြူးလွှားခဲ့သည်။

‘မင်းက အရက်သောက်တတ်တယ် ဟုတ်လား’

သူ တအံ့တကြဲဖြင့် မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေး နားမခါင်းကို ရွံ့လိုက်ပြီး။

‘ဟယ် ဂျစ်က ကျွန်ုပ်ကို အရက်မသောက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်
လား။ ဟင်း တင်းတင်း တို့လို မိန်းမတွေမှ သောက်ရ
မှာလား’

ကေ့မင့် မျက်မှောင်ကြွက်သွားပြီး။

‘ဟင်း တင်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်ုပ် နိနဒမည်ကို ကြားဖူးသလို့ပဲ’

မိန်းကလေးက သူ့ ချစ်နားကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘နွဲ့ ကြားဖူးရင်အာပေါ့’

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ သူ စဉ်းကားကြည့်ဖြစ်သည်။

ဆိုအောင် တင်းတင်းသည် တောင်ပိုင်းကျား ခေါ်ခိုက်ချစ်သူ
ဖြစ်ကြောင်းကို ခိုက်ခဲ့သည်။

တင်းတင်းနာမည်ကြီး ခေါ်ခိုက် ဟည်း သူ သတိပေး
ပြန်သည်။

ယခု ကျားနှစ်ကောင်သာ ကျန်တော့သည်။

မိမိက လူသတ်သမားမဟုတ်ပါ။

မိမိမဟုတ်လျှင် ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သော အိုခိုသည်ပင်
လူသတ်သမားလော...။

ကေ့မင့် ထွေးရင်းဖြင့် တောင်ပိုင်းကျားကိုရိုက်အကြောင်း
တွေ့ကို သိလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဆိုရိုက်အကြောင်းတွေ့ကို သူ့ချစ်သူဖြစ်သော တင်းတင်း
ဆိုသည့် မိန်းကလေး သိနိုင်လောက်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ တင်းတင်းကို တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ရမည်ဟု
စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ မိန်းကလေးအားကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်း တင်းတင်းကိုသိလား’

‘ဟု မေးလိုက်သည်။’

‘ဂျစ်က သိပ် အမေးအမြန်းထူပါလား’

‘မင်းက ကျုပ်မေးတာကျ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မဖြေဘူး’

ကေ့မင့်က မကျေနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သူ့အား ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ဂျစ်ဟာ တကယ်လူပဲ’

‘ဟာ’

‘တတ်တတ် အေးသင့်ကားကို တရုတ်-မေးဘဲ ပမေးသင့်
တာကိုပဲ မေးနေတယ်’

သည်တော့မှ ကေ့မင့်လည်း သတိရသွားသည်။

‘နေပါဦး ကျုပ်အဘကိုအရင်မေးရမှာလဲ’

'ရှင်... ကျွန်မနာမည်ကို အခုဒီမေးကနဲ့တာပေါ့ မဟုတ်
ဘူးဟေ့... ဝင်းကြယ်နားကတော့ကဲ အတောင်ကြားနေပြီပဲ
ပဲ... ကျွန်မကိုပေးခဲ့ ပို့ကား'

'မှန်တယ်မိန်းကလေး ကျုပ် ဖမ်းတင်ချက်လိုသွားတယ်၊
ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ခန့်'

'ရပါဘယ်ရှင်'
ဘဝရင့် အခုလိုမိလည်း ရဲ့ဝာပြီဖြစ်သည်။
'ကဲ...အခု ကျုပ်မေးမယ်ခန့်၊ မိန်းကလေး ဝမ်းနာမည်
ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် ကျုပ်လိပ်ပါရစေ'

မိန်းကလေး မျက်နှာလေး ပြုံးသွားပြုံး...
'ကျွန်မနာမည် ရွှေခင်ဝါ'

'ဘာ ရွှေခင်ဝါ ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ရွှေခင်ဝါ'

သူ ရွှေခင်ဝါဆိုသော မိန်းကလေးကို ဝေးကြည့်နေမိလိုက်
သည်။

အနန်း (၁၃)

ရွှေခင်ဝါ။
ခင်စစ်တော့ ရွှေခင်ဝါဆိုသည်မှာ 'ပန်းကလေးတစ်ပွင့်'
ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်လေသည်။

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ ရွှေခင်ဝါဆိုသော်လည်း သူမ၏
ရှင်ရည်မှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို မလှပပါ။
သူမ၏မျက်လုံးများက မွေးနေသည်။

သူ့ပေမယ့်...
ပြုံးလိုက်သောအခါမှာတော့ ထိုမျက်လုံးများက ရှိန်းလဲ့
ဇတာက်ပ၍နေသည်။

သူမ၏ လက်ချောင်းလေးများမှာလည်း ဖြူဖွေးနုနယ်၍
နေသည်။

သူမပြောသော စကားတွေကတော့ အခံရခက်သော
စကားလုံးများသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ပေမယ့်....

ကေ့မင့် သူမကို မပုန်းပါ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခုလည်း သူ့ကို ကာကွယ်ညီမေးနေသေးသည်။ သူ့ကို

ယခုလို အကာအညီပေးနေခြင်းမှာလည်း သူ လူ့ဘဝတစ်ခုလုံး
မဟုတ်ဘဲ ယုံကြည်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှောင်ဝါဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဘယ်ကလဲ။ သိုင်း
လောကထဲကလား။

ကေ့မင့် သူမကိုတော့ မမြင်ဖူးပေ။

ကေ့မင့်မှာ တွေးလို့မရတော့။

သူ စဉ်းစားနေဆဲမှာ ရှောင်ဝါက သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်
၏။

‘ရင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်လဲဟင်’

‘ရှောင်ဝါ။ မင်းဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ မိန်းကလေး’

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲသလိုပြောနိုင်ရတာလဲ’

‘ဒါက ရှင်းပြီအတော်ခက်တယ် ရှောင်ဝါ။ စိတ်ထဲမှာ
သူ့ အလိုလို သိနေတာမျိုး ဆိုပါတော့’

ရှောင်ဝါက နားထောင်ပြီးပြုံးလိုက်၏။

ပြီးတော့ ကေ့မင့်အတွက် အရက်တစ်ခွက်ကို ငွဲပေးလိုက်
သည်။

‘သောက်လိုက်ဦး ကေ့မင့်’

‘ဟင်... မင်းက ဝါနာမည်ကို သိနေတယ် ဟုတ်သား’

‘စောစောက ရှင်ပြောသလိုမျိုး သူ့အဆိုလို သိနေတယ်
ထဲ ထားလိုက်ပါ’

ကေ့မင့် အရက်ခွက်ကို တောက်စသောက်လိုက်သည်။ ပြီး
တော့မှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘စောစောက ကျုပ်မေးတာကို ပြေလေ ရှောင်ဝါ’

‘ဘာဖြေရမှာလဲ’

‘မင်း တင်းတင်းကို သိသား ဆိုတာကိုပေါ့’

‘ကြော်’

‘ဘာလဲ။ ရှင်က သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ် ရှောင်ဝါ’

‘ကျွန်မ သူနဲ့မသိပါဘူး ကေ့မင့်’

‘ဟင်’

ကေ့မင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။ ရှောင်ဝါ
သူ့ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ခါပေမယ့် တင်းတင်းကိုသိတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိ
ပေ’

ကေ့မင့် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး....

‘ဘယ်သူလဲ’

၂၁၀ ဝင့်ကြယ်

‘ယုဂ္ဂ’
‘ဘာ’

ကေမုဒိ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဘုံသြဗ္ဗကြောင့် အပေါ်ဘုံ
မြင့်တက်သွားရသည်။

‘ယုဂ္ဂ’

ထိုအမည်ကို သိုင်းလောကသားတိုင်း သိရှိထားကြ
သည်။

ယုဂ္ဂကိုလည်း အသွန်ပင် လေးစားကြသည်။

ယုဂ္ဂဆိုသောသူမှာ မည်သူနည်း။

ကေမုဒိက ယုဂ္ဂကို ဧကောင်းစွာ သိထားချင်သည်။

သူက တင်းတင်းနှင့် ခုတ္တလိုသည်။

သို့မဟုတ်...

တင်းတင်းကို ရွှေခင်ပေါက် မသိဘုဆိုသည်။ ယုဂ္ဂကား

တပ်တင်းနှင့် သိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တင်းတင်းနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန်အတွက်

ယုဂ္ဂကို လေ့လာတွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်သည်။

ယုဂ္ဂ။

အခု သူ သာလ်မူလဲ။

* * *

စစ်စစ်တော့ ယုဂ္ဂမှာ သူတောင်းစား ဂိုဏ်းချုပ် ဖန်
ဖောက်ပင် ဖြစ်၏။

သိုင်းလောကသားတိုင်းပင် ယုဂ္ဂ၏အမည်ကို ကြားဖူးကြ
သည်။ ကေမုဒိလည်း ယုဂ္ဂကို မမြင်တွေ့ဖူးသော်လည်း သူ
အကြောင်းတွေကိုတော့ သိရှိခဲ့သည်။

ယုဂ္ဂကို တွေ့ဖို့ကလည်း မလွယ်လှ။

သူသည် ခနာရာ ဆတည်တကျ ခန့်ဆိုဝတ်ဆင်မှု မကုန်ပါ။
နောက်တင်ချက်က...

ယုဂ္ဂသည် စိတ်ထင်ရာကို လုပ်ကပ်သော အကျင့်ရှိခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

ကေမုဒိ ယုဂ္ဂနှင့် တွေ့လိုသည်။

သို့မဟုတ် သူ့တောင်းစား ဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ဖို့ကတော့
ကောက်ရိုးပုံထဲထွင် ကျသွားသည့် အပင်ကို ရွာရှာလုပ်ပင် ခက်ခဲ
လွန်းနေသည်။

ကေမုဒိ သက်ပြင်းပစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

သူ ယုဂ္ဂကို တွေ့အောင် တယ်လိုရွာရှာမလည်း မမြင်တွေ့
ဖူးသော သူတစ်ယောက်ကို ရွာဖို့ခက်နေပြန်သည်။

ရွှေခင်ပေါက်တော့ သူ့တောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်ကို သိလိမ့်
မဟုတ်ဘူး သူထင်သည်။

ယို့ကြောင့် သူလှမ်းမေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

‘ရှောင်ဝါ မင်းကယုဇူးနဲ့ ဆီလား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညှိတီးလိုက်၏။

‘သူ ဘယ်မှာနေလဲဟင်’

‘ဘာလဲ ရှင်တွေ့ချင်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်မနောက်သား ရှင်လိုက်လာခဲ့၊ ယုဇူးနဲ့တွေ့ရမယ်’

ကော့မင့် အံ့အား သင့်သွားသည်။ သူ့မျက်ခုံး နှစ်ဘက်ကလည်း ဖြူတိုက်၍ သွားသည်။

‘ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မပြောတာ မယုံသလား’

ရှောင်ဝါကသူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

‘အဲဒါလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မိနဲ့ သူ့ဘောင်းစားရိုက်ချုပ်နဲ့ အရက်သောက်ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင် လိုက်ခဲ့ပေတော့’

ပြောပြီး ရှောင်ဝါက သူ့အိမ်ထဲမှ ခွေဘူးကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ဘင်ထားလိုက်သည်။

ရှောင်ဝါကိုကြည့်ပြီး ကော့မင့်မှာ အံ့ဩသွားရလေသည်။

သူသည် မိန်းကလေးကို အထင်သေးလို့ မရတော့။ သည်မိန်းကလေးသည် သိုင်းလောကသားတွေကို သိရှိလို့ နေပါလား။

သူ ဘယ်သူလည်း။

သိုင်းလောကသားဘဲလား။

ကော့မင့် မိန်းကလေးအား မေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းကလေးက အောက်သို့ ဆင်းသွားလိုက်သည်။

ကော့မင့် မေးချိန်မရလိုက်ပါ။

သူလည်း ကမန်းကတန်းဖြင့် ရှောင်ဝါ၏နောက်မှလိုက်ခဲ့တော့လေသည်။

သူတို့ ဦးတည်နေသည်က ငါ့နဲ့ နေထိုင်ရာဆီသို့—

* * *

‘ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်ဖို့နေပါလား ရှောင်ဝါ’

သေးငယ်သော တဲစုတ်လေးများ အစီအစဉ်ဖြင့် အောက်လှုပ်ထားသည်ကိုကြည့်ပြီး ကော့မင့်က လှမ်းပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပွန်သည်။

သူတို့ ဆောက်လုပ်ကြသည်မှာ လူ့လမ်းရဲ့ပွား နေထိုင်ကြ
ထည့် ရပ်ကွက်ကလေးဆစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေဝင်ဝါဟာ ရွှေ
နေပြီး တဲလေးများ ဘေးမှ ကြွတ်သန်း၍ သွားနေ၏။

သူ သျှောက်နေသည်မှာ သွက်လက်ထွန်း ဘေးကြော
ကွေ့မင့်မှာ မနည်းပင် မိအောင် လိုက်နေရသည်။ ရွှေဝင်
က ကွေ့မင့်ကို စေးားပြန်ပြေးခြင်းလည်း မရှိပါ။

ကွေ့မင့်မှာ လှေးဆန်းသင်္ကေ ဖြစ်နေ၏။

သူ ဘည်လိုဝင်ကွက်လေး ထဲသို့ မဆောက်ဘူးလေး။ ပြီး
လေးခု သူတောင်းစားရိုက်ချုပ်သည် ဆည်လို ဆင်းရဲစွမ်းစွာ
နေသော နေရာမျိုးမှာ လာနေသည်ဆိုတော့ ပိုလှုပ် တာ
ဆန်းနေပြန်သည်။

သို့နှင့် တဲလေးတစ်ဆုံး၏ အရွေ့ သို့ဆောက်လား၏။

အတော်ပင် ဘေးဝယ်သော တဲလေးပင် ကြပ်ပါသည်။
ရွှေဝင်ဝါဟာ ထိုတဲအတန်းသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကွေ့မင့်လည်း စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လိုက်
ဝင်လိုက်လေသည်။

တဲလေးအတွင်းတွင် ကျိုးပဲ့နေသော ကုလားထိုင်ထပ်
လုံးနှင့် အင်္ဂါမစုံတော့သည့် စားပွဲတစ်လုံးကလည်း ရှိနေ၏။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်တော့ လူတစ်ယောက်ထိုင်ပြီး
ငိုက်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့ရ၏။

ထိုသူမှာ သူတို့ကြိုဆင်ခြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကလက် ခုနှစ်သစ် ချစ်သောပင် ချီပြီလှသင့်သည်။

ငှက်ကပ်မျှားမှ ချွေးခွေးပြု၍ နေလေသည်။

ထိုအချိုးဆိုရာ သူတို့ခင်းလား၏ ခြေသံများကြောင့်
လှီးလှားသည်။

ပြုံးတော့ ရွှေဝင်ဝါကိုတွေ့ခြင်းသွားပြီး ခမ်းသာစရာ ရှိ
စိတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။

အစိုးကြီးက ရွှေဝင်ဝါကပ် ကိုယ်တံကို အခြေဆုံးခေါင်း
ကြည့်၍နေသည်။

ကွေ့မင့်ကိုမူ လုံးဝရခိုက်ခြင်း မရှိပါချေ။

‘ကျွန်ုပ် တစ်ခါမှ သူ့ လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မကား
ဘူး။ ကျုပ် သိင်ငမိး ဟာဘူးပြီ’

အစိုးခိုက လှိုက်ဆုံးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုခကားခံကြောင့် ရွှေဝင်ဝါက ဘေးလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မ လာလိမ့်မယ်လို့ မဆင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

အစိုးခိုက ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်ပါတယ် တစ်ယောက်၊ သင်မလေးအခုလို ဆောက်
လုပ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အတွက် ဆူလှသံတစ်ခု လေလို
ပဲ’

အစိုးရီက ရှောင်ဝါအား သခင်မလေးဟု ခေါ်လိုက်
လည်း ထို့ကြောင့် ကေ့မင့် မျက်စိပြူးသွားရပေ သည်။
'သခင်မလေးဆိုပါလား'

ရှောင်ဝါကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
လှိုလှေမယ့် ရှောင်ဝါက သူ့ကိုရမပြုဝါ။
'ကျုပ် သခင်မလေးကို အချိန်သေပြုပါကယ်'

အဘိုးအိုက ပြောပြီ။ ရှောင်ဝါ၏ရှေ့တွင် ခူးထောက်၍
ပိုင်ချလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို၏ထုပ်ရွားမှုကြည့်ပြီး အဆင့်မြင့် လိုင်းသမား
နား ကေ့မင့် သိလိုက်၏။

ယခု ထိုအဆင့်မြင့်လိုင်းသမားကြီးက ရှောင် ဝါ၏ ရှေ့
တွင် ခူးထောက်လို့ နိုင်ပေးပါကလား။

ကေ့မင့် သူ့ မျက်စိကိုပင် သူမယုံနိုင်တော့။

ရှောင်ဝါမှာ အဘိုးအို ဝါရဝပြုနေသည်ကို ချိုးဖို့ ရှမ်း
တန်းဖြစ်၍ မနေပါ။

ထို့နောက် အဘိုးအိုအား ဆုပေးခြင်းလည်း မရှိပါ။

သူမထောက် ဖြစ်ချိန်ပြင်စဉ်လိုပင် ဘဘေးမျိုး ထေးခြင်း
သည်။

သူ ရှောင်ဝါကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ရှောင်ဝါ၏အဆင့်က အော်အော်
ပြိုင်မားနေသည်ကို သူ ပြင်ပေ့လိုက်ရလေသည်။
ရှောင်ဝါတယ်သူလဲ။ တမ်းကလာတာလဲ။

သူ ပွင့်မေးဖို့ တန်ပြင်လိုက်၏။
သို့ပေမယ့် သူ့အတွက် မေးချိန်မရတော့ပါ။
အဘိုးအို၏ စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

သခင်မလေး အထဲကိုဝင်သွားလိုက်ပါ။ အထဲမှာ သခင်
မလေးကို ယူစူးစောင့်နေပါကယ်'

ရှောင်ဝါက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကေ့မင့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။

ကေ့မင့်လည်း အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ ရှောင်ဝါနောက်သို့
လိုက်သွားလေတော့သည်။

အပြိုင်နှင့် အတွင်းက ကွားခြားလွန်းသည်။
 မှန်သည်။
 ဟန်ပိုင်က ညှစ်တီးညှစ်ပစ်၏။ စုတ်စုတ်ပြုတ်ပြုတ်။
 အထက်ဘက်ကတော့ အလွန်ပင် သန့်ရှင်းသပ်ယပ်၍နေလေ
 သည်။
 အခန်းထဲမှာ အဖိုးတန် ပရိဘောဂများဖြင့် ခင်းကျင်း
 ထားသည်။
 အပူပေးစက်လုံးနှင့် ကုလားသေတ္တာ ဝေးလှုံရှိသည်။
 ပြီးတော့ ခုတင်တစ်လုံး။
 အခန်းထဲကြမ်းပြင်ကို ကတ္တီပါကော်ဒောအပြည့် ခင်းထား
 လေသည်။
 တီးခမ်းထဲခမ်း သူ့လက်ခံစားရုံက အပူပေးစက်၊ ယူဒူး ခွံ
 နေပါ။
 မှန်သည်။
 ယူဒူးက မီးဖိုခေတ်မှာရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။
 သူက အစားအစာများကို ကိုယ်တိုင်ကြော်လှော်၍ နေ
 သည်။
 ညောင်နို့များက အပြိုင်လိုလုံးနေသည်။
 သူ့ကို အထွတ်အမြတ်တက်စရာဝင်ငါနှင့်ကွေ့မင့် အခန်းထဲ
 သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သူ့ဘယ်လိုထံသွားသည်လည်း မသိ။

သူ၏ လူမ်းခေတ်ဝင်ကို ပြေးလိုက်၏။
 'အခန်းထဲက ခဏဝင်ငါနဲ့လူတစ်ယောက် ကျုပ်ကို ဘာ
 စာပိုင်းနကြပါ။ ကျုပ်ခေတ်လူတို့အဖွဲ့မှာ အမြဲပြေး ခုတ်နေ
 သူတို့က သူ့စာပိုင်းခေတ်ကို မျှော် ယူလှသေး အထွတ်
 ခေတ်ပါ။
 လူ့စပေးဖို့ ယူဒူးက သူတို့နှစ်ယောက် လေးသည်ကို အံ့သြ
 ခါလား။
 ကွေ့မင့် တော်တော်လေး အံ့သရသလို သွားရသလို
 ခေတ်ခေတ်လေးကြာတော့မှ ကုလားထွက်လာသည်။ တစ်
 နက်တဲမှ အမြဲပြေးပန်းကန်ကို ကိုယ်တိုင်ခေတ်သည်။
 'ကိုင်း၊ ခဏဝင်ငါ! ခင်းပိုင်စိတ်ကွေ့မင့်လဲ တိုင်ခိုင်းလိုက်'
 ယူဒူးက ကျေမင့်ကို အကဲခတ်ပေးလိုပြန် တစ်ချက် ပြန်
 လိုက်သည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ကုလားသိုင်းမှ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
 ယူဒူးသည် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်။
 'အတော်ပဲ ကျုပ်အဖွဲ့က ခေတ်လေး ခိုခင်းနေသေး ခုတ်
 ရောက်လာတော့ နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့ ခေတ်ဝင်'

၂၂၀ ဝင့်ကြွယ်

အုန်းညိုညိုကော့ ဟုသာပြီဖြစ်သည်။ ယုဂ္ဂနိဗ္ဗာန်သို့
တို့သည်။ သူ့လိုတမ်းပွဲလားပြီဖြစ်သည်။

‘နိုးပြောပို့ ဆုံးလည်း နှစ်ဆက်လာစောလည်း။

သူ ကွေမခံဘူး ခိုးကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ပင်း မဆိုးဘူးကွ မြင်တတ်သားပဲ’

‘ကွေမခံက လာကိုကြည့်တတ်တာပဲ အေးဟိုး’

ရှေ့ပင်ဝါက ဝင်ပေးလိုက်သည်။

ယုဂ္ဂက ပြုံးလိုက်ပြီး။

‘ဆွမမြင်တတ်ရင် မင်းကို တာလို့ ကြိုက်ရမှပဲ’

‘ဟိုး’

ရွှေခင်ခင်၏ မျက်နှာလေး နီခဲ့သွားသည်။ ကွေမခံမျက်နှာ
ပူမိသွားသည်။

သူနှစ်ယောက်လုံးကိုကြည့်ပြီး သူ့ဘောင်-မားကိုလှီးချစ်
က ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှနှုန်းပေး၏။

‘နေပါဦး၊ မင်းဆိုနှစ်ယောက် ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြ
တာဟာ အချက်ပေးတတ်ဖို့ ငါ့စွဲလောက်ခွဲတင်တော့ ဟုတ်
ဟန်မသွား’

ကွေမခံသူ အမေးစကားကို ဘလေးတစားဖြင့်...

‘ဟုတ်တဲ့ အတိုး၊ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ချင်လို့
ပါ’

‘ဘာ...လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါဆို မင်းဘာသာသွားတွေ့ပါလား။ ငါနဲ့က ဘာဆိုင်
လို့လဲ’

သူ ယုဂ္ဂအား ရှမ်းပြောပို့ခဲ့သည်။

‘အဲဒီလူကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ ပြီးဟော့ သူနေတဲ့ မနရာ
ကိုလဲ မရွာတတ်ဘူး’

သူတောင်းစားရိုက်ချုပ် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒါဆို မင်းလည်း ငါ့က ရွာပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ယုဂ္ဂက ကွေမခံဘူး ယုန်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ...ပြောပေးပါဦး၊ မင်းက တယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ’

‘တစ်ကမ်းဆီမှာ မိန်းကလေးပါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’

ယုဂ္ဂ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်ခေါ်ဆိုနေသည်။

ပြီးမှ...

‘မင်း ယော်ယော်လောဘကြီးပါလားကွ ဟင်’

‘ဗျာ’

‘အေးလေ...မင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီ၊
ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆပ်တစ်ယောက် ထပ်လိုချင်ရတာလဲ’

ထိုစကားကြောင့် ကေမင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ သူ
ရှောင်ဝါကိုလည်း အားနာမိရသည်။

သို့ပေမယ့်....

ယုဂ္ဂန်းကတော့ ဘာကိုမျှ အရေးမထားဘဲ သူ့စကားကို
ဆက်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ကေမင့်’

‘ခင်ဗျာ’

ယုဂ္ဂန်းက ရှောင်ဝါအား လက်ညှိုးဖျင်းလိုက်ပြီး...

‘ဟောဒီ မိန်းကလေးဟာ တခြား မင်းတွေကဲ့မိန်းမတွေ
ထက် အများကြီးသာတယ်ကွာ’

ကေမင့်မှာ အားနာစရာကြောင့် သူ့မျက်နှာကို တယ် ဝဲ
ထားရမှန်း မသိသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူကပျာကယာဖြင့်
လက်ကလှိုက်ပြီး....

‘မဟုတ်ဘူး အဘိုး၊ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာမဟုတ်တာလဲကွ ကေမင့်၊ မင်းအ ငါပြောတာကို
မယုံလိုလား’

ယုဂ္ဂန်းက မူးမူးဖြင့် သူ့ပြောချင်တာတွေကို ဆက်ပြောနေ
ပြန်သည်။

ကေမင့်က သူ့စကားကို ကုတ်လိုက်ပြီး....

‘နေပါဦး အဘိုးရှဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး’

‘ဘာလဲ ခြေ’

‘အဲဒီ တင်းတင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ထောင်ပိုင်းကျား
ဆိုရုံရှိ ချစ်သူပါ’

‘ဟုတ်လား’

သူ့တောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ငါရှမ်းသွားပြီ၊ တင်းတင်းမှာ ချစ်သူ
ရှိပြီသားဆိုတော့ ဟောဒီ ရှောင်ဝါကလဲ သိပ်မပူရမတော့
ဘူးပေါ့’

ရှောင်ဝါက မျက်နှာကို မွဲလိုက်ပြီး....

‘ကဲပါရှင်ရယ်...တော်ပါတော့၊ တင်းတင်းကို ရှင် ရှာ
ပေးမယ် မဟုတ်လား’

‘ရှောင်ဝါ၊ မင်းကိုယ်တိုင်က ငါ့ကိုပြောနေမှတော့ ငါက
ခွာမပေးလို့ ရမတဲ့လား၊ စိတ်ချပါ၊ ငါ တင်းတင်းကို ရှာ

ပေးမယ်၊ သူ့ကို နှစ်ခုကံအတွင်း၊ တွေ့စေရမယ်ကွာ၊ ငါ
အာဝဏ်ယူတယ်။

‘အေးဦးတင်ဝါးကယ် ယခုစူး’

မကွဲမခွဲက နှမ်းပြောလည်း

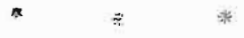
ယခုကံ အကယ်အာတ်၏။

‘သေး...မင်းဟိုသိ နီနှစ်ခုကံအတွင်းမှာ တယ်မှမသွားကြ
နီ ဝါးနှိမ့်ခါးခန့်ကြ အခုကံကောင်းတွေသေးကံကြ ယုတ်
ပြီသား’

‘ကောင်းပါပြီ ဟုပူ’

‘ဟုခါးပြီ၊ ဒါဖြင့် ငါသွေးမယ်’

သူ့အတန်းစားဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား
တော့ရလေသည်။

ကော့မင့် ငကပ်တတ်လေး မှူးခဲပြုဖြစ်၏။

မှန်သည်။

အခုကံဟူသမျှ လူ့ကို မှူးယစ်စေတတ်သည်။

အခုကံကောင်းကောင်း...

အခုကံညံ့ညံ့ မူးတည်သာ ဖြစ်၏။

ယခု ကော့မင့်မှာ နှစ်ခုကံကံလုံးပင် ယောက်လိုက်မှူးလိုက်
အိပ်လိုက် ပြန်သောက်လိုက်ဖြင့် လိသရာလည်နေခဲ့သည်။

သူ စိတ်လည်းညှစ်ချိနေသည်။

ထိုကြောင့်လည်း ပို၍သောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
လူသည် စိတ်ညစ်သောအခါ အခုကံကို ပို၍ သောက်စားကြ
ကည့် မဟုတ်ပါ။ ကား။

ဝင်ဝင်ကော့ သူ လူသတ်သမား မဟုတ်ပါ။

တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယှိုပေမအံ့ လေးလော့ဆယ်မှာ သူ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်။

ကော့မင့် သူ့ ကိုယ်သူပကျေနပ်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့။

ထို့ကြောင့် အခြေအခံအရာ မူတည်ပြီး လှုပ်ရှားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါကြောင့်...

သူ့ဖြစ်ချစ်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အရက်ကို ဒီသောက်နေခြင်းပင်။
ယခုနှစ်အတွင်းမှာ သူ့တွင်သာချလုပ်ရာမရှိပါ။

အချိန်တိုင်းလိုပင် အရက်သောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကေမင်းမှာ လူနှုန်းသူနှုန်းမသိဒ်အာပ်ပင် မှူး
နေပြီဟုတ်၏။

လူတိုင်း လူတိုင်း မှူးသောအခါများတွင် စကား ပေါက်
တက်ကရပြောတတ်ကြသည်။

ပြောသင့် မပြောသင့်ကိုလည်း မစဉ်းစားဘော။
စိတ်ထဲရှိကားတွေအားလုံး ရင်ပွင့် ပြောတတ်ကြပေသည်။
ယခုလည်း ကေမင်းက ရှောင်ဝါအား မှူးပြု၍ စကား
တွေပြောလို့ နေသည်။

‘ရှောင်ဝါ’
‘ဘာလဲ’
‘ကျုပ် မင်းကို လက်ထပ်ချင် ဘယ်’
ရှောင်ဝါက ခပ်အေးအေးပင် မေးလိုက်၏။
‘ရွက်က ဘာလို့ ကျွန်မကိုလက်ထပ်ချင်ရတာလဲ’

‘ရှောင်ဝါရယ် မင်းဟာ ငါ့ကိုကယ်တင်ခဲ့တယ်၊ အကူအညီ
ပေးခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ မင်းကိုကျွန်ုပ်လက်ထပ်ချင်တာပေါ့’

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း’
ရှောင်ဝါက စိတ်မဆိုးဘဲ ကေမင်းပြောတာတွေကို နား
မခံပြီး ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မင်းက ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေကို မယုံလို့လား’
ရှောင်ဝါ သူ့ကို စိတ်ဆိုး၍ မြစ်ပါ။ ကေမင်းက မှူးနေသူ
တွေ အပြစ်ယူလို့လဲ မပြစ်နိုင်ပါချေ။

ရှောင်ဝါ တွေးကြည့်ဖြစ်သည်။
ကေမင်းမှူးနေသောသူများသည် အရက်မှူးစဉ်က ကပြာ
သံစကားများကို အမှူးပြောသွားသောအခါတွင် ဘာမျှ
မသိဟု ယူ ကြားမှူးသော’ခဲ့သည်။

ယခုလည်း ကေမင်း ထူးခြား ပြောခဲ့သည်များကို အမှူး
တွေ မေးအခါ မှတ်မိ နည်း လက်ပါချေ။

မှူးနေသူကစိယောက်နှင့် ဟုပြိုင်၍ စကားပြောနေခြင်း
မျှ၊ လုပ်သင့်သော အလုပ် မဟုတ်ပါချေ။

သေကေမင်းက ကေမင်းကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကေမင်းကား
ပြောနိုင်တော့ဘဲ စာပျားပင် ခေါင်းငိုက်စို့က် ကျောက်
ပျား

၂၅၈ ဝင်းကြယ်

၁၅၅

သူ့ ကိုယ်ကိုယ် မသိတော့။

ရွှေပင်ဝါ သူ့ ကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။
ကိုယ်ချမ်းသာနာမ်ဖြင့်လည်း တနားမိမ့်သည်။

'တစ်လီလဲ ရွှေပင်ဝါ၊ သူ့ တော်တော်မှူးနေလား'

သွေးတောင်းစားကိုးစားချုပ်ကြီး ယုဝူးရောက်လာပြီး မေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေပင်ဝါ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

'ခက်တာပဲ၊ ဝါ သူ့ ကို ထင်းထင်းဆိန်ပေးမလို့ လာ
ခေါ်တာ'

'သူ့ လိုက်နိုင်မယ် မလင်တော့'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေး ကျုပ်ကတော့ သူ့ ကို ဖြစ်ဖို့နည်း
ရအောင် ခေါ်သွားရမယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ယုဝူးက အမှူးလွန်နေသော ကေမင်း
ပရုံးပေါ်သို့ ထမ်းတင်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ တွက်ယွားသည်။

ကေမင်းမှာမူ ယုဝူး၏ပရုံးပေါ်ဝယ် တွဲလွဲခဲ့၍ လိုက်
လာခဲ့၏။

ကေမင်း ပြန်သတ်ရလာခြင်း မရှိသေးပါ။ အမှူးလွန်
ကောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၅)

ကေမင်း အမှူးမပြုသွားပြီဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူ့ ဖျတ်မန် သတိရလာခဲ့သည်။

ကေမင်း ဟိုက်လုံးကို ပွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူသည် ကြီးမားသော စုတင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိ

နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။
ခမ်းတားသော အိပ်ရာခင်းက နှုတ်ပြောပျောင်းလှ

သည်။
သူ ထယ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်လည်းကော့ မထီ။ စောစော

က ရွှေပင်ဝါနှင့် ရောက်ခဲ့သည့် သူ့တောင်းစားကိုးစားချုပ်
ယုဝူး၏ တုံ့စက်လေးစတု မဟုတ်မှန်းသိနေသည်။

ယခု ဝမ်းကြွယ်မှာ အောက်ပါ ချီးအေပင်။
 ပြီးတော့ ယုတ္တုဆိုအော အတိုးကြီးကိုလည်း မတွေ့
 ကွမင့် မျက်မှောင်ကြက်သွားရသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 ခေ့စိုက်၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။
 သူ့ရောက်ရှိနေသည့်အခန်းသည် အတော်ပင်ကျယ်ပြုံး သန့်
 ရှင်း သပ်ရပ်သည်။
 အခန်း၏ပြတင်းပျားတွင် အခန်းစီးစ အပြာရောင်သော
 များ ထပ်ဆင့်ထား၏။
 အစိုးတန် ကော်ဇောကိုလည်း ကြမ်းပြင် အပြည့်ခင်း၍
 ထားသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင်
 လှပစေ့ဆာစွာ ထိုးစိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးငယ်ငယ်များကို
 အင်၍ ထားရှိသည်။
 သို့မဟုတ် တစ်ခန်းလုံးမှာ ပန်းရန်များဖြင့် ပွင့်ကြွယ်
 လျက် ရှိနေလေသည်။
 သူ မည်သူ၏အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေပါလနည်း။
 သူ့ကို မည်သူ ခေါ်ခေါ်ခေါ်လာပါလနည်း။
 သူ အဖူးလွန်းနေ၍ ခေါ်ခေါ်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်ညွှန်တော့
 သတောပေါက်လိုက်သည်။
 ဤအခန်း၏ပိုင်ရှင်မှာ မည်သူလဲ။

လေး ကျိသးလေးတစ်ယောက်လား။
 မိန်းကလေးလား။
 အခန်း၏ လှပနေပုံကိုကြည့်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 တော့ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ မှန်းဆသည်။
 'ရှင် ဒိုးနေပြီလားဟင်'
 ယုံအချိန်မှာပင် သူ့နားထဲသို့ ချိုသာအေးမြသည့် ကယ်
 ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 ကော့မင့် ဘတ်ခနဲ ခုတပ်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်၏။ အခန်း
 တွင်းသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို သူ
 လှမ်းမြင်၏။
 'သူ မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။ မှန်
 သည်။ မိန်းကလေးမှာ ပေးပွင့်စ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လိုပင်
 အလွန်လှပပြီး ချစ်စရာထောက်ချဉ်နေသည်။
 မိန်းကလေးက တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝါရောင်များဖြင့် ဆင်
 မြှိုးထားသည်။
 မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ လှပမှုရှိသည်။ မိန်း
 ကလေးက ထိုလှပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို ကြည့်
 လိုက်သည်။
 'ရှင်က တယ်သူလဲ'

'ကွေ့မင့်'

'ဒါဆို ရှစ်က အရှေ့ပိုင်းကွေးပေါ့ ဟုတ်သား'

'ဟာ'

မိန်းကလေးက သူ့ကို သိ၍ နှာကြို ကွေ့မင့် ဆွဲပြောပေး
သည်။ မိန်းကလေးက သူ့မျှော်နှာလှည့်လေးကို ပြီးဆိုက်၏။

'ရှင် ဒိတ်စာအသိုင်း သွားခဲ့တယ်ပေါ့'

ကွေ့မင့် မျက်မှောက်ကြိုက်ပုံကိုပြောပြီး...

'ဘာမှတ်စာလဲ မိန်းကလေး'

'ချစ်ရုံလခင်မရဲ့ ဖူးစာအုတ်ရွေးပွဲပိတ်စာအလ'

ကွေ့မင့် ဘက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်စူးခဲ့သေး။

သည်းနိုးကလေးက အဘယ်ကြောင့် သူ့နင်းပတ်လက်က
တွေ့ကို သိနေရပါသနည်း။

'ရှင် အဲဒီအချိန်ကို သွားခဲ့တယ် မဟုတ်သား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် အဲဒီအချိန်ကို သွားခဲ့ပါတယ်'

မိန်းကလေး မျက်နှာချိုသာစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

'ရှင် အဲဒီမှာ ရှိရုံကို မတွေ့ခဲ့ဘူးဘူး'

'ဟာ'

'တောင်ပိုင်းကွေး ဘိုရီကိုပြောတာ'

ကွေ့မင့် မျက်ခုံးကြိုးသွားရသည်။

'ဆိုရီ ဟုတ်သား၊ ဟာလဲ မင်းက အိုဒီနဲ့သိလိသား'

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

'သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲရှင်၊ တောင်ပိုင်းကွေး ဘိုရီက
ကျွန်မချစ်သူပါ'

'ဟာ'

ကွေ့မင့်၏အန္တရာယ်ကို သိသလိုပင် တွန့်သွား၏။

သူ ကပွားကယာပြိုင်...

'ဒါဆိုရှင် မင်းဟာ တင်းတင်း'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တင်းတင်းပါ'

ကွေ့မင့်က တင်းတင်း၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး...

'ကျုပ် ဒီကို ဘယ်လိုဆောက်လာတာလဲ'

၂၃၄ ဝင့်ကြွယ်

ကျွန်းမိန်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယုဒု လာပို့သွားဟောသွားကို ကျွန်မချစ်သူ အိုရိုရိုမိတ်တွေကဲ့၊ အိုရိုရိုအကြောင်းတော်ကို ရှင် ခြောက်ပြန်တယ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင်ကို လက်ခံ တာပါ'

ကွေ့မင့် ဝိုင်ကွသွားသည်။

သူတင်းတင်းကို အဖြစ်မှန်ပြောပြလို့ မပြစ်ခွန်း နှားသည် စိုက်သည်။ သူ တင်းတင်းကို အလိုက်သင့်ပြောပြလို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

တင်းတင်း၏ မျက်လုံးအစိုက မျီဝေလျက်ရှိနေသည်။ သူမ သည် ချစ်သူအိုရိုအတွက် အောက်တေဒနာ ဝိဘာနေရခြင်း ပြစ်ပေမည်။

ကွေ့မင့်ဝိုင်ကွ တင်းတင်းအိုကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။

'မင်း အိုရိုကို တော်တော်ချစ်တာပဲလား'

တင်းတင်းသည် အတွေးခိုရိပ်များအား ခံစားရဟန်ဖြင့် လှိုက်မောသံနှင့် ကွေ့မင့်အား...

'တယ်လို့မေးလိုက်တာပဲပေါ့၊ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ် တယ်။ သူ မရှိတော့ရင် ကျွန်မလဲ ဒီလောကထဲမှာ ဆက်မနေ နဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ'

ကွေ့မင့်ဝိုင်ကွ နမ့်ခနဲ ခြစ်ထွားသွားသည်။ ချစ်သူကောင်း တစ်ယောက်ကို ရရှိထားသော အိုရိုရိုလည်း ကံကောင်းသူ တစ်ယောက်လို့ အတိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့သိသမျှကို ပြောပြဖြစ်လိုက်သည်။

'အဲဒီနေ့က ဆွေးလှတောင်ကုန်းကို မင်းရဲ့ချစ်သူ ကိုရို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ သူ အခွေးခံခဲ့ရ ရင်လဲ သူ့ ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ဆိုပြီး ကြိုးဆွဲချသေဖို့ ကြိုးကပ် ချောင်း ဟူဆောင်လာခဲ့တယ်'

တင်းတင်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

သူမ၏ မျက်ဝန်းများဆီတွင် မျက်ရည်စလေးများကို လှမ်း တွေ့ရသည်။

'ကျုပ်အထင်ပြောရချင်တော့ အိုရိုဟာ မင်းအပေါ်မှာ တော်တော်လေး ချစ်ရှာပါတယ်'

တင်းတင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဒါပေမယ့် သူ မသေဖြစ်ခဲ့ပါဘူး'

'ရှင်'

တင်းတင်း အားဟက်သွားပုံရ၏။

'ဒါဆို သူ တယ်မှာလဲ ကွေ့မင့်'

ထိုအခါကတော့ ကေမင်း မဖြေနိုင်ပါ။ သူ နှုတ်ထိတ်
၍ နေခဲ့ရတယ်။

‘ပြောလေရှင်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာလဲဆိုတာ
တစ်ခါတစ်ရံလည်း မရမက မေးနေတယ်။ ကေမင်း မပြော
လို့ မရတော့။’

‘သူ့ အဖွဲ့မှာ သူ့ဆီကတော့ ကျွန်ုပ်လဲမထိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ခါပေးမဟုတ်ဘူးဟာ ကျွန်ုပ်ထွက်လာတဲ့အခါတော့ အသက်ရှင်
နေသေးလော့ တွေ့ခဲ့တယ်’

‘ရှင် ကျွန်ုပ်ကို ဖျော့ခင်းပျနေတာလားဟင်’
မသက်ဝင်ဘဲဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံလောက်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ကေမင်း
ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်ုပ် ခုဒ်ကို မညှစ်မိလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ
‘ခါဆို ကျွန်ုပ်ကို ဟိုရိုဂိုတဲနေရာကို စုံစမ်းပေးပါလား’
တစ်ခါတစ်ရံ ဖျော့ခင်းပျနေဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိပြီး

‘ကျွန်ုပ်ကို အချိန်လုံးချက်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို တွေ့ပေးပိုင်
ကြိုးစားပါမယ်’

‘ရှင် တကယ်ပြောတာနော်’
ကေမင်း ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

‘မိမိဆို ရှင်လွှားတော့လော့’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ်လော့၊ မိမိအခန်းက မိမိကလေး တစ်ယောက်
နေတဲ့အခန်း’

ကေမင်း လက်ကပြလိုက်ပြီး...

‘ကေမင်းပြီလော့၊ ကျုပ်သွားမယ်’

‘ကေမင်း မတ်တပ်ထရမိလိုက်တယ်’

‘ခိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ရှင်’

‘ရယ်တယ်’

တစ်ခါတစ်ရံအခန်းထဲမှ ကေမင်း ကွက်လာခဲ့လေသည်။

* * *

အချိန်က မှောက်ရီဆမ်းပြေနေပြီ။
မကြာမီအချိန်မှာပင် အမှောင်ထုက ဝင်ရောက်လာတော့
သည်။

၂၃၀ ဝင့်ကြယ်

ကွေ့မငိုက လမ်းလေးတစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်လျှောက်လျက် ချီသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ တွင် သွားစရာဦးတည်ချက်က မည်မည်ရရ မရှိပါချေ။

မိုးကလေးရွာဝင် ဘယ်ကိုဆောက်သွားပြီလည်း မသိ။ သူတောင်းဝေးကိုက်ချုပ် ယုရူးဆီမှာသား၊ မါဖွမဟုတ် စားအောက်ဆီပီ တစ်ခုခုမှာပဲလား။

ယုရူးကတော့ သူ့တာဝန် ကျေပွန်ခဲ့လေသည်။ မှန်သည်။

သူ့ကို တင်းတင်းနှင့် တွေ့ဆုံပေးခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူ တင်းတင်းကို အိမ်နီးချင်းပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့ မခေမခဲ့ရပါချေ။

သူကသာလျှင် တင်းတင်းခေမသမျှတို့ကို ဖြေဆိုခဲ့ရပေ သည်။

စင်စစ်တော့ သူ တင်းတင်းကို အားနာသာလည်း ပါလေ ဆည်။ ပြီးတော့ တင်းတင်း၏ အိမ်အပေါ် ထားရှိသည့် ချစ် မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကိုတည်း မှန်းဆနိုင်၍ပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း သစ္စာရှိသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပေါင်းစေ ချင်ပါသည်။

ထိုကြောင့် သူ တောင်းပိုင်းကျား ဒီဂရီကို သံသယ မရှိ တွဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီဂရီနှင့် တွေ့သိုင်း၏ မှီခို နည်း ထို့ ကြောင့်ပင် သူက တင်းတင်းအား သုံးရက်အတွင်း တွဲအောင်ရှာပေးမည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောသော ပြောခဲ့ရသော်လည်း သူ ဒီဂရီကို တယ်လီဂရမ် မှုး မသိ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ငရမ်းပြေးတင်။

ထိုင်းရာဇာ နှစ်ယောက်ကိုလည်း ရှောင်တိမ်းနေရသေး သည်။ တည်ထိုင်အနေအထားနှင့်တော့ သူ ဒီဂရီကို တွေ့ နိုင်လှ။

ကွေ့မငို သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချစ်လိုက်၏။ မိတ်ဆွေ နှင့် တင်းတင်း၏အခန်းကို ပြန်မြင်သည်။

ထိုအခန်းထဲဝယ် သူမနှင့်မအပ်ဝင်သော အဆုတ်အန နှင့် သူ တွေးထင်လိုက်သည်။

ထိုအရာကတော့ အတယ်နည်း။

မှတ်တရက်တော့ ကွေ့မငို တွေးလိုမရ။

သို့နှင့် ကွေ့မငိုမှာ လမ်းကြားလေးထဲမှ ထွက်၍ မင်းတမ်းမ နှင့် အတိုင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လမ်းမကြီး၏ဘေးတွင် မီးခောင်ထိန်ထိန်လမ်းနေသည့် ည
ဈေးလေးကို သူ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့အဖွား ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် သူ့အဖွား
ယောက်ျားသည် ခို သူ့ မြင်သည်။

ကော့မုလည်း ထိုလူ့အုပ်စုမှာ ချော့၍ ည့်ဆွေးတန်းလေးကို
မြှတ်လျှောက်လိုက်သည်။

သို့နှင့် သူ့ပန်းစောင်းထော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်
သွား၏။

‘ပန်းစောင်းပေါ်ဦးလားရှင်’

စကားသံကြောင့် သူ့စိတ်မှာ ဖျတ်ခနဲ အသိပင်သွား
သည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာလည်း ပန်းလှလှလေးများကို မြေ
မြင်လိုက်၏။

စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းစောင်းလှလှလေးများထဲမှ ရောင်စုံပင်
ထလေးများ။

တင်းတင်း၏အခန်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေသူ၏ အခန်း
ပသုပါချေ။

သူ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံးလည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်း၍ နေသည်။ ပြီးတော
အမွှေးနံ့ သာယာများကိုလည်း ဖျန်းပက်ကာထားသည်။ ခန်း
များက အသစ်စက်စက်များ။

စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းစောင်းလှလှလေးများ ခိုသည်။ တင်းတင်း
သည် တင်ရုံတင်ယောက်ကို စောင်ကြိုနေခြင်းများလေး။

ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။

တင်းတင်းက သူ့ကို အလိမ်မားလုံး၍ နှိပ်နှိပ်ခဲ့သည်။ သူ
နှိပ်ပေးလျှင် တင်ရုံတင်ယောက် ရောက်လာပေလျှင် တွေ့ဆုံ
သွားမည်ကို သူ့စိုးရိမ်ပိုရသည်။

ကော့မု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

တင်းတင်းမှာ သည်နေ့ တစ်စုံတင်ယောက်ကိုစောင့်မျှော်
နေခြင်းသည်မှာ အသေချာသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင်...

တင်းတင်း စောင့်မျှော်နေသူသည် ဘယ်သူလည်း...
သူ့ ချစ်သူ တောင်ပိုင်းကွား အိုရီလော။

ဒေါ်မု မထုတ်။

ဒေါ်မု မထုတ်။

ကော့မု နေ့ကတည်းပြန်လည်သည်။ သူ့ ခြေလှမ်း များက
တင်းတင်း၏ ခင်ပင်သို့ နှိပ် ည့်၍ နေလေသည်။

ကော့မု သူ့ဘုံပြောချက် မှန်ကန်ခဲ့လျှင်...

တင်းတင်း၏ အိမ်တွင် အစောင့်ရှိမနေပါ။

ထို့ကြောင့် သူဝင်ရောက်လာခဲ့သည်မှာ အခက်အခဲ ဖြစ်လှပါ။

ပထမတော့ သူ့အိမ်ခေ့ တံခါးခွာ၌ ရပ်၍ တံခါးခေါက်ဖွဲ့ စဉ်းစားမိသေးသည်။

မှန်သည်။

တင်းတင်းက တံခါးကို သေခွဲမိတ်၍ တားသည်။ ကျွမ်းကျင်စွာ တစ်ခက်တစ်ရာကို စဉ်းစား၍ တံခါးမခေါက်တော့ဘဲ အိမ်သေးမှ ပတ်၍ သွားလိုက်သည်။

သူ တင်းတင်း၏ အခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တင်းတင်း၏ အခန်းမှ မီးရောင်ကို သူ့ကောင်းစွာ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူ တင်းတင်း၏ အခန်းတည်ဘက်၌ အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကျွမ်းကျင်စွာ အဆင့်မြင့်သိုင်းဆေးသစ်ဦး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုက သွင်သာလွန်းလှသည်။

သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက် ကြွေကျသလိုပင် ဖြစ်သည်။ သာသံမျှ မကြားလိုက်ရပါ။ သူ့အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်မှ ကပ်၍ နားစွဲလိုက်သည်။

အချိန် အတန်ကြာသည်အထိ ထူးခြားမှုမရှိပါ။

ကျွမ်းကျင်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စောင့်ရှောက်မှုမှာ ကြာလာသည်မို့ စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်း။

သူထင်တာ မှားသွားပြီလားဟုလည်း တွက်ဆမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တင်းတင်း၏ အခန်းဆီမှ ရယ်မောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကိုအသံကြောင့် ကျွမ်းကျင်စွာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုက်ရသော ရယ်သံများမှာ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အသံပင်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုနေသည့် အသံနှစ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

အသံတစ်ခုက တင်းတင်း၏ အသံ။

နောက်တစ်ခုက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံ။ သို့ပေမယ့် ပြောနေသော စကားများကိုတော့ သဲကဲ့စွာ မကြားရပါ။

ကျွမ်းကျင်စွာ တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရ၏။

တောင်ပိုင်းကျား အိုရီအဘွက် အထက်စွန်းမည် ဟူသော မိန်းမချောလေး၊ တင်းတင်း၏ အခန်းဝယ် ယောက်ျားသားတစ်ဦး ရောက်ရှိ၍ နေပြီ။

ထိုသူမှာ မည်သူနည်း။

ဘယ်အတွက်ကြောင့် ရောက်လာပါလနည်း။

ပြီးတော့...

တင်းတင်းဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဘယ်လိုမိန်းကလေး ဖြစ်ပါလဲလည်း။

ကော့မင့် ခြီးတေးကြည့်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို လှေထုတ်တရားခံအဖြစ် ဆောင်ရွက် ဆင်ယင် သောသူနှင့် တင်းတင်းမှာ ပတ်သက်မှုရှိနေပါသလား။

တင်းတင်းက အဘယ်ကြောင့် ချယ်ရီသစ်မထံမှ စိတ် ချစ်ကြောင်းကို သိရှိ၍ နေပါသလဲ။

တင်းတင်းကို သူ့ချစ်သူအိမ်ထဲ ပြောပြထားမလဲလား။

တင်းတင်းက လူတို့အား သုံးကိုလုပ်ကြံခဲ့သည်လား။

ကော့မင့်တေးကော့ကြည့်ဖြစ်၏။

အနီးထဲမှ တင်းတင်း၏ရယ်သံကို ကြားရသည်ထိုရယ်သံ က ခမ်းသာ ကြည့်နှုန်းမှု ယှဉ်ဆန်းနေသည်ကြောင့် အသံအား က လွှင့်နေသည်။

ကော့မင့် ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူ့လက်ခံမိန်းကလေး ချစ်သူမင်း အိမ်ထဲသို့ ချစ်သူမင်း ဆင်းရဲစိတ်သည်။

ပြီးတော့ ဘိတ်ရှေ့၌ ပြန်သွားလိုက်ပြီး...

အနီးထဲခါးကို ခေါက်သည်။

'ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်'

'ဒေါက်... ဒေါက်'

သူ့တံခါး ခေါက်သံကြောင့် အတွင်းမှ လျှောက်လာခဲ့ နှ့် ခြေသံကို သူ့ကြားသိုက်သည်။

'ဘယ်သူလဲ'

တင်းတင်း၏အသံ ဖြစ်သည်။

'ကျုပ်ပါ ကော့မင့်'

'ပြောရီ...'

တင်းတင်းက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကော့မင့်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

'ရှင်... တာလို့ ပြန်လာဘာလဲ'

တင်းတင်း၏အသံက မနှစ်မြို့မှုနဲ့ သိသာနေသည်။

၅၄၆ ဝင့်ကြယ်

‘ကျုပ် မင်းကို ပြောဆရာ စကားလေး ကျွန်တို့အားလုံး
တင်းတင်းက စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် -

‘ပြောလေ ဘာများလဲ’

‘ကျုပ် အထဲရောက်မှ ပြောမယ်’

လိုသို့ပြောပြီး ကေ့မင်က အတွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ သူ
အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်...’

သူ့မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွားသည်။

မှန်သည်။ တင်းဟင်း၏ အခန်းဝယ် ဖြည့်သူ့မျှ ချိမနေပါ။

ကေ့မင် တော်တော်လေးလည်း အံ့ဩသွားရ၏။ သူ့ဘာ
စောက ကြားခဲ့ရသည့် အသံရှင် ယောက်ျားမှာ ဘယ်သို့
ပျောက်သွားပြီလည်း မသိ။

တင်းတင်း သူ့ကိုလှမ်းပြောသည်။

‘ထိပ်လေ ရှင် အာစပြောမှာလဲ’

ကေ့မင် အာမျှပြန်မပြောဘဲ ဧည့်ခန်းအတွင်းကို ဖမ်း
ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာတော့ သူတစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီး သူ့
မျက်နှာမှာ ပြူးယောင်သန်း၍ လာသည်။ သူ့တွေ့လိုက်ရသည့်
ကား ထိုသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ပါ။

ထိုအသံရှင်လေးကျား၏ ခြေထောက်ဖျားလေးကို အမှတ်
မဲ့ဖြင့် သူ တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

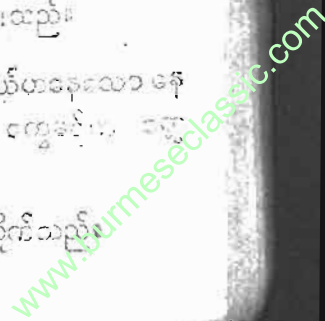
အခန်းထဲတွင် ခုတင်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။

စောစောက သူ အိပ်ခဲ့ရာ ညှို့ ခုတင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ထို
ခုတင်၏ဘေး လှမ်းကမ်းတွင် အမျိုးသမီးများ ဧဝံ
လဲနေအတွက် ကားထားထော လိုက်ကားတစ်ခု ရှိနေသည်။

ထိုလိုက်ကားမှာ လူတစ်ယောက်သာ မြင့်မားပြီး အောက်
ခြေမှာ ကြမ်းပြစ်ထိုက်လန်းပါး ရှည်လျားသည်။

လိုက်ကားနှင့် ကြမ်းပြစ်ကြား အနည်းငယ်ဟနေသော နေ
ရာတွင် ခြေထောက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို ကေ့မင်က သူ
ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သူ မသိမောင် အောင်နေလိုက်သည်။

‘ဆိုင်းလေး၊ ငွင် ကာလို့ ရန်နေကာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်း’

‘ဘယ်ကလေးက သူ့ကို စိတ်ချပေးလို့ဖြင့် လှမ်းပြောမယ်၊

လှမ်းဆင်းပါ အသံမှာ မဝအကျော့ရှိသလားလည်း။

ကွေ့မင့်က ပြုံးလိုက်ပြုံး....

‘ဒီကုလားထိုင်ကို ကျုပ်ဆိုင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဘယ်ကလေး မျှော်စရာပဲကြောက်စွာဖြိုး...’

‘ဆရာပြန်လို့ မပြန်ချမှာလဲ’

‘အေးစေတက လူတစ်ယောက် နိုင်သွားလသားလို့’

‘ရှုံး’

ထမ်းတမ်းမီးချက်နာ ကွက်ခဲပျံ ဝံ့၍ သွားမယ်၊ သူ့က ကွေ့မင့်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြုံး...

‘ရှုံး မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲကို ကျွန်ခဲပျံ သူ့ ဆိုရကလဲ့လို့ ဘယ်သူမှ အသားမခံဘူး၊ စောစောလေးက ရှင်း ဟာ ဟာမဆုံး ဆောက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒါလဲ ကျွန်မက သူ့ကို ထားနာလို့ပါ’

ကွေ့မင့် ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

လက်ကွဲလက်ကွဲ ခိုနေပါလျက်နှင့် ပြောငါလိမ့်လို့လေး ခိုနေလေးနဲ့ လက်ကွဲပြောဖို့ ဝမ်းကွဲချေမိကိန်း။

သူ့အရေးလွန်လို့နေလသား စားပွဲဝင်မို့ အစားဆိုးဆိုး နာမိ ခံရပုံကလေးကို လှမ်းမသိဘဲလည်း။

‘ဒါဟာ ခိုင်ကံကံကြီးပေးတာနဲ့ လူကြိုက်ခွဲခြားခြင်းပဲလို့ ချစ်သလို’

‘ဝိုး’

‘ထောက်’

အရှေ့ပိုင်းကျား၊ ကွေ့မင့်၏ပစ်လွှတ်ချက်မှာ အိပ်ချွန်ကပ် ဖြစ်သည်။

သူ့ပစ်ချက်ကြောင့် လိုက်ကားထိုး ဖြတ်၍ သွားမည်။ ပြုံး နာမိ လိုက်ကားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝံ့ကျသွားလေသည်။

‘ရှုံး’

ကွေ့မင့်မှာ လိုက်ကားနောက်ကွပ်မှ လှေကိုလှမ်းကွေ့ထိုးရ ပြီး အားမလျှော်ဘဲပစ်လွှတ် ထွက်သွားရလေသည်။

မှန်သည်။

လိုက်ကားနောက်ကွပ်မှသူ့မှတစ်ဆင့်လည်း လှမ်းကွေ့ထိုးရ ပြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ဟိုထုမှာ မည်သူနည်း။

‘ဟင်...အိုမို’

ကျွမ်းပဲပဲခပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

မရှိသည်။

လိုက်ကာနောက်မှ လူ့သည် ဘောင်ပိုင်း ကျား အိုမိုပင်ခြံ

ထု ဆိုရီထို သည်မှာ ရှိလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ထင်မကမ်းပါ။

အိုမိုကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်သော သူရင်ထိတ်သွားသည်။

ဝင်စစ်တော့ ...

တမ်းတမ်း ကြိုနေသောသူမှာ သူမ၏ချစ်သူ အိုမိုပင် မြန်

ယခု သူ့ အိုမိုနှင့်ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရပြီ။

ကျွမ်းပဲ အာလုပ်ရမည်လည်း မသိ။

အိုမိုလည်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့် သူ့ကို ပေးကြည့်နေသော

ထိုပြိုင်ရင်း ကြွယ်ဝ ကျွမ်းပဲများ၏ ဝူသွားသည်။ ရှက်လည်း

ထို့ကြောင့် သူသွမ်းပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ ကျုပ် သွားပယ်’

ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်းထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အိုမိုက ပခုံးကိုဟွဲလှဲလှဲ နှိုးရှားပြီး လိုက်သည်။

‘ကျွမ်းပဲ မလွယ်တူး၊ တော်တော်လျှင်တပဲ’

တမ်းတမ်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်မ ပါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သူ့ရိပ်မိသွားပြီး ပြန်

‘ဟုတ်တယ် တမ်းတမ်း၊ အစ်ကို့ အတွက် နည်းနည်း လို

အိုမိုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချက်ကိုရင်း တမ်းတမ်းဆီသို့

‘ခု တယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ အစ်ကို့ကို သူတွေသွားပြီ’

‘မတတ်နိုင်တူးလေ၊ သူ့ကိုယ်ကို တွေ့သွားပြီး အစ်ကို့ကို

တမ်းတမ်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင် တစ်ချပ်ချပ်ပြ

ထဲသို့ တွိုးဝင်လိုက်လေသည်။

အထက်ပိုင်းကား ပြန်၍ အလိုက်ယဉ် ပေ့ဖက် ခိုက်ခြင်း
တစ်ဖက်၌ နှစ်ပေါ်တွင် ပုံကျွေးနေသော ဆုံးစေးမုတ်တို့
လက်အပ် ခိုက်၍ ကပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဖက်၌ သူ့ကိုမျက်နှာမေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။
အဲဒီလိုလူ့စာကို ညှိမလိုပဲတည်း။ သစ်ကပ်၍ အပ်ကို
သေ ကျွမ်းမခိုက်၍ ပြန်ပေးကံမလာခဲ့စဉ် ကျွမ်းမ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
သတ်သေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပေါ့။ ကျွမ်းမလေ အစ်ကို့တို့
တယ်လေခက် ချစ်တယ်ဆိုတာ အသက်စွန့်ပြီး ပြုပဲပါတယ်
အစ်ကို့

‘အို...တစ်ဖက်ရဲ့ရဲ့’
အိုရဲ့က ထိုသို့ပြောပြီး တစ်ဖက်ရဲ့ ကိုယ်လေးကို တင်း
ကြပ်စွာ ပေ့ဖက်လိုက်တော့သည်။
‘အစ်ကို’
‘တင်းတင်း’
အခုတစ်ခဏ အစဉ်အတိုင်းသက်လို့သွားသည်။

* * *

အခန်း (၁၆)

‘ဝါ တော်တော် ခပ်ပါးသား’
လင်းကြွေးလေးထဲမှာလော့ဘက်ရင်း ကေ့မင့် သူ့ကိုယ်သူ
ထိုသို့ ဝေးထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မှန်သည်။

တကယ်တော့ တင်းတင်းအခန်းလဲတွင် ဦးနေသောလူမှာ
အထက်ပိုင်းကျားပျိုရဲ့ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထု တွေးသင့်သည်။
ဟာ့ သူ့ကြောင့် တင်းတင်းဟိုဒါ ချစ်ဗျူဟာခန်းလေး
ပျက်စီးသွားလေသည်။ သူ သွားရောက်နေသင့်ဟုတ်လျက်သလို
ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် ကေ့မင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ မဆင်မခြင် ပြုမူလိုက်မှုကိုလည်း နောင်တရလိုက်ပါသည်။ သူ့ နောက်ဘက် တင်းတင်းမျက်နှာကို ဘယ်လို ကြည့်ရမှန်း မသိတော့။

သူ တွေးရင်းဖြင့် လျှောက်နေရာမှ လူဘယ်ယောက် သူ့ ရွှေစင်္ကြာ ပီတိပြုံးရပ်နေ ယည်ကို ခတ္တလိုက်ရ၏။

သူ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ရွှေစင်္ကြာ။

ရွှေစင်္ကြာက သူ့ကို ကျွမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင် တင်းတင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူး’

ကွေ့မင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး....

‘ဘယ်လိုနေလဲ ကွေ့မင့်’

‘မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ’

ရွှေစင်္ကြာ၏ အမေးစကားကို သူ့ နားမလည်၍ ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

‘တင်းတင်းက လှရှဲ့လားလို့’

‘အင်း...တော်တော်လေး လွှာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်စရာလဲ ကောင်းတယ်’

‘ရှင်က သေသေချာချာ သွားကြည့်ခဲ့တာကိုး’

ရွှေစင်္ကြာက ပြောပြီး ရယ်မောနေသေးသည်။ ခနာင်မှ အက်ပြောသည်။

‘နေပါဦး။ ရှင်က တင်းတင်းကို ချစ်စရာကောင်းနဲ့ သားနဲ့ ဘာပဲ ပြန်လားခဲ့တာလဲ’

ကွေ့မင့်က သူ့ ပုံစံကို တပ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး....

‘ကျုပ် တင်းတင်းဆီမှာ မချော်လင့်ဘဲ ဆိုရုံနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်’

ရွှေစင်္ကြာက သိလိုစိတ်ဖြင့်....

‘အပြည့်အစုံ ပြောစမ်းပါရှင်’

ဟု ခြောက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွေ့မင့်က အစအဆုံး ပြောပြလိုက်ရ၏။

ရွှေစင်္ကြာက နားစိုက်ထောင်နေရာမှ....

‘ကျွန်မမိတ်ဆုံမှာတော့ သိပ်မရှင်းသလိုပဲ’

ကွေ့မင့် မျက်မှောက်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘မင်းက ဘာကိုမရှင်းတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဘေးမိပိုးကျား ဆိုရုံက ရှင်ကို လွှတ်မတွေ့ဘဲ ဘာလို့ ဝဋ်နေတာလဲ ဆိုတာကိုပေါ့’

‘ဒါကတော့ ရှောင်ခါရယ်၊ ဂျုံ ဤအချိန်မတော်ကြီးမှာ ထားတော့ အခန်းထဲကို ရောက်နေတာကို မသိဘဲချမ်းလို့ နေမှာပေါ့’

ရှောင်ခါက အသားပေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီး တော့မှ ထင်မေးသည်။

‘ဆိုရုံ ရှင်ကို ဘာ ပြောလားလဲ’

‘ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမပြောဘူး’

‘လူက ရှင်ကို ဖမ်းဖို့ကော မလုပ်ဘူးလား’

‘မလုပ်ဘူး ရှောင်ခါ’

ရှောင်ခါက ကေမင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

‘ဟိ ရှင် လွှတ်ပြေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဆေးလူ တောင် ကုန်းပေါ်မှာ ဘာတွေ့ရက်ဖြစ်သေးလဲ၊ ချမ်းရှိသခင်မကော သားရက် ရွေးပြီးသွားပြီလား၊ ဘယ်သူ့ကို ရွေးလိုက်လဲ ဆိုတာတွေကို ရှင် မေးမကြည့်ဖို့ဘူးလား’

ကေမင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်ခါ နှာခေါင်းရှုံ့သွားပြီး...

‘မိဆီ ရင်း အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ တင်းတင်း အလှူကို သွားကြည့်တာလား’

‘အဲလလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ရှောင်ခါ’

ရှောင်ခါ ထိုစကားကြောင့် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကေမင်း မှင့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်သုံး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ဘာ သားလိုက်ပါတော့လဲ’

‘နေပဲဦး ရှောင်ခါရှုံ့၊ မင်းက ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်လို ထွပ်ပြီး သိနေတာလဲ’

‘မပြောတဲ့သူ ရှိလို့ပေါ့’

‘ဘယ်သူလဲ’

ရှောင်ခါ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်တော် အရက်မူးမူးနဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောသွားတာ’

ကေမင်း မျက်စောင်းကြည့်၍ ကြည့်ရင်း...

‘ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုပြောနေတာလား’

ဟင်း...ဟင်း...ရှင် ဒီလိုတော့လဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိသေး
ပဲ

ကျွန်ုပ်တို့ ပါးပေါက်တာပေါ့နဲ့ဟေ့... သို့မဟုတ် မရှင်
ခါက စကားဆက်ပြောသနား

'ကိုယ့်အတွက် ရှမ်းခန့်ပြီလို့ ကျွန်ုပ်တို့တို့နား အခု... အခု
နဲ့ ကျွမ်းကိုတို့နား... ရှင်ကျွန်တော့ ခရမ်းပြေးဟာ
ဆောက်နေသေး... ဒီအတွက် ချယ်ရီကညာခင်မာ... သို့ချီသင်ယောက်
တည်းကိုပဲ... ဒါ့အပြင် ရှိသောအားဖြင့်... မဟုတ်ဘူးလား'

ကျွန်ုပ်တို့... ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ကို မှတ်တတ်လိုက်သည်။ ပြီး
တော့ သူ့အားဖြင့်ချစ်ကို လှမ်းပြောသည်။

'ဆရာတို့အဖွဲ့ ကြည့်မယ်... ဒီလိုတော့ ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို...
ပဲ... ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို... ဒီလို...
နဲ့ မတ်လက်တူးလို့... မကြည့်တယ်'

ရှောင်ခါက ခေါင်းညှိပ်ပြလိုက်ပြီး...

'ဟုတ်တယ်... ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ချယ်ရီကညာခင်မာ... မိတ်ဆွေ
အပေါ်မှာ အခွင့်အရေးကောင်းယူပြီး ရှင်တို့နား... မကြည့်... ရှမ်းခင်
တာ ဖြစ်နိုင်တယ်'

'ကျုပ်တို့ အဲဒါလိုတော့မိသေး... ရှောင်ခါ... အခုကိစ္စဟာ
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး လက်ချက်ဖြစ်နိုင်တယ်'

'ဟာ... အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်... ရှောင်ခါ... အခု... သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ပေါ်နေတယ်လို့... သတင်းရသေးတယ်'

ရှောင်ခါ... ဒီလိုတော့အဖွဲ့... လူ့ကို လှမ်းကြည့်သလို...
တော့ လှမ်း... မေးသည်။

'ဒါ့အပြင်... လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းဆိုတာက ဟာလဲ'

'အင်း... အတိအကျတော့ ကျုပ်တို့မသိဘူး... ရှောင်ခါ...
မဟုတ်ဘူး... ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ... ကောင်းတဲ့ လေ့လာရေး
ဟုတ်တယ်... ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ... အမျိုး
မျိုး... သာဓုတဖောက်တော့ ပေါင်းစုထားတယ်'

'အဲဒါနဲ့... သည်ရွယ်ချက်က'

'အဲဒါဟာ... သိုင်းလောက... အတွက် အခွင့်အရေး... ရှမ်းပစ်ဖို့
ပြင်ဆင်ရေးပုံစံတယ်... ရှောင်ခါ'

'ရှင်'

'ဟုတ်တယ်... ရှောင်ခါ... အဲဒါဟာ... သိုင်းလောက... ဒါမည်
ပြီ... ကိုက်အတွက် အခွင့်အရေး... ကို... မယ်... ဝတ်... ဒီ...
လောက... အမျိုးမျိုး... မဟုတ်ဘူး... ဒီ... အဖွဲ့အစည်း...
သိုင်းလောကကို စိုးမိုးကြမယ်ပေါ့'

၂၆၀ ဝင့်ကြွယ်

‘နောက်ထော့ကော’

ကေမင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်သည်။

‘တိုင်းပြည်ကို နယ်ချဲ့လက်အောက်ထဲထုတ်အောင်ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာမဟုတ်၊ ရှောင်ဝါရယ်’

ရှောင်ဝါလည်း ဦးစိုက်သွားသည်။

‘ကျုပ်လဲ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းကို ကိုယ့်နည်းကိုယ်တန်နဲ့ စမ်းနေပါတယ်’

ရှောင်ဝါက ကေမင့်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒီအဖွဲ့အစည်းရှိ ငှာနုချုပ်က တယ်မှာရှိတယ်၊ ခေါင်းဆောင်က တယ်သူလဲ၊ ပြီးတော့ အဖွဲ့ဝင်တွေတယ်လေ၊ ရှိတယ်၊ တယ်သူတွေလဲဆိုတာ ရှင်တစ်ခုမှမသိဘဲနဲ့ တယ်လဲလုပ်ရှာမှာလဲ’

ကေမင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

တကယ်တော့ ရှောင်ဝါပြောသလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတင်မှ မသိရှိရသေးပါ။

မည်သည့်ထဲလွန်စကိုမျှ ဖရသေးပါ။ သူ တွေးရမ်းစိတ်ပျက်သွားပြီး အားငယ်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ရှောင်ဝါလည်းသူ့ကိုဘာမျှမခမ်းတော့၊ သူ့ထို့နှစ်ယောက်အဖွဲ့ကြားထဲတွင် ပုခုံးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။

လကေးကူးလေး သွက်နေပြီဖြစ်၍ သူ့ထို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့မြင်နေရသည်။

ရှောင်ဝါက လမ်းလျှောက်ရင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးမိစွားပြီး ကေမင့်အား လှမ်းမေးသည်။

‘ခွင့် ချယ်ရီသခင်မနဲ့ မိတ်စာရတော့ တယ်သူ့ကို ပြောပြလိုက်သေးလဲ’

ကေမင့်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

‘ကျုပ်တော့ တယ်သူ့ကိုမှမပြောခဲ့ဘူးရှောင်ဝါ၊ သူ့ထိုလဲပြောပေးမထင်ဘူးလေ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရွေးမခံရလို့ သိက္ခာကျနိုင်တယ်လေ’

ရှောင်ဝါက ရယ်မောထိုက်ပြီးမှ...

‘ပြောခဲ့တဲ့သူရှိတယ်လေ၊ ရှင်မေ့နေပြီလား’

‘ဟင်’

ကေမင့် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဖျတ်တနဲ့ သတိရသွားသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ချစ်ပါး၊ အပြစ်တို့ဆီမှာ ပြောခဲ့တဲ့ လူတစ်
ယောက်ရှိခဲ့တယ်၊ သူက အိုရီပဲ၊ အိုရီဟာ သူ့ချစ်သူ ကမ်း
တမ်းကို အိမ်ကြောင်းတို့ပြောပြခဲ့တယ်'

'ဒါဆို ကမ်းတမ်းက ကမ်းဆင့် တခြားလူတွေ ထိသွား
နိုင်တာပေါ့'

'ဟေ့ ဒါဟုတ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ စောစောက ဒါကိုလျှပ်
မတေးမိခဲ့ဘူး'

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကေ့မုန့်ပြောလိုက်သည်။

ပြီးစော့ သူ ရှောင်ဝါကို သည်းကျေး ဗူး ဗား မိ ထိုက်
သည်။

သင်္ဃန်းကလေးကလေးအပေါ်က မဆိုးလှ၊ ကေ့မုန့်
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပြီရှောင်ဝါ၊ ကျုပ် တင်းတင်းဆီကို ပြန်သွားမယ်၊
ဒီဟစ်ခါတွေ အိုရီကို တေ့ဘေ့ ဆိုင်ဆိုင်မေးရမယ်'

'ဒါဆို ရှမ်း တယ်တွေကလေးပုဂံ'

'အခုပဲသွားမယ်လေ'

'ရှင် အခုသွားလို့ မရနိုင်သေးဘူး'

ရှောင်ဝါက ခေါင်းကို ပြောလိုက်လေ ဟဲ့

'ဟေ့'

ရှောင်ဝါက ခေ့့့့့့ မေးခေါ်ပြလိုက်ပြီး။

'ဟိုမှာလေ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကေ့မုန့် ရှောင်ဝါပြောချက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၊

ထိုကခါ

* * *

ကွေ့မင်းက ထိုလူအုပ်စုကို အဖတ်မကပ်တွေ့လိုက်ရ၍ ရွှေခပ်
အား လှမ်းခမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်လူစုက ချွေးမှလမ်းကို ပိတ်ဆို့၍ ရပ်နေကြ
၏။

အထို့အခါလက်နက်များကိုလည်း အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားကြ
သည်။

အခြေအနေမှကောင်းမွန်း ကွေ့မင်းသိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရွှေခပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

'မင်းသွားတော့လေ ရွှေခပ်ဝါ'

ရွှေခပ်ဝါက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့်...

'သူတို့က ကျွန်မကို လွှတ်ပါမလား'

'လွှတ်မှာမဟုတ်။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းရဲ့မလတ်ထက်ဘူးဆို ကျုပ်ထင်
ပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကို ဘာကြောင့်မလွှတ်ရမှန်းလဲ'

ရွှေခပ်ဝါဖြူးလိုက်သည်။

'ဘာလဲ ရှင်က သူ့ထို ရှင်ကိုစောင့်နေတာလို့ ထင်လို့လား'

ကွေ့မင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး....

အခန်း(၁၇)

'ဟာ လူကွေ့မနည်းပါလား ရွှေခပ်ဝါ'
မှန်သည်။

လမ်းကြားလေးထဲတွင် စုစုပေါင်း လူအုပ်စုအောက်တို့ကို
ရုပ်လျက်ရှိနေကြပေသည်။

ထိုလူများကားလုံးမှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်
ထားကြလေသည်။

ပြီးတော့ ချက်နှာများတွင် အနက်ရောင် ဝတ်စုံများ
ကိုလည်း ခင်းနှောထိုးထားလေသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ရှောက်ထားပါပြန်ကုန်။
 ရှောင်ခါက ခေါင်းကိုခဲချမ်းလိုက်သည်။
 ကျွန်ုပ်တို့က မထင်ဘူး'
 'ဟာ'

'ဟုတ်ကယ်လေး၊ ရှင်က စကားပြောတစ်ယောက်ပါ။ ရှင်ကို
 သက်ချက်ရင် မချိန်ပစ္စည်းကလေးတို့က သာပြန်သို့ သူ့ကို
 မျှော်နှာသို့ ပိုးကွယ်ထားရမှာပဲ'

ကော့စင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
 'ဒါဆို မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးပါ ဟုတ်ကဲ့။'
 'မါတော့ သူ့ကိုမေးကြည့်ရမှာပဲ'

ရှောင်ခါက စိတ်ရှည်နိုးတန်ဆင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။
 သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးရန်အတွက် အလုပ်တွေကို ချုပ်ချုပ်ဆို
 ထပ်လှမ်းချက်၊ ဟိုအထက်နဲ့ညှိ ပြန်
 သူ့ကိုက ခြေလမ်းခေါ်လှမ်းခေါ်ခေါ်ဖွယ် ရှင်တန် ဖွဲ့ကို
 သည်း။
 'ရှင်တို့ဘယ်လူတွေလဲ၊ ငါ့စောင့်ရှောက်တဲ့ ကလေးတွေကိုလဲ၊ သူ
 ကိုလား၊ ကျွန်ုပ်တို့လား'

ရှောင်ခါက ကျွမ်းကျင်လို့ပါသည်။
 အနက်ရှောင် ငယ်စဉ်ကလေးမှ သုံးနှုန်းတစ်ချောင်းကိုပင်စောင့်
 ထားသူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ဆိုရင်ကော ကာဖြစ်လဲ၊
 မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ဆိုရင်ကော ဟာဖြစ်လဲ'

'သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ဆိုရင်ကော ကျွန်ုပ်တို့မဆိုဘူးလေ
 သူ့အဖေ ...

'ဟုတ်ကယ်လေး၊ ကျွန်တော် သိမ်းပညာရှင်လဲမဟုတ်ဘူး၊
 လူပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ပြဿနာများတော့
 ဝင်မပါနိုင်ဘူး'

'ရှောင်ခါက ကိုယ့်ပြောလိုက်သည်တွင် လှေရှည်ကိုဝဲထား
 ထားသူက ...

'ကပ်ကယ်ဖို့ မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပေး ချိန်နဲ့ က
 လေး'

ရှောင်ခါ သူ့ပခုံးကို တွန်းပြလိုက်သည်။
 'အဲဒါဆိုရင် ရှင်တို့အတွက် သိပ်မလွယ်ဘူး'
 'ဟာဖြစ်လို့လဲ'

ရွှေခင်ဝါက ကွေမင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

‘သူက ကျွန်မကိုယ်မယ်သို့ရင် ဝှင်တို့ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုလူက ရွှေခင်ဝါ၏ စကားကြောင့် ချမ်းမောလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် ဤက သူနဲ့အဆင်တိုက်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

လှူ့ညီကိုင်သူက ကွေမင့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဒီခိနိုးကလေးပြောတာ အမှန်လား’ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွေမင့် အကြာကြီး ချမ်းစားမနေသော အသားခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ကဲ...ရင်တို့ မြင်တယ် မဟုတ်လား’

ရွှေခင်ဝါက ဝင်ပြောသည်။

‘အင်း...ဒါဆိုရင်ဘေ့မှ သူဟာ လေးစားလောက်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ’

ဝင်းညီ ကိုင်ထားသူက ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ် လှုပ်ရာမှ အပ်ဆံ့၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ဖိနိုးကလေး၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ သက်ဆိုး မရည်ကြပါဘူး’

ရွှေခင်ဝါက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မလဲ သူ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ သတိပေးပြောပြဖို့ပဲ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မိုးရိုးလူ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ’

ထိုစဉ် အနက်ရောင်အုပ်စုထဲမှ လူတစ်ယောက် ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး သူ၏အင်္ကျီအိတ်မှ ငယ်မုလက်နှစ်ဘက်ကိုဆွဲယူပေး လိုက်သည်။

‘ချွမ်’

‘ချွမ်’

သံမဏိကွင်း တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က သံမဏိကွင်းတစ်ခု ဖြင့် သိုင်းလောကလို တုန်လှုပ်ဘူးစေသည့် သိုင်းသမား

တစ်ယောက်နဲ့စားလေသည်။ လိုသူ၏အမည်မှာ ကွမ်ကျွမ်ဟန်
ဟု ခေါ်သည်။ ယခုတော့ ထိုသူမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

ယခုတော့ ကျွေးနုရသော သိုင်းယွန်းမှာ ကွမ်ကျွမ်ဟန်
လောက်တော့ ဟောင်းအက်မြက်မှုမရှိဘဲ ကပ်သည်။ ထိုလူက
သံဃာ့ ကွမ်းနစ်ခုကို ထိတ်တော့ ကောင်းလိုက်၏။

မီးများပင် ပွင့်ထွက်၍လေလေသည်။

‘ဦး’

‘ဦး’

ထိုလူ၏အောက်မှာ မှီကြားစား တစ်စုံတစ်ခုနှင့် လူများက
လည်း သူတို့၏လင်မကံ ကို မစိစိုက်တတ်ကြပါ။

‘ရှင်ကြောက်ခြေလေး ကော့ပင်’

ငှက်ကြီးရုပ်နုသည့် ကွမ်ကျွမ်က သွမ်းကြည့်ပြီးရှောင်ဝံ့
က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်ကျွမ်က သံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ကြောက်ရမယ်လူ မရှိသေးပါဘူး’

ရှောင်ဝံ့က လူ့အားပျိုး၍ကြည့်လိုက်၏။

‘ခါဆို ကျွန်မ သွားရတော့မှာလား’

‘သွားလေ ခုပါတယ် ကျုပ်ခင်ကို နိမ့်ထဲမှာ မပါခေ
မိဘူး’

‘ခါဆို ကျွန်မသွားပြီ’

ခဲဖြိုးဖြိုး ရှောင်ဝံ့က လမ်းဘေး အုတ်တိုင်တစ်ခုပေါ်တို့
ပြုတ်ကံသွားတော့သည်။

လူ နှစ်ယောက်မှာ ယူနှစ်ခုကိုကိုင်ရန် ကလင့်ကြင်နေကြ

‘ပေးတစ်ယောက်တည်းပေးတာ သို့လွယ်သွားတာပေါ့’

ထင်စွဲကံကစ်ယောက်က သွမ်းပြောလည်း ကေ့ပင် သူတို့
က ကြည့်ပြီ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

ထိုလူအားလုံးမှာ မျက်မှူးကွယ်သွားကြသည်။

ထိုလူများသည် အဘယ်ကြောင့် လူမသိအောင် ပျံ့ကွယ်
သွားရပါသနည်း။

ပြစ်ဒိုင်းတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ပျိုငှက်အဖွဲ့အစည်းက လူ့အတွက်လေး။

၂၇၂ ဝေဠုကြွယ်

ထိုသူများကို ကြည့်၍ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ ပြီး
တော့ ဝတ်စုံနက်များကို အနိုင်ယူကာ သဲသွန်စရွာစေ့ ဖော်
ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုသူများက တယ်ဘူဝကွယ်။
ဘယ်ကလဲ။

မကြားမီမှပင် ဆာပြပေါ်ဘော့သည်ဟု ကွေ့ခတ်က ဆုံး
ဖြတ်ဆိုက်သည်။

သူ သို့မဟုတ်ခိုက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်သားလိုက်သည့်
ကုန်ပို့က ပေါ်ပြီ။

* * *

‘ခွီ’
‘ခွီ’
သံမဏိကွင်းနှင့်လူက သူ၏ဆံကွင်းနှင့်ခုကို ခတ်၍ အဆူ
သို့ တိုးလာလေသည်။

ကွေ့မင့် အဆူ သဘိထား၍ နေရသည်။ သူ့မှာက လက်
နက် မရှိ။

တာလက်နက်မျှ မပါဘဲနှင့် သူက လက်နက်ကိုယ်စီ တို့
ဆောင်ထားသည့် ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်နှင့် တိုက်ရမည်
မဟုတ်ပါဘူး။

ဟခု သူ့ထံသို့ သံမဏိကွင်းသမား တိုးဝင်၍ လာနေပြီ
ဖြစ်သည်။

ကွေ့မင့် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

‘ယား’

လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းလို သူ ထိုလူ့ထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။
တစ်ဆက်လည်းမှားပင် မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်
သည်။

ထိုလူ့ မခွေခင်ခိုဦးပါ။

‘အား’

‘ပုန်း’

ထို့နောက် အနောက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။ ပြီး
တော့ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ကျန်သော ဝတ်စုံနက်ခြောက်ယောက်က သူ့ကို တအံ့
တကြဲဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ကွေ့မင့်၏ အစွမ်းအစကို တွေ့မြင်
သွားသောကြောင့် တုန်လှုပ်ဆုတ်လေး ဖြစ်သွားပြလေ
သည်။

‘ကဲ လာခဲ့ကြဦးလေကွာ’

ကွေ့မင့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားပြန်
သည်။

မှန်သည်။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည့် ဘတ်စုံနက် ဟစ်
ယောက်၏ ခါးကြားမှ ခားကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်ခြင်း
ပင်။

‘ဟစ်’

လူ့လက်ထဲ ခားရသွားသည်နှင့် ထရပ် တိုက်ခိုက်ပစ်
လိုက်သည်။

‘ခိုး’

‘ပွစ်’

‘အင့်’

‘အား’

တစ်ဖက် အချိန်လေးအတွင်းမှာ ဝတ်စုံနက်လေးယောက်
ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျန်ရှိနေသောသုံးယောက် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။ သို့သော်
မယ် သူတို့သုံးယောက်က ကုမ္ပဏီအား ခားဖြင့်ဝိုင်း၍ တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြသည်။

‘ယား’

‘ခိုး’

‘ချင်’

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ် အထောက်တွင် ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်
ခက်ရာရရှိသွားကြသည်။

‘အား’

‘အင်း’

သူတို့သုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုအားလည်း ကျဆင်း
သွားသည်။

ကုမ္ပဏီက သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို အရှင်
မင်းမိဖို ကြီးစားကြံစည်လိုက်၏။ ဒါဆိုလျှင် သူ့အတွက် သဲ
ပွန်စ မေး၍ ရနိုင်လောက်ပေမည်။

ကုမ္ပဏီ အားကိုးဝှံ့ယမ်း၍ တိုက်စစ်ဆင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အလင်းတန်းတစ်ခုက ဖြတ်သန်း၍ ဝင်ရောက်
လာပြန်သည်။ ထိုအလင်းတန်းသုံးခုက ဝတ်စုံနက် သိုင်းသမား
သုံးယောက်ထံ ဟည့်တည်းကြီး ပြေးဝင်သွားကြသည်။

‘အား’

‘အင်း’

‘အိ’

ဝတ်ချိန်က သိုင်းသမား လဲကျ သေဆိုးသွားကြလေသည်။ မှန်သည်။ သူတို့သုံးယောက်ထံသို့ လက်နက်ပုန်း အပ်လေ။ များ ဝတ်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောမဉ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထိုလက်နက်များဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သူ မှာ မည်သူနည်း။

သူ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင် အိုရီ’

‘ဟုတ်ဘယ်၊ ကျုပ် အိုရီပါ’

အိုရီ သူ့ထံသို့လျှောက်လာနေသည်။ သူ အိုရီအားမက နှင်ဆလိုကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူတို့သုံးယောက်ကို အလေ့အထလိုက် တာလဲ’

အိုရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး။

‘ဟင်က မင်းကို ကူညီလိုက်တာကွ၊ ဒါတောင် မစ် အပြစ်ကပ်နေတယ်’

ကောမဉ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိုရီ၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးသေ သွားကြလော့ ငါမေးချင်တာတွေ မေးလို့မရတော့ဘူး။

အိုရီက သူ့ကိုပြန်မေးလိုက်၏။

‘မင်းက ဘာတွေမေးမလို့လဲ’

‘ဒါကို ဘာလို့လုပ်ကြံတာလဲ၊ ဘယ်သူကသတ်ခိုင်းတာလဲ၊ ဘာမေးကြည့်ရမှာပေါ့’

‘မကြော်...’

အိုရီ၏မျက်ခုံးတစ်ဖက် အပေါ်မြင့်တက်သွား၏။

‘မင်းက မေးရင်ရမယ်ထင်လို့လား’

‘ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မေးကြည့်မှပဲ သိရမယ်လို့’

အိုရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။

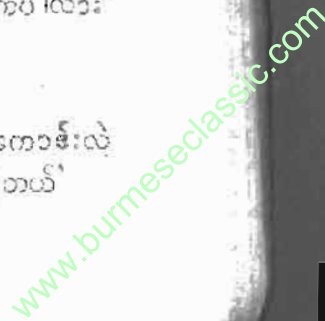
သူ ကောမဉ်အား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကောမဉ် မင်း ကျုပ်နဲ့ အရက်လိုက်သောက်ပါလား’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ်ကောမဉ်၊ ကျုပ်မှာ အရက်ကောင်းကောင်းလဲ နေတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလဲ ပြောနိုင်တာတွေရှိတယ်’

‘ဘာတွေပြောမှာလဲ အိုရီ’

၂၇၈ ဝင့်ကြယ်

'မင်းသိချင်တာတွေကိုပေါ့'

တွေမင့် စိတ်ဝင်စား၍ သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ တောင်ပိုင်ကျား၊ အိုရိုအား၊ လှမ်းပြော
လိုက်၏။

'တောင်ပိုင်းကျားအိုရို၊ ကျုပ် မင်းနဲ့လိုက်ခွဲပါ့မယ်'

'ကောင်းပြီလေ အရှေ့ပိုင်းကျားကွေ့မင့်'

ပြောပြီး ကျားနှစ်ကောင် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

* * *

အခန်း (၁၇)

'အားလုံး သေကုန်ပြီလား မသိဘူး'

စောစောလေးက လဲကျနေတည့်လူများအား အဘိုးအို
တစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက လိုက်လံကြည့်ရှုနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

အဘိုးအိုမှာ သူတောင်းစားရိုက်ချုပ်ကြီး ယုရုတ်ပြီ
မိန်းကလေးမှာ ခရွာဝတ်ပြန်သည်။

သူ့ဟိုနှစ်ယောက်မှာ ကွေ့မင်္ဂတို့ ထွက်ခွာကြပြီး မကြာ
မီပင် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ယုဂ္ဂိုလ်က ဝတ်စုံနက်များ၏ မျက်နှာဖုံးများကို လိုက်သူတို့၏
ကြည့်နေသည်။

ထိုမျက်နှာဖုံးများကို သူ့သိနေသည်။

‘အင်း...အားလုံးဟာ သိုင်းလေးကဲ့သို့ နာမည်ရှိတဲ့လူတွေ
ပါပဲလား’

ရှောင်ဝါအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ဝါက လဲကျနေသော ကူတစ်ယောက်၏ညှည်းထံကို
ကြားလိုက်ရပြီး...

‘ဟာ...ဒီမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်တွေ အသက်
ရှင်နေသေးတယ်’

ယုဂ္ဂိုလ်က ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့သူ့ကို ခေါ်သွားကြမယ်၊
သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်ရင် သဲသွန်စ တွေရလာမှာပဲ’

ယုဂ္ဂိုလ်က ထိုလူအား ပရီးဗာဂ် ထမ်းတင်လိုက်ပြီး နှစ်
ပေးကမ်းသား ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

‘အချက်က သိပ်မကောင်းဘူးနော် သိရီ’
ကေမင်းက အချက်တစ်ခုကို ယူ၍ ပထမဆုံး လိုက် ပြီး
နောက် ကောင်းလှမ်းပြောသည်။

လူ တစ်ဦး၏ စားနပ်ရိက္ခာ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ အချက်က သူ့ကို ခေါ်လာပြီး အချက်ဖြင့် ညှိနှိုင်း
ဆောင်ရွက်သည်။

တစ်ဦးတစ်ဦးကလည်း ဘေးမှနေ၍ လိုအပ်တာတွေ သပ်သပ်
ပေးနေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကေမင်း၊ ကျုပ်က ဒီဒီစီအစဉ်ကို ပြုစုရေး
ပြီး လုပ်လိုက်ရတာမို့ပါ’

‘ရပါတယ်လေ’

ပြောပြီး ကေမင်း နောက်ထပ်အချက်တစ်ခုကို သောက်
လိုက်၏။

‘နောက်ဆုံးကော အချက်ကောင်းကောင်းပဲလို့လည်း သေးလဲ
ရင် မှူးဖိုလိုရင်း မဟုတ်လား’

ထိုသို့လည်း အချက်တစ်ခုကို မော့သောက်ပြီး လှမ်းပြော
၏။ ကေမင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အမြဲတမ်းတမ်းလေ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ရာ ဖြစ်ကြည့်ပါဦး’
ကေမင်း ဝတ်သားကပ်တစ်ဖက်ကို ယူ၍ စားလိုက်၏။

‘သိပ်ကောင်းတယ် တစ်ဦးတစ်ဦး အင်း...မင်းလို့နှုတ်ယောက်
ဆောင်တာကို လိုက်ဖက်ညီပါလား’
မှူးဖိုဖြင့် ကေမင်းက ပြောလိုက်သည်။

'ဘာတွေ့လိုက်နေတာလဲ ကွေ့ပင့်'

ခပ်ခယူတွေ့ဖြင့် ခိုခိုက လှမ်းမေး၏။

'ပင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် အပေါ်ကို တစ်
ကောင် ဘဝ္ဗာငြိုကြပုံအတိုင်းပေါ့'

ဘင်းတင်းက ဝေခွဲမေးလိုက်ပြန်သည်။

'ရှင်က ဘယ်လိုသိလဲ'

'သိတာပေါ့၊ သူ ဆေးလှေးကောင်ပေါ်မှာ မင်းနဲ့လွှဲခဲ့ရင်
ဆက်သေ့နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲ'

တင်းတင်း၏မျက်စိများ တောက်ပြောင်သွားကြသည်။

'ကျွန်မလဲ သူ့လိုပါပဲလေ၊ သူကလွဲခဲ့ရင် ကျွန်မလဲ ဆက်
စွန့်လိုက်မှာပေါ့'

အိုရိုက တင်းတင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

'ညီခ ဆင်ကို ကာကွယ် တစ်ကယ်အသက် စောင့်တယ်ပေါ့'

တင်းတင်းက သူ့ကို မျက်စောင်းဆိုးလိုက်ပြီး....

'တစ်ကယ်မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ဆယ်ကယ် ဆယ်ကယ်...'

အိုရိုက ခေါင်းတစ်ညှိတ်ညှိတ် လှုပ်လိုက်ပြီး မယ်တပ်တရပ်
လိုက်၏။

'ညီမ တစ်ကယ်ပြောတာနော်'

'တစ်ကယ်ပြောတာပေါ့ဆို'

'ကောင်းပြီလေ'

အိုရိုက တင်းတင်း၏ လည်ပင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်
ကိုင်၍ -

'အစ်ကို မင်းကိုလည်ပင်းညှစ်ပြီး သတ်လိုက်မယ် ဆိုရင်
ကေ'

'အိုရိုက တင်းတင်းကို မေးလိုက်၏။

'ရမာတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုသတ်ရက်ရင် သတ်လိုက်ပါ။ ညီမ
မေးခဲ့ပါတယ်'

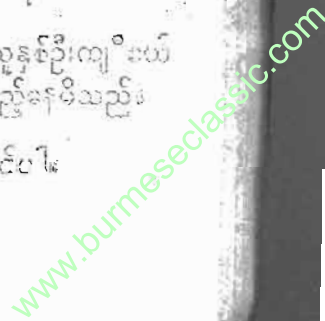
'တင်းတင်းက အပြုံးမပျက်ပင် ပြောလိုက်၏။ အိုရို၏မျက်
လုံးများ မှန်ချိုင်း၍နေကြသည်။

'ခါခါ၊ ရ...မင်းကိုအစ်ကိုတစ်ကယ်သတ် ပြီးနော်'

ပြောပြီး... တင်းတင်း၏လည်ပင်းကို သူညှစ်လိုက်၏။

ကလောင်မှာ အရက်သေစက်ရင်းဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးကျီမယ်
နေကြသည်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

သူက အိုရို တစ်ကယ်သွပ်လေမည်ဟု မယင်ပါ။

၂၇၄ ဝင်ကြယ်

သို့ရာတွင်မူ

သူ့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည့် ဖြစ်ရပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အင်း’

‘အင်း’

တင်းတင်းမှာ ညည်းညူလျက်ရှိပြီး အိုရီလက်ထဲမှအတင်း ရှန်းကန်၍နေသည်။

အိုရီ၏ မျက်နှာမှာလည်း ခက်ထန် မာကျော၍နေသည်။ သူ့ကြည့်နေဆဲမှာပင် တင်းတင်း လဲကျသွားလေသည်။

‘ဝုန်း’

‘ဟာ’

ကော့မင့် အံ့ကားသင့်၍ သွားဆည်။ သူ့ ရင်ထဲမှာလည်း နည်းနည်း ထိတ်၍သွားသည်။

မှန်သည်။

တောင်ပိုင်းကျားအိုရီက သူ့ချစ်သူတင်းတင်းအား ကော့မင့်၏ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် အမှန်တကယ် သတိပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကော့မင့် ဘာလုပ်ရမည်လည်း မသိတော့။

* * *

‘မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ဆိုရီ’

သူ့ ဒေါသဖြင့် လှမ်းမေးဖြစ်လိုက်သည်။

အိုရီက ပဝုံးကိုတွန့်လိုက်ရာမှ ခပ်အေးအေးပပ် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ် သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တာလေ’

‘ဘာ’

‘ကျုပ်တ ဗကားကို သိမ်ညာ မပြောချင်ဘူး ကော့မင့်၊ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်တတ်တယ်။ ခုလဲ ကျုပ်က တင်းတင်းကို သတ်မယ်လို့ပြောပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာလေ ခပ်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ’

ကော့မင့် ဝိုင်း၍သွားသည်။

သူ အိုရီကို နားမလည်နိုင်တော့။

အိုရီက တင်းတင်းကို ဘာကြောင့်သတ်ပစ်သလည်း။

ကော့မင့် တွေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် အဖြေက ပေါ်မလာ။

‘ကျုပ် ဘာကြောင့် သူ့ကို သတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်သလဲ’

www.burmeseclassic.com

အိုရိုက လှမ်းပြောသည်။ ကေမင်း မပြောပါ။ ပါးစပ်ပိတ်
၍ နေလိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် အိုရို၏မျက်နှာမှာ ခိုတော့ လှမ်းကြည့်သည်။

‘အမှန်တော့ ကျုပ်က သူ့ကို မောသောက သက်ပန်ခဲ့
ကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ချယ်ရီသစ်ခွေ
သမီးကိုပဲ လိုချင်တယ်လေ။ ဒီတော့ ဖောင်းတင်းဟာ ကျုပ်
အတွက် အမှိုက်ဖြစ်နေဆော့’

ကေမင်းမှာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။ သို့
ပေမယ့် သူ့သတိကိုခေတ္တ အထူးထား၍နေသည်။

တောင်ပိုင်ကျား အိုရိုကို ချော့ချော့ သွက် ညှိမရခန်း နားလည်
လိုက်သည်။

အိုရို၏အကြံအစဉ်က ပက်စက်လွန်းလှသည်။

အိုရိုသည် ချယ်ရီသစ်ခွေသမီးကို လိုချင်မိ၏မော့ဖြင့်
သူ့ချစ်သူ တင်းယင်းကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင်—

သူ့ကို ဝမ်းခြင်းဘဝရောက်အောင် အကွက်ချ၍ ကြံ
စည်လိုက်သူမှာ တောင်ပိုင်ကျား အိုရိုပင်လော။ အဖြစ်နိမ့်
ဆုံးမှာ အိုရိုကလွဲလို့ မရှိတော့။

ကေမင်း ဆိုးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

‘ဟေ့ ကေမင်း လူယုတ်မာ၊ ကျုပ်ကို ဝမ်းခြင်းဘာ
ရောက်အောင် လုပ်လိုက်တာ မင်းမဟုတ်လား’

ကေမင်း လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။ အိုရိုက ကေမင်း
ရင်သော အပြုံးဖြင့်...

‘မင်းမဆိုးဘူး။ ငါက စားသောက်ဆိုင်ကို မင်းရဲခံနဲ့
ဆွေးပြီး ခဲသောက်ရောတွေကို မှာခဲ့တယ်။ အဆိပ်ခပ်ထား
တဲ့ အရက်ကိုတော့ ငါနဲ့ တစ်ပါးတည်း ယူအောင်လားပြီး
ပေးထားခဲ့တာပဲ’

ကေမင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ခေါ်ဆစ်ခပ်ကြောင့် ဝင်းသက်
ကားသည်။

အိုရိုက အရှက်တစ်ခွက်တိုယူ၍ ဆောက်လိုက်ပြီး....

‘ဒါပေမယ့် မင်းက အရှက်မခံလောက်တော့ ကျွန်ုပ်နဲ့
ပယ်၊ ငါက ဟာကွက်ခရိုင်အောင် ကြိုတင်လားတာကတော့
နီးရုဇာတုလို့ကို ဒီနေရာအရောက် လာခဲ့ဖူး မှာထားခဲ့တယ်။
ကိုယ့်အားလုံးဟာ ငါနဲ့ မပတ်သက်အလိုပေါ့’

‘မင်းဟာ တော်တော် ကောက်ကျစ်ပါလား’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ထုလုံကိုရွှမ်းပစ်လိုက်တာ ငါပဲ’

‘ဘာ’

'ဟား...ဟား...ဟား'

အိုရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

'ခုတော့ ငါ့ရဲ့ ဆူးညောင်တွေကို ရှင်းပစ်ဖို့လိုအပ်ပြီ၊ ငါ ချစ်သူ ဘင်းတစ်ယောက်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျားနှစ်ကောင်လဲ သေသွားခဲ့ပြီ၊ မင်းကတော့ ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေလေတော့ ချယ်ရီအခင်မဟာ ငါ့ကိုပဲ သားမက်လောင်း ခဏ္ဍားရတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟား...ဟား...ဟား'

'ဒါပေမယ့် မင်း ဘစ်ခုလိုသွားတယ်'

'ဘာလဲ'

'ကျုပ် ကျန်နေသေးတယ်လေ၊ ခု မင်းရဲ့အကြောင်းတွေကို ကျုပ် အားလုံးသိသွားပြီ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

အိုရီက ကေ့မင့်၏မျက်နှာအား လှမ်းကြည့်သည်။

'ဧည့်စဉ်းစားစားလဲပြောပါကွာ၊ မင်းလို လူသတ်ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားကို ဘယ်သူက လုံကြည်မှာလဲ'

'ဘာ'

ကေ့မင့်ရင်ထဲကို ခေါ်သလိုင်းအိုကလိမ့်တက်လာကြသည်။ ဘောင်ပိုင်းကျားအိုရီက စကားဆက်ပြောသည်။

'မင်းကို ငါ ဒါတွေ ဟာကြောင့်ပြောတယ်ဆိုတာကော မင်းသိလား'

ကေ့မင့် ခေါင်းခါးပြုလိုက်၏။

အိုရီက မာန်ပါဝါဖြင့်...

'မင်း ခုဘလော ပေါ်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ ကြားလား'

'အေး'

'အေး... ငါဟာ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ခေါင်းလောင်းပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ငါဟာ ချယ်ရီသခင်မရဲ့ သားမက်ဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်မှာပါ'

ကေ့မင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဆူ၍ တက်လာသည်။ သူ ပြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့။

လူယုတ်မာအိုရီကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုင်းလောကရဲ့ ဆူးညောင်ခလုတ်များကို ရှင်းပစ်လိုက်တော့မည်။

'ဟေ့ကောင် အိုရီ၊ မင်းကို ငါသတ်မယ်'

သို့သော်...

ကေ့မင့် သူ့ကို မသတ်လိုက်ရပါ။

၅၉၀ ဝင်းကြယ်

ချက်ချင်းပင် ဆိုရို၏မျက်နှာ ချွမ်းခွားပြီး ထည်ပင်းနှစ်
ဖက်ကို ပွတ်ကိုင်ရင်း....

‘မင်း...မင်း’

ဆိုရို စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောလိုက်နိုင်ပါ။

ချက်ချင်းပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ လဲကျသွား
သည်။

ဆိုရို သာဖြစ်သွားတော့။

ထေရ်နှင့် ကျူးတို့တို့လို အဆိပ်မိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

အခန်း (၇၉)

‘ဟိတ်...မင်း၊ အယ်တုန်းအပြုံးမလို့လဲ’

အယ်တုန်းကြောင့် ကော့မင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ ယိုအခန်းထဲမှ
ချွမ်းအမြန်ထွက်ခဲ့ဖူး ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုစကားအံကို
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်သည်။

ထိုအခန်းထဲသို့ လူလေးယောက် ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူမှာ နယ်မြေမှူးစီကိုး။

သူ့နောက်မှာ ဘိုင်းရာဇာ တုရှောင်သင်း၊ ပြီးတော့ သမားတော် သိုင်းသမားကြီး စီမံကြီးနှင့် ခုနစ်ဝင့်ကြယ် ဂိုဏ်းချုပ်၊ ဝေ့တောင်ရင်းတို့ ပြစ်ကြသည်။

သူ ပြေးလို့မလွတ်မှန်း သိလိုက်သည်။

‘ဟော...ဆိုရီ ခေမနေပါလား’

ဘိုင်းရာဇာ တုရှောင်သင်းက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ဆိုရီ၏ မျက်ခွံကို အသာဖုင့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘သူ သေပြီလား’

သမားတော်က ထိုသို့ လှမ်းဝေးပြီး အိုရီ၏အနားညိုထိုး ကပ်လွှားပြီး အိုရီ၏ပါးစပ်ကို နမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘လေတော့မသေသေးဘူး ဝီကိုး’

‘ဒါဆိုရင် သူ့ရှဲအခြေအနေ...’

တုရှောင်သင်းက လှမ်းဝေးသည်။

‘သမားတော်နဲ့ ဝေ့တော့မတူဘူး၊ မသေတော့ပါဘူး’

စီကိုးက အရက်အိုး စိုယူ၍ နမ်းကြည့်သည်။ စစ်ဆေး ကြည့်သည်။

‘အဆိပ်ကို မတွေ့ရပါ။’

ပြီးတော့ အရက်ခွက်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

‘အဆိပ်က အရက်ခွက်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ’

နယ်မြေမှူး စီကိုးက ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ အိုရီအား ချစ်ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ ကေ့မင့်’

မှန်သည်။

ကေ့မင့် ဘာမျှမပြောနိုင်ပါ။

ထိုသို့ဆိုပါလျှင်...

အရက်ခွက်ထဲသို့ အဆိပ်ခပ်တူမှာ မည်သူနည်း။

လည်အခန်းထဲမှာကလေးသုံးယောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုကလေးသုံးယောက် မှ မည်သူ အဆိပ်ထည့်ခဲ့ပါသနည်း။

သူကတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါ။

ဟင်းတင်းလား...

သူမလည်း မဖြစ်နိုင်။

ဟင်းတင်းက အိုရီ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်

သည်။

ဒါကို သစ်ယောက်ကျွန်လေးသည်။

တောင်ပိုင်းကျား အိုပိုပင်ဖြစ်၏။

အိုရီက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ခွက်ထဲ အဆိပ်ထည့်၍ သောက် ခဲ့ခြင်းလော။

ပြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။

အိုရီသည် သိုင်းရာဇာ တူရှောင်ထင်းတို့ အချိန်မီရောက်မှီ လာမည်ကို သိလားပိုရသည်။

တူရှောင်ထင်းနှင့်အတူ သမားတော်ကြီး ပါလာမည်ကို ထည်း အိုရီ သိခဲ့ရ၏။

သမားတော်ကြီး ပါလာခဲ့လျှင် အဆိပ်သောက်လေ့ လည်း သူ မလေ့နိုင်တော့။

အိုရီမှာ ညွှန်နီညွှန်နက်များလှပါကလေး။

အိုရီ အတယ်ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်ခပ်၍ လေ့လာခဲ့ ပါသည်။

အပြေက ရှင်းပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကပင် သောင်ချောက်ဆင်လိုက်ခြင်းပင်၊ ပြီး တော့ တင်းတင်းကို လည်ပမ်းညွှန်၍ သတ်လိုက်သူမှလည်း ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်ဖို့တော့သည်။

သူ့ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်း၍မနေနိုင်တော့။

လေးရင်းပြင် ကော့မင်တောချွေးများ ပျံ၍လာသည်။ သူ သည် ထိုပြင်ပြားများအတွက် လေ့လာခဲ့ရမှီ ကျိန်းလေ့နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သမားတော် သိုင်းရာဇာအားကြီး စီမင်ကြီးက အိုရီ၏တစ်ကိုယ် လုံးအား အဆိပ်တူသတ်ကလေးများဖိုက်၍ ကုသပေးနေ သည်။

အချိန်သိပ်မကြာလှပါ။

အိုရီ လတ်ပျိုနှင့်၍ရလာသည်။

အိုရီ အထိုင်လိုက်ပြီး စကားပြော၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ကြီးသမားတော် သမားတော်ကြီး ခပ်များ၊ ကျွန်တို့ကို သမားတော်ကြီးပေးတဲ့ အသက်သာခွီပါအတူ တယ်”

စီမင်ကြီးက ကသာခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရင်း သိုင်းရာဇာ တူရှောင်ထင်းက အိုရီကို တုမ်းမေးသည်။

“ဟယ်အိုရီနီကြတယ် - အိုရီ”

လော့ပိုင်းကျားက အရှေ့ပိုင်းကျားအား လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်ရင်း...

“ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို အဆိပ်ခပ်သတ်ပြီး ကျွန်တော့်
ချစ်သူ ယင်းမင်းကို လည်ပင်းညှစ်သတ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

အားလုံးက ကွေ့မင်းကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“မင်း သားတွေပြောနေတာလဲ ဒေါ်ချို”

ကွေ့မင်းက သံသြစိတ်ဖြင့် မြင်ကွင်းလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့်
နယ်မြေမှ စီကိုးက သက်သာတောင်းလိုက်ပြီး...

“တော်တော့ ကွေ့မင်း၊ ငြင်းပွဲစိတ်မကူးနဲ့ဘာ၊ ဒီအခင်း
ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ မင်းကလေးလို သယ်သူက ကျားခံဖြစ်ရဦး
မှာလဲ”

ကွေ့မင်း ငြိမ်နေလိုက်၏။ သူ ဟုတ်တာတွေ ပြောလည်း
ကယ်သူကမျှ ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်ပါ။

“ကွေ့မင်း... မင်းမှာ အမူတွေက များနေပြီ၊ မင်းအတွက်
သေခက်အဖြစ်က ပြေးမလွယ်ဘဲဘူး၊ သေခံမယ့် ငါ့ မင်း
ကို အများနဲ့တစ်ယောက် အနိုင်မယူလိုပါဘူး”

“ဗျာ”

သူ နယ်မြေမှူးစီကိုးအား မလုံသလိုဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကွေ့မင်း၊ ငါ့လို လေးယောက်ထဲက တစ်
ယောက်ကို ရွေးပါ။ တစ်ယောက်ချင်းတို့စိတ်မယ်၊ ဒီလိုမှာ
မင်းနိုင်ခဲ့ရင် ဒီနေရာက တွက်ခွာခွင့်ပြုမယ်”

ကွေ့မင်းမှာ မျက်နှာ ပြုံးပေးသင့်သနားသွားသည်။ သူ နယ်
မြေမှူး စီကိုးအား စူးစိုက် ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားကကယ်ပြောတာလား”

“ငါ့ လူကြီးစစ်ယောက်ပါကွေ့၊ စကားတည်ပါသော်”

“ခင်ဗျားကူတော့ကကေ”

“ငါ့တို့လဲ သဘောတူပါတယ်”

“ခကောင်းပြီလေ”

လိုင်းရာဇာ တုရှောင်ထမ်းက ဝင်မေးသည်။

“ကဲ... မင်း တယ်သူကို ရွေးမလဲ”

“နယ်မြေမှူးစီကိုး”

“ဘာ...”

ကွေ့မင်း ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ စီကိုးကမူ သူ့အား
ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ခုတစ်ကြိမ်
တဲ ပေးမှာနော်”

သမားတော်ကြီးက ရယ်ခမာလိုက်ပြီး...

'ဗုဒ္ဓပါး၊ စိတိုး၊ တူ့မှာ နေခက်ဆင် အခွင့်အခွင့်အထိအား
မရတော့ပါသွား'

လပေးအောင် သုံးသမားကြီးကတိုဆိုးပြောပိုက်ပြီး နောက်
ချက်ချင်းပင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ဟာ'

သူ တစ်စုံတစ်ခုကို အတ္တမြုတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မျက်
မျက်ပင် သူ့အိမ်ခန်းသို့ မြို့သွားသွားလေသည်။

'စိတိုးကြီး အယ်လိုဖြစ်သွားတာပဲ'

သူပြေးထွက်သွားလည်ထက်၍ တုချော့အင်း၊ ကိုရိုးရိုး
စိတိုးတို့က လိုက်ကြည့်ကြသည်။

အပြစ်သက်ပွင် မှောင်မည်း၍ နေသည်။

ယိုးဒယား မှတ်တမ်းတွင်း အဖြူရောင် ထုနိမ်းမိစုကို ထုနိ
အတ္တမြုတ်လိုက်ကြသည်။

'လားလား၊ လိုက်သွားကြမယ် ဝိုင်းနိုး'

တုချော့အင်းနှင့် ဝိုင်းနိုး အပြစ်သက်ပွင် ဝိုင်းလှက် သွားကြ
သည်။

'ကယ်သူလဲ'

ထိုရိုးနှင့် တုချော့အင်းကို အပြစ်ထို ခြေချိုးလိုက်ကြသည်။
သူတို့နှင့် ယေးကိတ်ထို အလင်းပန်းချေး ပြေးဝင်လာပြီ
သည်။

သတ္တိက ကမန်းကတန်းပင် စားနှင့်တွေ့ ယမ်း၍ ကာကွယ်
လိုက်ကြသည်။

နှုတ်မှားညှိုး ဝယ်သူလဲဟု ခေါ်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ သို့
သော် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံနှင့်လူက ပြန်မမြေပါ။

ချက်ချင်းပင် နေရာမှလှည့်ထွက်သွားသည်။

နှုတ်ယောက်သွား ခေါ်သထွက်ပြီး ထိုသွားနောက်သို့ ပြေး
လိုက်သွားကြသည်။

အဖြူရောင်အရိပ်လ ရှေ့မှပြေး၍ နေသည်။

ထိုသူနှင့် ယေးကိတ် ကိုယ်အတူပညာကို အသုံးပြု၍ လိုက်
နေကြသော်လည်း သူ့ကိုမမီကြပါ။

ထိုအဖြူရောင်နှင့်တူသူ ကိုယ်အတူပညာ ကောင်းထူး
သည်။ သူ့က ဝါးတပ်ညှိုးလောက် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြန်
ပြန်သည်။

၃၀၀ ဝင့်ကြယ်

တုရှောင်ထမ်းနှင့်ခိုရုံတို့မှာ ပို၍ပေါ့သ တွက်လာကြသည်
ထိုလူ့ကို အမိလိုက်ဖို့ ကြိုးစားပြန်သည်။

သို့လော် မရပါ။

တိုက်ခလ၊ ခဝးလေ။

လိုက်ခနရမ်းဖြင့် တုရှောင်ထမ်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို
သူမှ သူသို့အား များခေါ်ဆောင်လာခြင်းပင်။

သူပြေးနေရာမှ ရပ်လိုက်သေးသည်။

‘ကဲ...မင်းက လူ့အသိုက်ထဲမှာ အခွင့်အရေး ပေးရမှာပေါ့၊
ကွာပြီးမစီး...စတိုက်ပါ’

နယ်မြေမှူးစီကိုးက ခားကိုးထောင်၍ ကိုယ်ထားရင်းဖြင့်
လှမ်းပြောသည်။

အရှေ့ပိုင်းကျား ကွေမင့်က ခားကိုးအောက်သို့စိုက်၍ ကို
ထားသည်။ စစ်စစ်တော့ ထိုခင်းမှာ သူ့ခား မဟုတ်ပါ။

စီကိုးက သူနှင့်လက်နက်တူလူ တို့ကိုခိုက်ရန်အတွက် ခေ
စောလေးက ပေးထားခြင်းပင်။

မကွမင့်က စီကိုးအား စိုးရိမ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်က သေလူနော် စီကိုး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ သေမင်း
တမန်ခားချက်တွေကို ဝ တိထားပေတော့။ ကဲ့...လာပြီ’

‘ဝိုး’

‘ဝိုး’

ကွေမင့်၏ ခားချက်က မြန်ဆန်၍ တွက်လက်လှ၏။ သူ၏
ခားချက်များမှာ အချိန်သုံးခု တစ်ဆက်တည်း ပေါ်သွားပြီး
နယ်မြေမှူးစီကိုး၏ လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်နှင့် ခမ်းကိုးတို့ကို
ခားချက်များက လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

‘ယား’

စီကိုးနောက်သို့ ဆုတ်၍ ရန်ရှောင် ပေးလိုက်သည်။ သူ
တိုက်စစ်ကို မစွင့်သေးပါ။

ကွေမင့်၏ ခားချက်တွေကို အကဲခတ်နေခြင်းပင်။

‘ဆိုးပါသား’

‘ဘာ မဆိုးတာလဲ၊ စီကိုး ခင်ဗျား သေဖို့သာ ပြင်ထား၊
ဒါ နီဒါနိုးပဲ နှိမ့်ထားတယ်’

‘လာလေကွာ’

၃၀၂ ဝဋ်ကြွယ်

‘ဦး’

‘ဦး’

‘ဦး’

ကွေ့မင်္ဂလာချက်တွေက စက်ခိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ပတ်ချာလည်
၍ နေသည်။

လေထိုးသံချာက ဟဟူးဟူးဖြင့် အော်မြည်သျှက်
နေ၏။

သူက တောင်ပြိုင်လေထိုး သိုင်းကွက်များကို အသုံးပြု
လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စိကိုးက ထိုသိုင်းကွက်များကို အလောင်းကြိုးပင်
၍ တိမ်းရှောင်နေရသည်။

‘ဟား’

‘ဦး’

‘ချစ်...ချစ်’

သူ၏ပေးရာ စိကိုး ခုခံလိုက်သည့်ခွေးနှင့် ထိခိုင်းခဲ့ပြီး
အဖျား ကျိုးပဲ့၍ သွားရသလို။

‘ဘယ့်နယ်လဲ ကော့ပင့်’

ချယ်ရီကညာသိုင်းဝက်ပါ ၃၀၃

‘ကျုပ်၍ ကိုယ်ပိုင်ခင်းခွဲထားသို့နှင့် ခင်ဗျား မလွယ်ပါဘူး
လ’

ဖိကိုး ပခုံးဘစ်ခွဲထဲကို တွန့်ဆိုက်ပြီး...

‘ဒီတစ်ခါ ငါ့အဖေညီ’

နှယ်ခမြေမှူး စိကိုးက ထိုကမ်းစတင်ပို့ ပြင်ဆင်သည်။ သို့
မဟုတ် သူ့ပိတ်ဆဲမှာ ထင်ခန့်ဖြစ်သွားပြီး နောက်ဘက်
ညီကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ခန့်ခက်တွင် မည်သို့မျှ ချိမနေပါ။

ထိုရာတွင် ဂူစိတ်မှာ ဟရိန်တစ်ယောက် မုန်းကွယ်ပြီး
နေသည်ဟု ယုံကြည်မိလိုက်သည်။

သူ့နောက်ကျော ခင်ပုံလဲဘဲနှင့်ကော့ မတိုက်ခိုက်ပို့ပါ။
အခင်အား သူ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းကံကောင်းတယ် နုတ်ပါ’ နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်း
နယ်တူးဖွင်း က ငါသွားမယ်’

ပြောပြီး စိကိုးက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် နုန်ဆင်း
ခံခွာသွားတော့သည်။

ကွေမင့် အံ့ဆားသင့်ပိရသေသည်။
 သူ တာမှ နားမလည်နိုင်ဘဲပေါ့။
 ကြည့်လေ -
 အခန်းထဲမှသူများ အသီးသီး ထွက်လှိုသွားကြသည်မှာ
 ဝေမဲ့ တူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
 စံကိုးပြောသလို သူ ကံကောင်းနေတာလား။
 ဟုတ်တော့ ဟုတ်နိုင်ပါသည်။
 ဟုတ်တော့ အဖမ်းမခံရသေးပါ။ ဆိုကြောင့် သူ့တွင် ကြံခိုက်
 ဖန်ဖျိန် ချိုသေးသည်။
 စင်စစ်တော့ တရားဝင်အစစ်အမှန်က အိုရို။
 သူ တယ်လိုသက်သေပြရမလဲဟု စဉ်းစားသည်။
 သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့တောင်းစားကိုးကျပ်နှင့် ရှောင်ဝါကို
 သက်ရောက်လိုက်သည်။
 ဆိုကြောင့် သူ့ဘုံဆီသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ကွေမင့်.....

ထိုအခန်းထဲမှ လျှပ်မြန်စွာဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့တော့သလို
 အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က တင်းတင်းဆိုးဆိုး ဖိန်း
 ကလေး၏ ဗလောင်း။
 'အင်း... ဝါလဲသွားမှပဲ'
 ကွေမင့် ထွက်သွားတော့မှ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အဂိုဏ်
 တစ်ခု လှုပ်ရှားလာလေသည်။
 ဆိုအသိပ်မှာ တစ်စုံတစ်ဦး၏အရပ်။
 အပြည့်အစုံပြောရပါလျှင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏အခိုင်
 ပင် ဖြစ်သည်။
 လုံးဝဘိုးကြီးမှာ မည်သူနည်း။
 မှန်ပါသည်။
 သူ့တောင်းစားကိုးကျပ်ကြီး ယူရူးပင် ပြစ်သည်။ သူက
 အိမ်ခေါင်မိုးအပေါ်က မှ ကြည့်ပြီး စောစောက ပြင်ရပ်
 အားလုံးကို တွဲဖြင့်ပြီးသေး ပြစ်၏။
 သူ ထွက်ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ညည်းညူသံ
 တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။
 သူ ကြည့်လိုက်တော့ တင်းတင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ထူးထူးချွန်ချွန်
 ဝေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ချွန်ချင်းပင် ယဉ်းက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာလိုက်လေသည်။

‘ဒီခန္ဓာသေရွာပြန်တွေ တယ်များနေပါလား’

ပါးစပ်မှ ထိုသို့ပြောရင်းဖြင့် ဘင်းတင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပန်းပေါ်သို့ ထမ်းတင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခုန်ကျော်ဆိုက်ပြီး အမှောင်တုဆဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ယုဝုံးက တင်တင်းအား ဘယ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား မည်လဲ။

‘ဟာ...ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါလား တုခရွာင်ထမ်း’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အားလုံး မရှိကြတော့ဘူး’

မှန်ပါသည်။

သိုင်းရာဇာတုရွှေခင်ထမ်းနှင့် တောင်ပိုင်းကျား အိုရိုထို ပြန်၍ရောက်လာကြချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ မည်သူမျှ ရှိ၍မနေ တော့ပါ။

‘စောစောက အရိပ်ဖြူဟာ ကျုပ်တို့ကို များခေါ်သွား ခဲ့တာ အိုရို’

အိုရိုက အသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူ့စောစောက တင်းတင်း လဲကျနေသော ခုန ရာသီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟာ’

အိုရို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ အိုရို’

‘တင်းတင်းမရှိတော့ဘူး၊ တင်းတင်း’

မှန်သည်။

အခန်းထဲ၌ တင်းတင်း ရှိမနေပါ။ သူ့ဘယ်ရောက်သွား ပြီလည်း မသိ။

နှစ်ယောက်သား တော်တော်လေး အံ့ကြသွားကြ၏။

‘ဒါမှ ဒုက္ခပဲ’

အိုရိုက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်တွင် တုခရွာင်ထမ်းက လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်ပိုင်းကျားအိုရိုမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရ
သည်။

တောင်ပိုင်းကျား အိုရို။ သူ တင်းတင်းကို အသေသတ်ဖမ်း
ခဲ့သည်။

တင်းတင်း ပြန်ရှင်နိုင်မည် မဆင်ပါ။

သို့မသော် ...

အားထဲ၌ တင်းတင်း ရှိမနေပါ။

အိုရို အားထဲမှာ လှည့်ပတ်ရှာနေပါသည်။

ကုရွှေဝင်ထင်းသည် ဟိုမိ ဝိုက်ကြည့်နေကြသည်။

မတွေ့။

တင်းတင်းသေ အတက်ရင်ထွားပါလျှင် တူသော အတွေ့
မြင် အိုရို စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိနေမိသည်။

အိုရို အရက်တစ်ခွက်ကို ဝှဲ၍ ကောက်လိုက်၏။

'ဒီတစ်ခါတော့ သမားတော်ကြီး မငြိဘူးနော်'

တုရှေ့ထိတ်က လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုရို
ပြုံးလိုက်ပြီး...

'ခါက မိုးချိုးအရင်ပါ'

'ဝါသိပါတယ်ကွာ၊ ကံ...ငါ့သွားမယ်'

ပြောပြီး သိုင်းဆူတာဘုရားဝတ် အခန်းတံမှ ထွက်
ကူးသည်။

အိုရီက နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်ကို ဝှဲသောက်လိုက်
ပြီး ထောင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

သူ အနားယူလဲလျောင်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

'ဟင်'

ခေါင်းဆုံးပေါ်တွင် စာတစ်စောင်ကို တွေ့မြင်ခြင်း
မရှိ။ ထိုစာကို ယူ၍ သူ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အိုရို

သတိတားနေထိုင်ပါ။

လဆန်းခန့်ကရက်နေမှာ တုတ်ယက်စွဲကို

ဆက်လုပ်ပါ။

စာမှာ လက်မှတ်ထိုးထားခြင်း မရှိပါ။

သို့ပေမယ့် သူ့ဆီကစာဆိုတာတွေ တောင်ပိုင်းကျား
အိုရိုလိုက်ပါသည်။

မွန်သည်။

သူက သူကောင်းစားဂိုဏ်းချုပ် ယုဝူး၏နေအိမ်သို့ ရောက်
ရှိရန် အတော်ကြိုးစား၍ ရွာဖွေခဲ့ရသည်။

သူ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့သော်လည်း သိပ်မမှတ်မိ။ ဆင်းရဲ
သားရပ်ကွက်ဆိုတော့ ဝဲဘက်ဘေးများမှာ ဝစ်ခန့်တစ်ခု
ခင်ဆင်ဆင် ရှိနေကြသည်။

‘နောက်ဆုံးတော့ ဟိုဒီမေးစမ်းရင်းဖြင့် သူ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။’

ရှောင်ဝါက သူ့ကိုဖွေဖွေချင်း ရန်စကားပြောလိုက်
သည်တွင် သူက ပြန်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ သတင်းကောင်းပြော ပို့ ရှိနေတယ်’
ကေ့မင့် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး...

‘သားသတင်းကောင်းလဲ ရှောင်ဝါ’

ရှောင်ဝါ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြီး...

‘သတင်းကောင်းဆိုတာ အရက်ကောင်း ဘောက်ရင်း
ပြောရတာရှင်’

ပြောပြီး ရှောင်ဝါက အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။
သူ့လည်း လိုက်၍ ဝင်သွားသည်။

အခန်း (၂၀)

‘ဪ—ရှင် ပြန်ရောက်လာသေးတယ်နော်’

ကေ့မင့်အား ရှောင်ဝါက ဝေါ့ထော့ထော့ဖြင့် ဆီးကြို
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကေ့မင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းကလဲ ဒီမှာ ပင်ပန်းလာရတဲ့အထဲမှာ လာပြီး အပြစ်
တင်နေပြန်ပါပြီ’

ရှောင်ဝါက အနည်းငယ် ပြီးလိုက်သည်။

‘ဪ...မင်းဆရာကသာပြီနိုး’

သူ့ဘောင်းစားဂိုဏ်းချုပ် ယုဇ္ဈားက ကုလားထိုင်တွင် လိုက်
လျက်ပြင် အရက်တစ်ခွက်ကို တောင်းချီးပေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

‘ဟိုလူကော သတိရပြီလားအဖိုး’

ရွှေဝင်းက မေးလိုက်သည်နှင့် ယုဇ္ဈားက ခေါင်းညှိတ်၍
ဖြေသည်။

‘အေး...သတိရနေပြီ ရွှေဝင်း၊ ငါ့ ဘာမှမမေးရဘူး
ဘူး၊ မင်းတို့ကို ခေါ်ခေါ်တာ’

‘ဘာလဲဟင်...ရွှေဝင်း’

ကော့မင်း နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးမေးသည်။
ရွှေဝင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောတဲ့ သတင်းကောင်းဆိုတာ အဲဒါ
မိခင်’

‘လဲ...လာ၊ သူ့ဆီကို သွားကြမယ်’

ယုဇ္ဈားက ပြောလိုက်ပြီး သို့သော်ကားမှ ကာကွယ်သော
အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နည်း ဝင်လိုက် သွားကြ၏။

‘ဟင်’

ကော့မင်း အံ့အား သင့်၍ သွားသည်။

မွန်သည်။

အလဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။ သူသည် ခုတင်
ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေသည်။

ထိုလူ၏ ရင်ဝတွင် ဖြူဖွေးသော ပတ်တီးတစ်ခုကို နှင်း
ရွှေဝင်းတားသည်။

‘သူ ဘယ်သူလဲ။’

ယုဇ္ဈားက ဟိုလူအား မေးလိုက်၏။

‘မင်းကိုယ်တို့ ဆိုခဲ့တာ သိလား’

ထိုလူ သက်ဖြမ်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လေသံပေးဖြင့်...

‘သိပါတယ်’

‘မင်းကို ငါ့ကယ်တင်လာခဲ့တာကိုကော့ သိလား’

‘သိပါတယ်’

‘ဒါဆို မင်း ငါ့မေးတာကိုဖြေပါ’

ကိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကွေ့မင့်က အေးမှာရုပ်ပြီး ခိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

‘မင်းဘာ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းထဲကလား’

ယုဝူး၏ အမေးစကားကြောင့် ထိုသူမျက်နှာပျက်သွားသည်။

တော်တော်နှင့် ပြန်မဖြေ

‘ပြောလေကွာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မင်းထိုခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ’

ထိုသူက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး....

‘ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်မရှိပါဘူး’

ထိုကေးကို နားထောင်ပြီး ကွေ့မင့်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းမပြောချင်လဲ ချတယ်ကွာ၊ ငါ မင်းတို့ခွဲ ခေါင်းဆောင်ကိုပါ သိတယ်’

‘ဟင်... ရှင်က ဘယ်လိုသိနေဘာလဲ’

ကွေ့မင့်က....

‘ဒီလိုပါ ရှောင်ဝါ’ ဆိုပြီး စောစော တင်းတင်း အခန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ဝါ မျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီး....

‘ဒါဆို လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ဒီလိုပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ရှောင်ဝါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကိုပြောလိုက်တယ်’

‘ကျုပ်တော့ ဒီလိုဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အစစ်အော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး’

ထိုလူက ကြားဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်ယုဝူးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းက ဘာလို့အဲသလို ပြောနိုင်တယ်လဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အဖွဲ့ကို နှစ်ကြိမ်တိတိ ရောက်လာပြီး အခန်းပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့မျက်နှာကို မိုးကွယ်ထားလို့ မတွေ့ပေမယ့် ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဒီလိုထက်မြင့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အသားလဲ ပိုကြီးတယ်’

၇၀၆ ဝင့်ကြွယ်

ကွပ်ကဲ လက်ဖြိုးစားဆွမ်းချေဆိုက်သည်။

ဆိုရုံက လူ့ကိုယ်သူ ကာကြောင့် ဘွဲ့ရက်အဖွဲ့အစည်း၏ ခေါင်းဆောင်ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

‘မိ၊ သေချာလား’

ရွှေဝင်္ဂါက ဝင့်မေးသည်။

‘သိပ်ကိုးသေချာတယ်၊ ဆိုရုံမှာ ခေါင်းဆောင် လုံးဝ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး’

‘မင်းနဲ့ ဆိုရုံကကော တစ်ဖွဲ့တည်းပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မိဆို မင်းကို ဆိုရုံ ဘာလို့သတ်ရတာလဲ’

ဆိုလှ အနည်းငယ်တွေ့သွားပြီးမှ ...

‘နွတ်ပိတ်လိုက် ဘာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ’

ယုဂူးက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် လှမ်းခေး လိုက်၏။

‘မင်းတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းမှာ အဖွဲ့ဝင်အင်အား ဘယ်လေး ကံရှိသလဲ’

‘ဒါတွေက ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ ဒီစာရင်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုမှပဲ နို့မှာပါ’

ရွှေဝင်္ဂါ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး -

‘ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်ပြောတာ အမှန်ပဲလို့ ကျွန်မယူဆပါတယ်၊ ရှင်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက နောက်ထပ်တစ်ခု ဟာ ယခုခိုင်းတာလဲ’

ထိုလူ ငေးတော့ တောနေလေးသည်။

နောက်မှ -

‘နဂါးနဲ့စကြာကို ပြိုလို့အောင်လုပ်ဖို့’

‘ဟာ - ဘာပြောတယ်’

ယုဂူးထံမှ အာမေရိကန်သံထွက်လာ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စက်ဝဲရဲတိုက်နဲ့ နဂါးရဲတိုက်ဟိုဟာ ပိုအရင်ကတည်းက မသင့်မတင့် ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါ့ဒါ့ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဘစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်လာကြပြီး တိုက်ခိုက်ကြအောင် ကျွန်ုပ်တို့တို့ကြည့် ခဲ့ကြပါတယ်’

‘တောက’

ယုဂူးက စတုဂံတစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ...

‘မင်းတို့အဖွဲ့ရဲ့ အကြံအစည်က ယုတ်မာပက်ခက် ယုချည်လား’

ဒေါသဖြင့် ယုဂူးက လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ကတော့ ငွေမှူးမှူးမြှားမြှားရယ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်သလဲလေ။ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်တို့ရိုက်ကြီးဟာ သိုင်းသမား။ သိုင်းလောက ဝတ်စုံလုံးကို အုပ်စိုးလာနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အာဏာရမယ်။ ထင်ထုခိုင်းနိုင်မယ်ဆို တင်ခွဲမိတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ နောင်တရပါပြီ။ လောဘ ဒေါသဟာ လူကို အကျိုးမပေးတတ်ကြောင်းကိုပေါ့’

ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ အမှန်တကယ်ပင် သူ့ အမှားကို နောင်တ ရရှိနေပုံပင်။

‘နေပါဦး၊ မင်းတို့က နဂါးနဲ့ ကြော့ဂိုဏ်းကို တယ်လို ရန်တိုက်ပေးခဲ့တာလဲ’

ယုဂူးက လှမ်းမေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က နဂါးရဲတိုက်က လူနုစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ကြော့ရဲတိုက်ကလူတွေ သတ်သလိုမျိုး ဖန်တီးခဲ့တာပါ’

ယုဂူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လိုက်ကား၏ အပြင်သက်စွဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကွေ့မင့်နှင့် ရှောင်ဝါတို့လည်း လိုက်ထွက်သွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ယုဂူး အရက်တစ်ခွက်ကို ငွဲ့၍သောက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ -

‘သူတို့က ခြေလှမ်းသိပ်သွက်နေကြတယ်။ ငါတို့ အချိန်မီ ဟန်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရမယ်’

‘ဟုတ်တယ် အဘိုး၊ ကျွန်ခဲတို့ ကြော့ရဲတိုက်နဲ့ နဂါးရဲတိုက်တို့ အချင်းချင်း ပင့်ပကွမဖြစ်အောင် အချိန်မီ ဟန်ထားရမှာပဲ’

‘ဒါ ငါ့မိစဉ်ပေးမှာပေါ့၊ ခုတော့ ကွေ့မင့်ကို လက်ဆောင် တစ်ခု ပေးရဦးမယ်’

‘ဗျာ - လက်ဆောင် ဟုတ်လား’

ပြောပြီး ကွေ့မင့်လည်း အရက်တစ်ခွက်ကို ငွဲ့သောက်လိုက်၏။

ရှောင်ဝါက ယုဂူးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဘာလဲ အဘိုး၊ တင်းတင်းကို ပြောတလား’

‘အေး ဟုတ်တယ် ရှောင်ဝါ’

ကွေ့မင် ကယျာကယာပြိုင် လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဘာ...တင်းတင်း ဟုတ်လား၊ သူ့...ဘူး...’

‘ဟုတ်တယ်ရှင်၊ သူ့ မသေဘူး၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ’

‘ပမ်းသဂလိုက်တာ မရှောင်ဝါရယ်’

‘အမေလေး တင်းတင်း မသေဘူးဆိုတာနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ ယင်း’

ကွေ့မင် ပြောရှင်းပေးလို့ ဟုတ်လိုက်၏။

‘ဟ... ရှောင်ဝါရယ်၊ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ ဘယ်သူ့ပြုံးဖြူစ မသေဘဲနဲ့ ပြောရှင်းလာတာကို ပမ်းသဂရမှာ’ မဟုတ်လား

‘ထားပဲ တော့ရှင်၊ လားပါအော့’

ထိုရက်မှာပင် အခန်းပြတမ်းမှ ခိုကလေးတစ်ကောင် ပျံသန်း ဝပ်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုခိုကလေးမှာ ဟူရူး၏ ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်ပေါ်မှာ နားလိုက်သည်။

ဟူရူး ခိုကလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ခြေဖောက်တွင် ချည်နှောင်ထားသော စာရွက်ပေါက်လေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဖွင့်၍ဖတ်လိုက်သည်။
ကွေ့မင် တအံ့တကြဲဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။
သူ့တောင်းစားကိုယ်ချုပ်ကြီးက ကွေ့မင်လက်ထဲ ထိုစာကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကွေ့မင် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်ချုပ်ကြီး

နဂါး ခိုလိုက်နှင့် ခြေကြာ ရဲဘက်တို့ဟာ
လာမည့် လဆန်း(၈)ရက်နေ့မှာ ထုံကျင်းရွာ
ကလေးအနီးက တောင်ပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်ကြဖို့
ချိန်းထားကြပြီ။

အဖွဲ့သားတစ်ဦး။

‘ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

ကွေ့မင်က ဟူရူးအား လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

‘သူတို့ ချိန်းထားကြတဲ့နေ့က လဆန်း(၈)ရက်နေ့ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အချိန်မီပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့မှ လဆန်း(၅)ရက်နေ့ ပဲ ရှိသေးတာ’

ရှောင်ဝါကလည်း သူ့တို့ပြောနေသည်များကို သဘောပေါက်သွားပြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဝကြာနဲ့ နဂါးတို့ရဲ့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အသားလုံးနုနု
ကို ကျွန်မတို့ အချိန်မီ ပြောထားနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ် ငိုက်
ချုပ်ကြီး'

ယုဂ္ဂဒေဝ ခေါင်းအသာညိတ်ရဲ့ ပြလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် ရှောင်ဝါ၊ မင်းနဲ့ ကေမုဇို အဲဒီကို သွားကြရ
လိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှထွက်ရမလဲ အဘိုး'

'မနက်ဖြန် မနက်စောစော'

ရှောင်ဝါ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

'မနက်ဖြန် ဟုတ်လား'

'အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီကနေဆိုရင် နဂါးရဲ့ဘိုက်က ပိုပြီး
နီးတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခရီးနှင်ရင် ဆောက်သွားဈာပင်'

ယုဂ္ဂဒေဝ ပြောနေရင်းဖြင့် ရပ်လိုက်တာ ကေမုဇိုအား
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး...

'ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဒီအတိုင်းခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး'

'ခင်ဗျာ'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းအတွက် ဒီအတိုင်းသွားရင် အန္တရာယ်
ဖြစ်လာနိုင်တယ်'

ရှောင်ဝါက ယုဂ္ဂဒေဝအားကြည့်လိုက်သည်။

'ဒီကိစ္စကို အတိုးပဲစိစဉ်ပေးပါ'

ယုဂ္ဂဒေဝ အသာခေါင်းညိတ်ရဲ့ ပြလိုက်သည်။ သို့ နောက်
ထွက်အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးလေး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်
သည်။

'ကဲ - ကေမုဇို၊ ဒီဆေးလုံးလေးကို သောက်လိုက်'

ယုဂ္ဂဒေဝပြောသည့်အတိုင်းပင် ကေမုဇိုက ဆေးလုံးကို လှမ်း
ပစ်၍ သောက်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကေမုဇို၏ခေါင်းထဲ မူးနောက်၍
သွားသည်။ ပြီးအော့ မှောင်အတိ ကျသွားသည်။ ကေမုဇို
အတိ မေ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာကိုမျှ မသိတော့။

ယုဂ္ဂဒေဝ ပြီးရယ်လိုက်ပြီး...

'ငါ့သူ့ကို အတိုးကြီးတစ်ယောက်လို ပုံမျိုးလုပ်ပေးလိုက်
မယ်'

'ကောင်းတယ် အဘိုး'

'အေး...မင်းလဲ ဘာအမှန်အဘိဓိ ပြန်ပြုပြင်လိုက်တော့၊
မိမ့် လှုပ်ရှားရ လွယ်ကူမယ်'

ရှောင်ဝါ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တစ်ဦးမှာ လူနဲ့စွာချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်
ဦးရှိပြီ။ သူ့ ကံကောင်းကံကော အသက်ခုနစ်ဆယ် ကတည်း
ကတည်းက ဖြစ်နေ၏။

အတိုးအိုမှာ ခေါင်းထစ်လုံးလုံး ဂမ္ဘာ့မှူးဖြူနေပြီး နှုတ်
ထိတ်စရာတို့များသည် မှူးမှူးဖြူဖြူ ခုနလေးသည်။

အတိုးအိုမှာ ထိုင်ခုံကိုဖြိုပြီး ကပ်ချော့လျက်ရှိ၏။

မိန်းကလေးလေးမှာတော့ သီချင်း စာအေးအေးဖြင့်ရိုရာမှ
လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် တောရုဏ္ဏာ ဂူဝင်းရှုကွက်များ
များကို ငေးမှေ့လျက်ရှိ၍ လိက်ပါလှပလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ မည်သူနည်း။

ထိုအတိုးအိုမှာ မည်သူနည်း။

မြင်းလှည်းလေးမှာတော့ ကောအုပ် ထဲမှာ ဖြစ်သန်း
ပြေးလွှားလျက်ရှိချေသည်။

စာနန်း (၂၁)

ရာထီဥတုက အေးမြ၍ နေလေသည်။

နှင်းတွေကလည်း ခဝထိုနေ၏။

ဆောင်းရာသီ၏ မနက်ခင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို
အချိန်တွင် မြင်းလှည်းလေးတစ်စီးသည် တောစာနန်းတစ်ခု၏
ဘေးတွင် အသေခံရလျက် ရှိနေ၏။

ထိုမြင်းလှည်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါရှိ
လာသည်။

* * *

'ဟင်...မင်း...မင်း သယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကော ဒီမြင်း
လှည်းပေါ် တယ်လိုရောက်နေတာလဲ'

အတိုးအို အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာပြီး ပြူးပြူးပျော်ပျော်
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတယ်လို့မှ နားမလည်နိုင်တော့။

သူ့ဘေးမှ မိန်းမချောလေးကို သူအရင်က မမြင်ဘူးခဲ။
ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာသည်လည်း မသိ။

‘မင်း...ဘယ်သူလဲ’

မိန်းမချောလေးကို သူ့စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

မိန်းမကလေးက မဖြေပါ။

ပြုံးရယ်၍သာ နေလေသည်။

မိန်းမကလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ခေါ်သံ ထွက်သွားသည်။

‘ကျုပ် မေးတာကို ဖြေပါ။ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ’

‘ရှင်ကရာ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကော သိရှိလားပြော
ပါဦး’

မိန်းမကလေးက မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ ကြည့်၍ နေသည်။

‘ဝါက ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာလို့ မသိရမှားလဲ၊ ဝါက ကျွန်ုပ်
အရှေ့ပိုင်းကျားတွေပဲ’

‘ဟုတ်ကော ဟုတ်ခွဲလားရှင်၊ ကဲ...ရော့ ရှင်ရုပ်ကို ရှင်
ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး’

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ် သတိရသွား၏။ ဟုတ်သလဲ အရင်က
သူ့ရှိ မုတ်သိတ်မို့မရှိပါ။ ယခုတော့ မုတ်သိတ်မို့တွေကို
လက်နှင့်စမ်း၍ ချောနေရသည်။

သူ့ မိန်းမချောလေး လှမ်းပေးသည့် မှန်ကိုယူပြီး ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟင်’

သူ့ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

သူ၏ နှုတ်ရုပ်ရည် ပျောက်သွားပြီး အသုံးကြီး တစ်ဦး၏
အသွင်ဖြစ်သို့ နေပါလား။

သူ့လက်ခုံက အရေပြားသည်ပင် တွန့်ရှုံ့၍ နေလေသည်။
သူ့ဘာကြောင့် သည်းခံဖြစ်သွားရပါသနည်း။ သူ့ပြန်ခဉ်းစား
ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူ ယူပေးပေးလိုက်သည့် ဆေးလုံးကို ဆောက်လိုက်ပြီး
နောက် သတိရတော့။ သူ့ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မှန်းလည်း
မသိတော့။

သည်ပုံကို ယူကာ ပြောင်းလဲပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ဆို
အကိုင်ငံတို့အတွက် ဖြစ်သည်။

သူ့နှုတ်ရောင်ကို နှုတ်ရုပ်ကို အချိန်မီဆောင်သွား၍
ကိုလည်း သူ့သတိရလိုက်သည်။

သူနှင့်အတူ ရှောင်ဝါရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့ဘေးက မိန်းကလေးမှာ ရှောင်ဝါ မဟုတ်ပါ။

ရှောင်ဝါက မျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်း ရုတ်ကမ္ဘာသာ။

ဆည့်မိန်းကလေးကတော့ မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ရှုပ်ရှည်က ချော့ခမာသည်။

ရှောင်ဝါ တယ်ဆောက်သွားပြီလဲ မလိ။

သူ မိန်းမချော့လေးအား လှမ်းမေးသည်။

‘ရှောင်ဝါကော’

မိန်းကလေးက ပြုံးလှိုက်၏။

‘ရှုစိုဘေးမှာလေ’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်မရှောင်ဝါ’

ကျွေမင့်ရုပ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြုံးတော့ မိန်းကလေးကိုလည်း စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ မင်းက ရှောင်ဝါဟုတ်လား’

သူခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

‘မပြင်နိုင်တူး၊ ရှောင်ဝါက ရုပ်မလှဘူး၊ မင်းက ရုပ်လှစယ်’

‘ရှင်ဟာ ထော်...ထော်လော်...ပုံလှပဲ၊ ပျို...ဟာ... နား...ရဲတိုက်ကို သွားနေတဲ့သူဟာ ရှောင်ဝါဟုတ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က မယုံကြည်နိုင်ဘူးလား’

ကျွေမင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး ပြောသည်မှာလည်း လှုပ်တိဆော့ ရှိသည်။

‘ဘာလဲ မင်းကိုလဲ ယုဉ်းက ကျုပ်လို့ ရုပ်ပြောင်းပေးလိုက်တာလား’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟိတ်’

သူ့စကားကြောင့် မိန်းကလေးက ဖျတ်လိုက်သည်။ လှိုက်မှယ်မောလိုက်လေသည်။

‘မဇီးက ဘာရယ်တာလဲ’

‘ရှင်ဟာ ထော်...ထော်ကို ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့သူ’

‘ဘာ’

'ဟုတ်တယ်၊ အခုရုပ်က ကျွန်မရဲ့ နဂိုရုပ်၊ အခုရဲ့ ရှင်မြင့်
မို့တဲ့ ရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ရှောင်ဝါက ယုဝူးက ရုပ်ချက် ပေးထား
တာ'

ကွေ့မင့်က တော်တော်လေး ဆုံးအားသင့်သွားတယ်။

'ယုဝူးက ဒီကိစ္စသွင်ရှားတဲ့အခါမှာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှန်နဲ့
သွင်ရှားမှ ရမယ်ဆိုလို့'

ရှောင်ဝါအ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကွေ့မင့်က လှမ်းမေးသည်။

'မင်းရဲ့ဘဝမှန်က အာလဲ'

'ရှင် သိချင်သလား'

'အင်း'

'သိချိန်တန်တော့ သိသွားမှာပါ ကွေ့မင့်'

မြင်းထူးဦးလေးမှာ အောအုပ်အုပ်မှ ထွက်လာပြီး မြေခို
လမ်းလေးပေါ်သို့ ဆောက်ရှိ၍ လာလေသည်။

'ကျုပ်တစ်ရက်ထောက် ဆက်မေ့သွားတယ် ထင်တယ်'

ရှောင်ဝါ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး....

'မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ရက်နဲ့ တစ်ည'

'ဘာ'

'ဟုတ်တယ်၊ အခုကျွန်မတို့ နဂိုရုပ်ကို ဆောက်ခါ
နိုးနေပြီ'

'ကြော်'

ကွေ့မင့်က ရှောင်ဝါ၏ချောမွေ့လှပသည့် မျက်နှာလေး
ကို ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ကျုပ်တော့ ကံဆက်လာပြီ ထင်တယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မင်းက ချောလာလို့'

'ဘာဆိုလို့လဲ'

ရှောင်ဝါက မျက်နှာစောင်းလေး လှမ်းချိတ်သည်။

'ကျုပ်က မင်းကို အရင်ရုပ်မလှတဲ့ ရှောင်ဝါကကတည်း
ပဲ ဇိတ်ဝင်စားနေတာပါ၊ ခုမင်းရဲ့ရုပ်ရည်က ချောမွေ့လှပ

၃၃၂ ဝင့်ကြွယ်

နေတာ တွေ့လိုက်ရသော ကျုပ်မှူးက 'မတက်ရဘဲ ဘယ်သူတ
လာပြီ၊ က တက်ဦးမှာလဲ'

'ဘိုးဘိုးကလဲ ကိုယ်အရွယ်နဲ့လိုက်တဲ့ တရားစသားတွေ
ပြောတဲ့ သာတော့ လာပြောနေတာလဲ'

ရှောင်ဝါ၏ မျက်နှာက ပြုံးပေစေ့ပေ့

ကော့မင့်လည်း နည်းနည်း စိတ်ဝေတံကျသွားသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ မင်းလဲ ချောချောလှပလာရော ကျုပ်က
အဘိုးကြီးရပ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီမယ် ရှောင်ဝါ၊ ကျုပ်ရဲ့ နဂိုရုပ်
ပြန်ရပါဦးမလားဟင်'

'ခါကတော့ ယုတ္တပဲ ဆီမယ်'

ကော့မင့် နှုတ်ပိတ်၍သွားသည်။ ပြီးတော့ အသာလေး
မိန်းနေလိုက်၏။

မကြာမီမှားပင် သူတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မြင်းလှည်း
လေးမှာ နဂါးရဲဘိုက်ရှု့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၂)

'ဖိတ်ဆွေတို့ ဘယ်ကသာကြွလာလဲ၊ ကိစ္စက အရေးမကြီး
ရင်တော့ ပြန်လှည့်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ'

ကော့မင့်နှင့် ရှောင်ဝါတို့ နဂါးရဲဘိုက်ရှု့သို့ ရောက်လာ
ကြပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား အဝါရောင်ပတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား
သော လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက ဝန်းရံပြီး မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ရှောင်ဝါက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်သဖြလိုက်သည်။

‘ရှင်တို့ နဂါးရဲပိုက်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့’

တို့လူက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

‘ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံပါဘူး၊
လာတဲ့ကိစ္စကိုသာ ပြောပါ’

‘ရှင်တို့ကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး’

‘သာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်တို့ဆောင်ခလောက်ကို အရေးလုပ်ပြီး ပြော
မနေနိုင်ဘူး’

ရှောင်ဝါ၏ စကားကြောင့် သူတို့အား ဝိုင်းရံစားသူ
ဆယ်ယောက်ကျော်ကျော်က လက်နက်ကိုင်စီပြင်ပြီး တိုက်
ခိုက်ဖို့ စတင်သည်။

ရှောင်ဝါက ကေ့မင့်အား တိုးတိုးလေး ကပ်၍ပြော၏။

‘ရှင် သူတို့ကို နည်းနည်းပါးပါး ပြုလိုက်ပါဦး’

ကေ့မင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ထွက်သွား၏။ သူ့ကို
အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူများက စသချာကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ဘာလဲ၊ အဘိုးကြီးက သေပန်းပွင့်ချင်လို့လား’

‘ဟား... ဟား...ဟား’

သူတို့က ကေ့မင့်အား တကယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟု
ကပ်မတ်ပြီး ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။

‘လာကြလေကွာ၊ ဟယ်သူ သေပန်းပွင့်မလဲဆိုတာ သိရ
နာပေါ့’

ကေ့မင့်က လှမ်းပြီး စိန်ခေါ်သည်။

‘ဒီလောက်ရှိလှတဲ့ အဘိုးကြီး၊ ကဲ... ကျုပ်တို့လာပြီ’

‘ယား’

‘ဝိုး’

‘ဝှစ်’

‘အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ လူများက ညာသံပေး၍
ဝန်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ရှင်ထွေးလို့နေ၏။

ကေ့မင့်က သူတို့၏အေးချက်များကို ဘယ်ညာတိမ်းရှောင်
အခွင့်ပေါ်လာသည်နှင့် ပြန်လည်၍ တိုက်စစ်ဆင်သည်။

‘ယား’

‘အင်း’

‘အိုး’

‘အား’

ကြောမိမ္မာပင် သူတို့အားလုံး၏ လက်နက်များက ခြေ
ခေါ်ဆွဲ ကျဆင်းထွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုလူအားလုံးက ဆံ့အားသင့်ပြီး ကော့ဒိုကို ကြည့်နေကြ
သည်။

‘ကျုပ် မင်းတို့ကို အဘေးမေတ်ချင်ပါဘူး’

‘မင်းတို့က နဂါးခေါင်းဆောင်ဆီကို လိုက်ပို့မပေးဖို့
ကျုပ်က ခုထို ဟိုက်ရတာပါ။ ကျုပ်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါ’

ကော့ဒိုက သူတို့အားလုံးကို ခေတင်းပန်လိုက်သည်။ သူတို့
၏မူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူက ကေးားပြန်ပြော
သည်။

‘ကျုပ်တို့မှာလဲ စည်းကမ်းချက်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ခေါင်း
ဆောင်ကြီးနဲ့ တွေ့မယ့်သူ နာမည်နဲ့ ကိစ္စကို ပြောရပါတယ်။
ခေါင်းဆောင်ကြီးလက်ခံမှ တွေ့လို့မမှာပါ’

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နဂါးရဲတိုက်ရဲ့ အကျိုးအတွက်
ဝေးဝေးလံလံကြီးက လာခဲ့ကြတာပါ။ ကိစ္စကလဲ သိပ်အရေး
ကြီးနေတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မဖြစ်လို့ပါ’

‘အင်း’

ထိုလူက ဘက်ပြင်းကပ်ချက်ချပြီး တော့ဝေ ကြို စဉ်းစား၍
နေသည်။

‘နာမည်ကတော့ ဗ-ကြောမိမ္မာပင်ဟာလို့ သင်္ဘယ်လေး
ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောလို့ရတာပဲဟာ’

ထိုသူ ခိုင်းနေသည့် ကို ခေ့ရိုလေးက ပြောပြီး ကော့ဒိုက ထပ်
ပြောသည်။

ထိုလူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရပြီး—

‘ကဲပဲပြော၊ ခင်ဗျာ တို့နှစ်ယောက် ကျုပ်နောက်ကသေ
လိုက်ခဲ့ကြပါတော့ဗျာ’

‘ကော့ဒိုပြီ’

‘ကဲပြော၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ကို တွေ့ချင်တာ
ဆိုတာ’

နဂါးရဲတိုက်သခင်ကြီးမှာ အထက်အရွယ် ငါးဆယ်ခန့်
သာရှိသည်။

သူ၏ ဥပဓိရုပ်မှာ ခန့်ခန့်ညားညား ရှိသည်။ သူက ရှောင်
ဝါနှင့် ကျွေးမင်္ဂလာ ရောက်လာသည်ကို နှစ်ခြိုက်ဟန် မတွေ့ပါ
ချေ။

နဂါးရဲတိုက်သခင်ကြီး၏ နှစ်နှာမှာ ဟင်းမာလျက်ရှိနေ
၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဒါကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး ဆရုံအသေ
ပြုလိုက်ကြသည်။

ပြီးတော့ ရှောင်ဝါက ပြုံးလိုက်၍ ...

‘ရှင်ကို ခုဖြစ်နေကြတဲ့ စကြာရဲတိုက်နဲ့ ပြဿနာကို ရှင်း
တမ်းပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ’

‘တာ’

ရဲတိုက်သခင်ကြီး အလန့်တကြား ပြန်သွားရုံနဲ့ သူ၏
မျက်လုံးအဖုံမှာ ရူးရှူးတက်ပြောင်၍ လာကြ၏။

ရှောင်ဝါက ရဲရဲတင်းတင်းဖြင့်...

‘မုန်ပါတယ်၊ ကကယ်တော့ သခင်ကြီးတို့ ရဲတိုက်နှစ်ခု
ဟာ ကပ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသေလွှဲနေကြတာပါ’

‘ဟော်စမ်းပါ’

ရဲတိုက်သခင်ကြီးက လက်ညှိုးလှမ်းထိုးသည်။

‘မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်းတို့ကို စကြာရဲတိုက်က ကမင်
သွတ်လိုက်တာလား’

‘ကျွန်မတို့ ဘယ်သူတွေဆိုတာက သိပ်ဆရေးမကြီးလှပါ
ဘူး၊ အကောင်းဆုံးက ကျွန်မပြောတာကို နားဆောင်ဖို့’

‘တော်စမ်း၊ မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်မယ့်ဘူး’

နဂါးရဲတိုက်သခင်ကြီးက ခါးခါးထီးထီးပစ် ငြင်း၍နေ
သည်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြော’

ရှောင်ဝါ၏ စကား မဆုံးလိုက်ပါ၊ ရဲတိုက်သခင်ကြီးက
လက်ကတေးလိုက်ပြီး-

‘ဘာမှ ဆက်ပြောနဲ့တော့ မင်းတို့ ဒီကိစ္စအတွက်ဆိုရင်
ပြန်ကြဖို့ ကျုပ်ပြောချင်တယ်’

ရှောင်ဝါက ပြုံးလိုက်သည်။

ကျွေးမင်္ဂလာ ဘာမှတင်မပြောပါ။

‘မပြောလို့ မပြုတ်ပါ၊ ဘာပဲကယ်တော့ ခုကိစ္စဟာ ဆုံး
အစစ်အမှန်ဟာ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း ဘစ်ခုပါ’

‘ဘာ... မင်းဘာပြောတယ်’

‘ဟုတ်တယ်... နေ့မှစ၍ ဆိုတာဟာ ပါနေ
တယ်၊ နေ့တို့ဟာ သုံးလေးကတစ်ခုလုံး ဝါးဖြူနို့ဖြူ
စားနေကြတယ်’

သည်ကားကြောင့် ရဲတိုက်သခင်ကြီး မိတ်ခင်မားသွား
သည်။ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

‘လျှိုဝိုက် အဖွဲ့အစည်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါလား။ နဂါးရဲတိုက်နဲ့ စကြာရဲတိုက်တို့က အရင်
ကတည်းက မသင့်မတင့် ဖြစ်နေကြတာကို အခွင့်အကောင်းယူ
ပြီး ရဲတိုက်နှစ်ဦးကို ခန့်တိုက်ပေးရင်း ပြိုကွဲအောင် ဖန်တီး
နေကြတာပါ’

‘ကျုပ်တို့ စကြာရဲတိုက်နဲ့တိုက်ဖို့ ချိန်းထားပြီးပြီ’

‘ဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုဘိလို့ အချိန်မီ သားဆီးနိုင်ကောင်
ခူလို့ ရောက်လာခဲ့ရတာပါ’

နဂါးရဲတိုက်သခင်ကြီး တွေခေသွားသည်။

‘ဒါဆို ကျုပ်တို့ လူနှစ်ယောက်ကို ဆတ်ထားတာက’

‘အဲဒါလဲ လျှိုဝိုက်အဖွဲ့အစည်းက လူပါ။ သူ့ကိုကျွန်ုပ်တို့
ဝစ်ဆေးပြီး သိမ့်ခဲ့ရတာပါ’

‘ဧေး...တစ်ကယ်ပြောတာလား မိန်းကလေး’

‘ကျွန်မမှာ သိမ်းလောကရဲ့အကျိုးကို လိုလားသူ တစ်
ယောက်ပါ’

‘ဒါဆို မင်းက ဘာလဲ’

‘ကျွန်မက ဟုတ်လား’

ရွှေဝင်္ကပါက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး အဲဒါ့အတွင်းမှ တူးလေး
စစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ ရဲတိုက်သခင်ကြီးအား လှမ်း
လှည့်လိုက်သည်။

ဘူးကလေးမှာ သစ်သားဘူးလေး ဖြစ်၏။

အနီရောင် ခြယ်သလားသည်။

နဂါးရဲတိုက်သခင်ကြီးက ထိုဘူးကလေးအား ဖွင့်ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟင်’

လူ့လိမ္မော် အာမေဒိုတ်သံတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ ဖျက်နဲ့
အမှုအရာလည်း ဂျတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

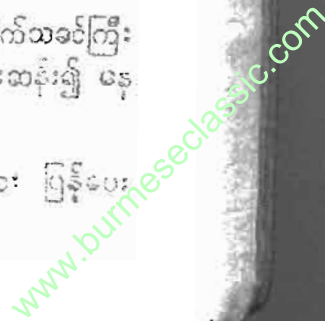
ကွေ့မင့် ဆိုးအချင်းအရာတွေပြီး ‘ကံ့အားဆင့် ထွားသည်။

ထိုဘူးလေးထဲမှာ တာပစ္စည်း ရှိနေသည်လည်း မထိ။

ကွေ့မင့် တွေးမြင်ချခြင်း မရှိပါ။

သို့ရာတွင် ထိုဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ရဲတိုက်သခင်ကြီး
ဖျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားသည်မှာ ထူးဆန်း၍ မနေ
နိုင်။

ရဲတိုက်သခင်ကြီးက ဘူးလေးကို ရွှေဝင်္ကပါအား ပြန်ပေး
ရင်း ဦးညွတ်အဖို့အစေ ပြုလိုက်သည်။

'ဒါများ သခင်မလေးရယ်၊ ဘေးစောက်က ပြောရင် ပြီး
ရော၊ အခု ကျွန်တော် အပြစ်ဖြစ်နေပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ သခင်မ-
လေး'

ရှောင်ဝါက ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ပေါ့တယ်၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ။ ခုလာတာဟာ သိုင်း
ဆော့ကတစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက်ပါလို့၊ ကျွန်မတို့လဲ ဒီလျှို့
ဝှက် အဖွဲ့အစည်းကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်၊
ခုလဲ ရှင်တို့ ရဲတိုက်နှစ်ခုရဲ့အကြောင်းတွေကို သိရပြီး အချိန်မီ
ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ'

'ဒါဆို ကျုပ်ရဲ့ လူတွေကို သတ်ခဲ့တာဟာ စကြာရဲတိုက်
မဟုတ်ဘူးပေါ့?'

ရှောင်ဝါ ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး....

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲကို ဖျက်
ဆိုက်ပါ' ။

'ဖျက်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ သိက္ခာကျသွားမှာလား မသိဘူး'

'အခုမှ သိက္ခာကျစရာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ စကြာရဲတိုက်
ကိုလဲ အချိန်မီ အကြောင်းကြားပြီးပြီ'

'အေ့ဒါ'

နဂါးရဲတိုက် သခင်ကြီး ပေါင်းတစ်ညီတိညီတိဖြင့် ရှိနေ
သည်။

'ဒါဆိုရင် ဒီလျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အကြံဟာတော်တော်
ပက်စက်ပါလား?'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆူတို့ဟာ သိုင်းလေးကရဲ့ ချားညောင့်
လှေတို့ပေါ့'

'ကောင်းတယ် သခင်မလေး၊ သခင်မလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို
ကျွန်တော် လေးစားဆွားပြီ၊ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိရင်လဲ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နဂါးရဲတိုက်က လူတွေကို ခေါ်သုံးနိုင်ပါ
တယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ - လိုအပ်ရင် ခေါ်ပါဦး၊ ကျွန်တို့လဲ အခြား
လုပ်ရုံရောလေးတွေရှိလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး'

'ငါတို့တောင် မကောင်းဘူး သခင်မလေးရယ်၊ အခုမှ
ပြောစုလိုက်ရဘူး'

'ပေါ့တယ်၊ နိဂုံးဝင်လို့မျိုးအတွက် ကျွန်တို့ ဒီလောက်
ပေးတဲ့ အပင်ပန်းခန့်ခွဲပေးပါ၊ ကဲ.. ကျွန်တို့ သွားပြီ'

ရှောင်ဝါက နှုတ်ဆက်ပြီး ထရပ်လိုက်မိ၏။
'ကောင်းပြီလေ'

နောက်တော့ နဂါးရဲတိုက်ထဲမှ နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်
ခဲ့ကြတော့မည်။

ကွေ့ငယ်မှာ သူ ရင်ထဲက မေးချင်တာတွေကို မေးခွင့် မရ
သေးဘဲ ညီအတွက် ရင်ထဲမှာ ယားတို့ကျိ ဖြစ်နေနေသေးသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

ထိုအထဲမှ ငွေများစားသောက်ဆိုင်မှာ နာမည်ကြီးသူ
တည်းခိုခဝင်ပျားက သန့်ရှင်းသစ်ရှင်မှု ရှိသလို
အသောက်များကလည်း ကောင်းမွန်သည်။

ထို့ထက်ပို၍ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်က လူကြီး
အလို ချောမောလှပစရာ မိန်းမပျိုကလေးများ၏
များနှင့် ဖျော်ဖြေမှုရှိသည်။ ထမ်းသကြဲစေ
ယခုလည်း။

ငွေများစားသောက်ဆိုင်မှာ စည်ကားလျက် မှီရကူ
စားသောက်သူများ၏ စကားသံများကြောင့်လည်း
လျက် ရှိသည်။

သူတို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။
ထိုသူမှာ စားပွဲတစ်ယွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်
ရှိ၏။

သူ၏စားပွဲပေါ်တွင် ထိုဆိုင်၏ နာမည်ကြီးလှသော ငါး
ကပ် ကြီးကြီး တစ်ကောင်နှင့် ဝါးရွက်စိမ်း အရက်ထဲဆိုးထိုး
ရှိနေကြသည်။

ထိုသူမှာ အရက်တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ ငါးကပ်ကို
စားလိုက်ပြီ ဖြစ်လျက်ရှိနေသည်။
ထိုသူမှာ မည်သူနည်း။

လူသိရှိ။
ထိုအခါမှာ စည်ကားသော မြို့သားပေါ်တွင်
သည်။
သူပေးသောစွမ်းများကြောင့် ကျော်ကြားမှုပေး ရှိပေ
သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း အလည်အပတ် မရက်ရှိလာကြသူများ
ရှိကြသည်။
သူတို့ တည်းခိုနိုင်ရန်အတွက် ဘဏ္ဍာပိုင်းများ၊ စား
သောက်ဆိုင်များလည်း များစွာ ရှိကြပေသည်။

သို့ ကိုကော့ လူတိုင်းက သိရှိနေကြပါသည်။
နိသည်။

နယ်မြေမှူး စီကုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အရက် သောက်ရမ်းဖြင့် ဘစ်ခုံဘစ်ဆုကို စဉ်း
နိ ဖြစ်သည်။

...

မနပ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ပြေးလာသော်လည်းကောင်း၊ ကွေမင်္ဂလာ အား မမ်းဆီးနှိုင်းရန်
ပန်း ရရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ဘက်မှ မပြင်မညွှန်
သော ရန်သူကို ကြောက်ရွံ့မိ၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ထိုသူမှာ ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှိတစ်ဦး ဆိုဘူးဟော့
သူ့စိတ်မှာ အထိုလို သိရှိထားသည်။

ထိုသူမှာ ဘယ်သူလဲ။

အဘယ်ကြောင့် မကွေမင်္ဂလာကို ကူညီဖို့ ရောက်လာပါသလဲ။

သူ့အား အာဇာနည်မှာပင် ဝေးသောက်ဆိုင် အတွင်းသို့
လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ထိုသူကို သွမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ယုဂ္ဂ လာဗျာ၊ ဒီမှာထိုင်’

ယုဂ္ဂ သူ့ကိုမြင်ပြီး ဝမ်းသာသွားတဲ့ ရုန်း။

‘ဟာ...စီကိုး အထောက်ပံ့ ကျုပ်လဲ ခပ်ဗျားကို လိုက်ရှင်
နေတာ’

ဟု ပြောပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘လိစွရိုလို့လား’

‘ဟုတ်တယ် စီကိုး’

‘ခါဖြင့် ပြောလေ’

မပြောမီ ယုဂ္ဂက ဝါးရွက်စိမ်း အရက်တစ်ခွက်ကို ငွေ
သောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ယုဂ္ဂက သူ့သိထားတာတွေ အားလုံးကို
စီကိုးအား ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

စီကိုးမှာ နားထောင်ရင်းမှ မျက်နှာမာင်ကြုတ်သွားပြီး...

‘ဒါဆို တရားခံအစစ်က တောင်ပိုင်းကွား အိမ်ပေါ့၊
ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် စီကိုး’

‘ခါဆို ဘမ်းတင်းကို ထုတ်တာဟော့ ဘယ်သူလဲ’

နယ်မြေမှူး စီကိုး လှမ်းမေးသည်။

၃၄၈ ဝင့်ကြယ်

‘ကိုနီပဲမေး’

‘ဟာ... မဖြေနိုင်ဟာဗျာ၊ သူ့ချစ်သူကို သူ့သက်ပါမလားဗျာ’

သူ့စောင်းစားရိုက်ချုပ် ယုဇာက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဖြေနိုင်လို့ ကျုပ်ပြောနေတာ မိကိုး’

‘အိုနီ လည်ပင်းညှစ်သတ်ကပ်ဆိုဟာ ဘင်းဟင်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ပြောခဲ့တာ’

‘ဟာ’

မိကိုး၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်၍ သွားလေသည်။ မပုနီ နိုင်သလိုဖြစ်...

‘တစ်တစ်က သေသွားပြီပဲ ယုဇာ၊ သူ့ဟယ်ထိုပြောနိုင် နှာလဲ’

သူ့ မေသဘူး မိကိုး၊ သတိမမူနေဘူး၊ အဲဒါကို ကျုပ် တွေးပြီးတော့ ကယ်သားတယ်’

မိကိုး အံ့အားသင့်၍ နေသည်။

‘ဒါဆို ခု တစ်တစ်က...’

‘ကျုပ်ဆီမှာ’

အိုနီက တစ်တစ်ကို သိပ်ချစ်ဟာကို ကျုပ်လိထားပါ တယ်’

‘ဘာလို့ သူ့က ခုလိုလုပ်လို့ကံရတာလဲ’

ယုဇာ အသေအချာရှင်းပြုပြောဆိုလိုက်၏။

‘ဒါတော့အားလုံးဟာ အိုနီရဲ့အကြံတွေချည်းပဲမိကိုး၊ သူ့က ချယ်ရီသခင်မရွဲသမီးကို လိုချင်လို့ သူ့နဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေကြွေတဲ ကျားသုံးကောင်ကိုသတ်ဖို့ စီမံခဲ့တယ်၊ ထေစိုနဲ့ ကျူးကိုလို့ သေဆုံးသွားပြီး ကော့ပိုင်ကောင်လေးလွတ်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အခါ အိုနီက ကော့ပိုင်ကို တရားခံပြုပဲသာအောင် လုပ်လိုက် ဟယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ကလဲ ယုံကြည်ခဲ့တယ်လေ’

‘ဟုတ်ပြီ’

‘သူ့အတွက် ကျားသုံးကောင်ကို ရှင်းနိုင်ပေမယ့် ချယ်ရီ သခင်မရွဲသမီးကို အိုနီပိုင်လာ တစ်တစ်က ရှုပ်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အိုနီဟာ တစ်တစ်ကိုရှင်းပစ်ခဲ့တာပဲ’

မိကိုးက သူ့ပြောခဲ့တာတွေကို နားထောင်နေရာမှ လှမ်း မေး၏။

‘ဒါဆို အိုနီအာဆိပ်မိတာကကော’

ယုဇာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါလဲ သူ့ ခဲဖြည့် တစ်ဖီဇဉ်မူပါ’

‘ဟာ’

ဟုတ်တယ်စီကိုး၊ သူဟာ အဆိပ်သောက်ခဲ့ပေမယ့်ခင်ဗျား
တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ သမားတော်သိုင်းသမား စီခင်ကြီး ပါလာမယ်
ဆိုတာကို ကြိုသိနေခဲ့တယ်လေ'

နယ်မြေမျိုးစီကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်သေ၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်တို့မှာ သက်သေခံရုံတူးဖြစ်နေတယ်'

ယုဂ္ဂေက စီကိုး၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ...

'ဒါက ခင်ဗျားအလုပ်ပဲလေ၊ ခင်ဗျား စုံစမ်းရမှာပေါ့၊
ခု ခင်ဗျားက တွေ့မိကို လိုက်နေတာဟာ မှားယွင်းနေလို့
ကျုပ်သတိပေးတာပါ'

'အင်း...ဒါဆိုရင် ကျုပ် ဒီအမှုကို အစကနေပြန်ကောက်
ရတော့မယ်'

'ဒါ အလုပ်သင့်ဆုံးပဲ စီကိုး'

'ကျုပ် သူတို့တွေဆုံကြတဲ့ ဆွေးလုံးကောင်ကုန်းကိုနောက်
တစ်ခေါက် ပြန်သွားမယ် ယုဂ္ဂေ၊ သူတို့ကို အစားအသောက်
ပို့ခိုင်းတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ စုံစမ်းနိုင်ရင် အစကောက်
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

ယုဂ္ဂေ ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ဒါကို ခင်ဗျား အစကတည်းက တွေးမိဖို့ကောင်းတာ
နယ်မြေမျိုးစီကိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး....

'ခုလဲ အချိန်မနှောင်းသေးဘူးလို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်လေ'
ပြေးပြီး စီကိုးက မတ်တပ်ထရပ်သည်။ နောက် ယုဂ္ဂေအား
နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

'ကဲ...ကျုပ် သွားမယ် ယုဂ္ဂေ'

'ကောင်းပြီ'

နယ်မြေမျိုးစီကိုးမှာ ငွေချား စားသောက်ဆိုင်ကဲမှ လှစ်
ခနဲ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မြင်းတစ်စီး အပြင်းနှင်လာလျက်ရှိချေသည်။

ထိုမြင်းပေါ်ဝယ် လူတစ်ယောက်က ပြားပြားဝပ်လျက်
လိုက်ပါလာသည်။

ခွာသံပြင်းပြင်းတို့ကို တခွပ်ခွပ်ဖြင့် ကြားနေရသည်။ လမ်းမ
ကြီးပေါ်တွင် နှင်းတိုက် ထပ်မံဖြင့် ကျဆင်းနေ၏။ လေမှာ
လည်း တဟူးဟူးဖြင့်တိုးနေပြီး ဆေးစိမ့်လွန်းလှသည်။ ထို့
ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတို့မှာ သွေးခဲလောက်အောင်
ပင် အေးစက်နေတော့သည်။

သို့သော် မြင်းပေါ်မှလိုက်ပါလာသော ကုန်းကိုသည်း
ဂရုမထားပါ။

အေးစိမ့်လှသည့်လေကိုလည်း မမှု့ခမျှ၊ သူသည်ခရီးကိုသာ
လျှင် အပြင်းနှင်လျက်ရှိသည်။

သူက အလွန်ပင်ဆန္ဒစောလျက်ရှိနေသည်။ သူ မျက်စိမှောင်
ကြုတ်၍နေလေသည်။

ထိုသူမှာ မည်သူနည်း။

စိကိုးဖြစ်ပါသည်။

နတ်နွေမှူး သိုင်းထုဖာစိကိုးပင်ဖြစ်လည်း။

သူသည် မြင်းကိုစီးလာရာမှ သူ့လုပ်ဆောင်ချေမည့် ကိစ္စများကို ဝိပင်္ဃိတုတောင်းမနေတော့။

မထိကာဥဒကွက်ချွေးနမိသည်။ သူ၏နားထဲတွင် သွေးဟောင်းများ၊ နှုတ်နွေပုံကြီးများ၏ စကားသံဆိုကိုလည်း ဖြစ်သည်။ ကြမ်းယောင်မိဝေသည်။

ယူငှာက မားလောက်ဆိုင်ထဲမှာ သူ့ ကိုပြောပြခဲ့သည်။ သူ့ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသော ကွေ့မှိုမှို တကယ့်တရားခံမဟုတ်ဘူးတဲ့။

တရားခံမဟုတ်ဘူးတဲ့။

ဖောင်ပိုင်းကျား ဗိုရီတဲ။

ဘို့သော် သူက ပြောလိုက်တိုင်း လိုဘတ်သူ မဟုတ်ပါ။

ယူက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သေ့လာစုံခမ်းရမှကျနပ်နှစ်လိမ့်သူ တစ်ဦး။

ထို့ကြောင့် စိကိုးက ကျားလေးကောပင်တို့ စောင်တွေဆွဲကြည့်နေရာဆီကို လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့လေးယောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည့်နေရာက ဆွေးလှတောင်ကုန်း။

ထိုဆွေးလှတောင်ကုန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အရက်နှင့် စားသောက်စရာများထောင်းချသည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုရှိနေရမည်ဟု သူတို့လုံးကိုးနိုင်သည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်မှ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် အရက်ကို ကို ယေဝက်ပိုပြီး ကျူးကျီနှင့် ဇေဖို တို့သေဆုံးခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအဆိုးခွဲမှုမှာ အမ်းနည်းဟုတ်၊ တစ်နည်းပြိုင် စားသောက်ဆိုင်နှင့် (တိပင်္ဃိတု) နှစ်ခုမည်ဟု စိကိုးက ဆွေးသည်။

ထိုဆွေးလှ (တောင်ကုန်း) ဝိဒီမုဒေ နည်းကောင်ကျင့် စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ခု နှစ်ခုမည်ကို ဇေဖို စိကိုး သွားရင်း လာရင်း တွေ့ထားပြီးသေး။

ထို့ကြောင့် ...

ထိုအခါမှာ စိကိုးအရောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းကျင့် စားသောက်ဆိုင်မှ အရက်နှင့် စားသောက်ပူဖောင်းများမှာ ယူဆောင်လာသည် ထူးမတ် တရားခံပင် ဖြစ်ပေမည်။

သူက အရက်ထဲတွင် အဆိပ်ကို ကြိုတင်၍ ခေတ်ဆားခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ထိုသူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

စိကိုး မကြာခင်မှာပင် သိရှိပေးတာမည်။

ယခုမှ ခြင်းကို အပြင်းအမင်းနှင်၍နေဆဲ။

* * *

ကောင်းကျင့် စားသောက်ဆိုင်။

ထိုဆိုင်လေးမှာ သိပ်ပြီး မကြီးကျယ်လှ။

ခန်းခန်းနားနားလည်း မဟတ်ပါ။

အတန်အယဉ်သာလျှင် ကျယ်ဝန်းသော ဆိုင်လေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်....

ထိုအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင်တော့ နာမည်တစ်လုံးနှင့် ပိုခဲ့သည်။ အကြောင်းမူ။

ထိုကောင်းကျင့်မှ အရက်သည် နာမည်ကျော်ပြီး၊ လိပ်သားဟင်းမှူးလည်း ကောင်းမွန်လှသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းကျင့်နှင့် လိပ်သား။

ကောင်းကျင့်နှင့် ဝါးရွက်စိမ်း အရက်မှာ ခွဲခြားလို့ မရတော့ အမြဲနှစ်တွဲ၍ နေပေတော့သည်။

ထိုဆိုင်သို့ အနီးအပါးမြို့များမှပါ တကူးတကလာဆောက်၍ စားသောက်ကြသည်များလည်း ရှိသည်။ ပြီးတော့ ခရီးသွားများကလည်း ဝင်ရောက်၍ သွားကြပြန်သည်။

ကောင်းကျင့်မှာ အမြဲတစေပင် လူသူပြတ်သပ်သည်ဟု မရှိလှပါ။ အသူးသဖြင့် ညနေခင်းများတွင် သောက်သုံးသူများ၊ ညနေခင်း ထမင်းစားသောက်သူများဖြင့် ပို၍ စည်ကားသည်။

သို့သော်....

ယခုမူ....

ကောင်းကျင့် ဆိုင်ထဲမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိ၍မနေပါ။

စားပွဲဆုံး ဝါးယောက်မှာလည်း ခုံရှည်ကြီး တစ်ခုပေ။ တွင် စု၍ နေကြရာမှ ဝိုက်မြည်းလျက် ရှိနေကြပေသည်။

အကယ်ကြောင့်နည်း။

အချိန်ကား နေ့လည်နေ့ခင်းပိုင်း ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ နံနိုနက်စာ စားသောက်နေကြသူများလည်းမရှိကြတော့။

ပြီးတော့ ရာသီဥတုက အေးစက်နေသည့်ကြောင့်ခရီးသွားလာမှုကလည်း နည်းပါးလှ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက်စာ - ဖစ်ယောက်စသောလျှင် ဝင်လျက် စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ရောင်းမကောင်းသည့် နေ့မျိုးမှာ ကောင်းကျင့်တွင် ရှားပါးလွန်းလှသည်။

စားပွဲထိုးများမှာလည်း သိပ်မလှုပ်ရှား ရသည့်ကြောင့် ပျင်းရိ၍ နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံးမှ မနက်စာ၊ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ယခုလို ဝိုက်မြည်းနေကြလေတော့သည်။

ကောင်းကျင့်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကောင်းလီသည်ပင် ကောင်းကာတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေရာမှ တစ်ချက်တစ်ချက်ဝိုက်၍ နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးဆီမှလာနေသော မြင်းခွာသံများကို သံသံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

‘ဟင်’

ထိုအခါမှာ သံကို ကြားယောင်ပြီး စားပွဲထိုးလေး ဘယ်
ယောက်ျားကို ခန့် ခိုးထားသည်။ ကျန်သူများက စိုက်လှုံ့ဝကောင်း
ပေးကြသည်။

ပြီးနောက် အစ်စသစ်သစ်စ နီးကပ်လာပြီး ကောင်း
ကျင့်ဆိုင်အရှေ့သို့ ရပ်လိုက်၏။

ကမ်းတစ်ဖက်က ကမ်းဆုံရပ်စော့ ဝါဆို အတွင်း
အလှူခွဲရပ်ကပ် ဝါဆို အောက်ဆုံးအားမယ့် ဧည့်သည်ဖြစ်
ပါစေ။

အားထားရင်းကြိုက်စားစွဲထိုးက အပျင်းတစ်ချက် ထမ်း
ဝေလိုက်သည်။

အခြား စားပွဲထိုးလေးများကလေး အိပ်လိုက်သည့်ကောင်း
ပေးကြသည်။

အခါမှ ခြေဆုံးသို့ ကြားဖိုက်ချပြီး သူ့သစ်ယောက်
လမ်းကပ်လာသည့်အခါ စားပွဲထိုးလေး လှမ်းကွေ့လိုက်ကမ်း
ထိုကုန်ပုံ အထက် လမ်းကပ်စွဲထိုးပြီး အခါမှဆောင်ငယ်စုံကို
လှမ်းပို့ပေးသည်။

စားပွဲထိုးလေး မတ်သစ်ထရပ်ကော ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့်
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကြွယ်ဆရာ အများလုံးဆောင်ပါမလဲ ဝင်းဗျာ’

ထိုသူက အထာလက်ကား၌မြဲလိုက်ကာ စားပွဲသစ်ခုမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

‘ဒီဆိုင်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အရက်တစ်ဘို့နဲ့ ဝက်သာ
ကပ် ကပ်ပဲ့ ယူလာခဲ့ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ဗျ’
စားပွဲထိုးက ပြောပြီး ခိုခင်းကပ်ပို့ ဝက်သာကပ်ပေး
သည်။

သူက လျှပ်ပြန်မှာ ပြင်ဆင်ဆိုက်ပြီး မန်းလေးတစ်ခု
ဆွပ် ထည့်ကာ အပြင်သို့ ခပ်သွက်လွှတ်လေး တွက်လာခဲ့
သည်။

ထို့နောက် စားပွဲထိုးသို့ ဝက်သာပြန် ထပ်ပေး
လိုက်သည်။

စားပွဲထိုးက ခပ်သွက်လွှတ် တွက်လာက ခိုခင်း
သည်။

လှုပ်ဆိုင်ကပ်ထိုးမှာလည်း အကုန်ပိုင် အပျင်းတစ်ခု
စားပွဲထိုးလှုပ်ပေးသည်။

‘ထို စားပွဲထိုးကို ဝါဆို ဆရာ’
‘ဟေ့’

ထိုသို့ပြောဆိုဆောင်ရွက်လည်း ဆိုရာမှာ အကုန်ပိုင်
ပေးပါ။

အပျင်းဆိုကုန်တာ မေးမေး၍ ကြည့်နေလေသည်။
မှန်ပေးသည်။

ထိုထူမှ နယ်မြေမှ သိုင်းရာဇာဓိကုံးပင် ပြန်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ အရက်ဆိုးကို ခင်းစိုက်ကြည့်နေရာမှ ဆွေးလှ
သင်္ဘောကုန်းလေးပေါ်တွင် ကျားနှစ်ကောင် ပေါ်ထွက်ခဲ့၍
အစားပေးသည် အရက်ဆိုးခွင့်မကုသကြောင်း တာဝါထာပို့လိုက်
သည်။

၃၅၈ ဝင့်ကြယ်

အရက်အိုကို မေ့ အရက်များကို မန်ခွက်ထဲသို့ လောင်း
နဲ့လိုက်သည်။

အရက်၏အရောင်မှာ စိမ်းလဲလဲနှင့် ကြည်လင်၍ နေလေ
သည်။

သို့သော်....

စိကိုး စိတ်ကြိုက်မတွေ့ဟန်ဖြင့်....

‘နေပါဦးကွ၊ မင်းတို့ဆိုခင်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အရက်
မရှိတော့ဘူးလား’

စိကိုး စားပွဲထိုးလေးအား လှမ်းမေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဆိုခင်မှာ ဒီအရက်က အကောင်းဆုံး အရက်
ပါပဲ ဆရာ၊ ဝါးရွက်စိမ်းအရက် အစစ်ပါ၊ ဒီအရက်ကြောင့်
လဲ ကျွန်တော်တို့ဆိုခင် နာမည်ကြီးနေခဲ့တာပါ၊ သောက်ကြည့်
ပါ ဆရာ၊ ကြိုက်သွားမယ်လို့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်’

စိကိုးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ နောက်တော့မှ
စကားဆက်ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စ ထားလိုက်ပါသော့ကွာ၊ ငါ မင်းကို တစ်ခု
မေးကြည့်ချင်တယ်’

စားပွဲထိုးလေးက ကပျာကယာဖြင့် -

‘ဟင်ကဲ၊ မေးပါ ဆရာ’

‘ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုကပလောက်က မင်းတို့ဆိုခင်မှာ လာ
ပြီး ကရက်နဲ့ဟင်းလျာတွေ မှာတဲ့သူရှိသလား’

ထိုအခါစကားကြောင့် စားပွဲထိုးလေး မျက်နှာပျက်
သွားပြီး -

‘ကျွန်တော် မေ့တော့မေ့နေပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်က
သိပ်မကောင်းဘူး ဆရာမို့’

စိကိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရာမှ ပြုံးသည်။

ပြီးတော့....

သူက အိတ်ထဲမှ ငွေတုံးလေးတစ်တုံးကို ထုတ်ယူ၍ စားပွဲ
ထိုးလေးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ဒါဆိုခင် မင်းမို့မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်အောင်းလာပြီ
ပေါ့ ဟုတ်လား’

စားပွဲထိုးလေးက ယူလိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်နဲ့ငွေနဲ့က သိပ်တည့်တယ် ထင်
တယ်ဗျ၊ ခု ကျွန်တော်နဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ရသွားပါပြီ၊ ဆရာ
ဆိုချင်တာသာ မေးပေတော့’

စိကိုး မျက်နှာကို ထည်လိုက်ပြီး လှမ်းမေးသည်။

‘မင်းတို့ဆိုခင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုကလောက်က အရက်
ကောင်းကောင်းနဲ့ စားစရာတွေမှာတဲ့သူကို ငါဆိုချင်တယ်’

စားပွဲထိုးလေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘ဟာ ဆရာကလဲ ကျွန်တော်တို့ဆိုခင်ကို ကြိုတင်ပြီး မှာတဲ့
သူတွေက အများကြီးပဲဟာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မှတ်မိနိုင်
မှလဲ၊ အားလုံးကဲတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိနိုင်ဘူးလေ’

သည်တော့မှ စိကိုးက သူ့စကားပြောလောသွားသည်ကို
တော့မိလိုက်သည်။

သူ ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ဗန်း...ဗန်း’
‘ဗန်း’

လောက်ဘဆိုသူမှာ ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်စိုက်နေ
သဖြင့် စိကိုးက ခုံအားလက်ဝါးဖြင့် တဖုန်းဖုန်းရိုက်ခတ်လိုက်
သည်။

ခိုက်နေရာမှ လန့်ဖျပ်သွားပြီး လောက်ဘ ခေါင်းထောင့်
ကြည့်သည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ ခင်ဗျားက’

စိကိုးအား ခေါ်သဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ ‘စိကိုးက ခင်တည့်

ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်ပြီ...’

‘မင်း လောက်ဘမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

လောက်ဘ၏ လေလံပုံမျိုး မျက်နှာပေးက မာကျောလွန်း
ကုသသည်။

သို့ပေမယ့် စိကိုးက ဂရုမရိုက်ပါ။

‘ငါ မင်းကို မေးရော့ရဲ့ဗျ’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မင်းကိုမေးရော့ရဲ့ဗျ၊ ငါ့မေးတာကို
မင်းပြောပါ၊ ညာဖိုမကြီးစားပါနဲ့’

လောက်ဘ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး -

‘ခင်ဗျားက ဘာမေးမှာလဲ၊ ကျုပ်က အိပ်ဆိပ်ချင်နေ
တယ်ဗျာ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို သွားမေးပါလား’

‘ငါ့ သူ့ကိုမေးပြီးပြီကွာ၊ သူ့က မင်းကိုညွှန်လိုက်သွား၊ ငါ
မေးတာကို မင်းပြောနိုင်လောက်တဲ့’

လောက်ဘ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

‘ခက်တာက ကျုပ်အိပ်ဆိပ်ချင်တယ်’

‘ခါက လွယ်ပါတယ်ကွာ’

‘ဗျာ’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စိကိုးက အိတ်ထဲမှနေတုန်းလေးတစ်တုန်း
ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လောက်ဘအား လှမ်းပေးသည်။

‘က...ခါဆို အိပ်ချင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား’

လောက်ဘက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်ကဲ့...နောက်ပြီး ဘာသိချင်လို့လဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ အယ်ရက်လောက်က မြို့ပြင်က ဆွေးလူတောင်
ကုန်းပေါ်ကို အပုလဲနဲ့ အဝေးအသောက်တွေ မင်းတို့ပို့ပေးရ
တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

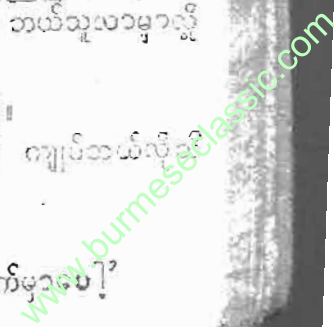
လောက်ဘ၏ မျက်နှာကိုစိကိုး စေ့ စေ့ ကြည့်လိုက်ရာမှ...
‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့သိချင်တာက အဲဒါတွေကို ဘယ်သူသာမှာလို့

ပို့ပေးပေးရတာလဲ’
လောက်ဘ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့မိန်းကမဟုတ်တာ၊ အဲဒါလူကို ကျုပ်ဘယ်လိုခို
မှာလဲ’

စိကိုး ဆက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘သူ့ ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကိုတွေ့ မှတ်မိလိုက်မှာပေါ့’

သူ၏စိတ်တွင် နယ်မြေမှူး စီကိုးအား အမဲတစ်ကောင်ဟု သတ်မှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက စကားတစ်ခွန်းပြောလျှင် စီကိုးထံမှ ငွေတုံးတစ်တုံးကျ တောင်းယူခန့် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ...ပြောလေကွာ’

စီကိုး စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလူဝယ်လေးဟာ မြင်းအနက်ကြီးကို စီးလာ တယ်ဗျ၊ ဝတ်စုံအနီကို ဝတ်ထားတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ’

‘ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့အကောင်းဆုံးက သူ့ရှုံ့ခားပဲဗျ၊ သီလား၊ ကျုပ် အဲသလိုခားမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေး သူး’

စီကိုး မျက်မှောင်ကြူတ်သွားသည်။

သူ ကွေမင်း၏ခားကို လက်ခံရရှိထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကွေမင်း၏ခားမှာ ထူးခြားမှု မရှိပါ။

အရှေ့ပိုင်းကျားဖြစ်သည့် ကွေမင်း၏ခားမှာ ခားကောင်း တစ်လက် ဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အမြင်တွင် စိတ်ဝင် စားဖွယ်ရာ မရှိလှပါချေ။

ယခု လောက်တပြောသော ခားက ထူးခြားနေသည်တဲ့။ ထို့ကြောင့် စီကိုးက လှမ်းမေးသည်။

‘ခားက ဘာတွေများ ထူးခြားနေလို့လဲကွ’

လောက်တက တစ်ချက် သမ်းခင်ကိုက်ပြီးမှ ...

‘အင်း...ကျုပ်တောင် ခြောက်ရင်းနဲ့ မေ့ချင်သလိုလို ဖြစ် သာတယ်’

စီကိုးက ငွေတုံးတစ်တုံးကို ထပ်မံ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး... ‘ခါဆိုခင်တော့ မင်း ပြန်မှတ်မိသွားလောက်ပါပြီ’

လောက်တက ခေါင်းခါ၍ပြသည်။ သူက စီကိုးအား ခပ် တည့်တည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာမှ...

‘ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး ပြောရမယ့်စကားက သိပ်ပြီး တန်ဖိုးရှိနေတော့ ဒီလောက်နဲ့ မရူးသေးဘူးဗျ’

‘ဘာပြောတယ်ကွ’

စီကိုး၏အသံမှာ မာကျော၍ ထွက်သွားရသည်။

ပြီးတော့...

လောဘကြီးလွန်းလှသည့် လောက်တကိုလည်း ခေါ်တ ညွှက်လာသည်။

ထို့နောက် စီကိုးက အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး တစ်စုံ တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

လောက်တကတော့ သူ့ကို ငွေတုံးထပ်ပေးသည်ဟုထင်ပြီး အသာကြည့်လိုက်၏။

သည်တစ်ကြိမ် စီကိုးထုတ်ယူလိုက်သည်က ငွေတုံးလေး တစ်တုံး မဟုတ်ပါ။

ရှေ့ပြားဝိုင်းတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုရှေ့ပြားကိုကြည့်ပြီး လောက်တ၏မျက်ဝန်းတို့မှာ ဝမ်း ကက်သွားကြလေသည်။

‘ရော့’

၉၆၈ ဝင်းကြယ်

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

လောကီကလေးတို့၏ စိတ်ကိုးက ရွှေပြားခိုင်းပေးကို လှမ်း
တည့်ပေးလိုက်ပါ။

ကြောက်လန့်တကြားဖြို လောက်တ တောင်းပန်နေသည်
ကို ကြည့်၍ စိတ်ကိုးကလက်ထာပြလိုက်သည်။

‘အေး...နောက်ဆိုရင် မင်းရဲ့ဒီအကျင့်တွေကို ပြုပြင်လိုက်
ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’
လောက်တ၏မျက်နှာကို စိတ်ကိုးကစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာမှ...

‘ကဲ... မင်းသိထားတာတွေကို အမှန် အသိုင်း ပြောပြ
စမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ တစ်ကယ်တော့ အဲဒီလူဟာ လူငယ်လေး
တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ ကြည့်ရတာလဲ သိုင်းသမားပုံစံမျိုးပေါက်
နေပါတယ်။ သူမနက်အစေးကြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကောင်း
ကျင့်ကို ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြော လောက်တ’

‘သူ့မှာ ထူးခြားချက်ကတော့ မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်
ရယ် ငတ်ရန်ကံအကျီရည်ရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုင်ဆောင်ထား
တဲ့ အဖိုးတန် ကျောက်တွေနဲ့ စိဖြယ်ထားတဲ့ ဓားတစ်လက်
ရယ်ပါ ဆရာ’

စိတ်ကိုး မျက်စုံပြူးသွားပြီး—

'ဘာ...အဖိုးတန်ကျောက်တို့နဲ့ စီခြယ်သားတဲ့ ဓား ဖန်
လက် ပါလာတယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါဘယ် ဆရာ'

'လောက် ၁ ပမ်းအဖန်ကို ပြောတာနော်'

'ကျွန်တော် သာမန် အခြေအနေကို သိသွားပြီပဲ ဆရာ၊
ကျွန်တော် တယ်လီ လိမ်ညာတ် မှာလဲ'

'အင်း'

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ နယ်မြေမှူးစီကိုး ဝိုင်၍ ကျသွား
ရကည်။

လောက်တပြေးသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ ခေးပိုင်ရှင်မှာ
တူတရားခံဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သည့် အခွင့်ပိုင်းကျား ကွေမင့်
မဟုတ်ပါ။

ထိုခင်းမျိုးကို တောင်ပိုင်းကျား အိုချီ ကိုယ်ဆောင်ထား
သည့်ကို စီကိုးထံမှိုထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘတ်တရားခံမှာ အိုချီဝင် ဖြစ်နိုင်လောက်
ပေသည်။

စီကိုးမှာ ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်လည်၍ ကွေးတော်ကြည့်လိုက်
သည်။

သိုင်းရာဇာထုလုံမှာ ခေးနှင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ကွေမင့်
သွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားစဉ်က ခေးပါ၍ မသွားခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းရာဇာ တုရှောင်ထင်းအား သတ်ဖြတ်
သွားသူမှာ ကွေမင့် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ကွေမင့်အား ထင်
လောင်ထင်မှား ဖြစ်စေရန်သာတူက အကူအညီက စီစဉ်သွား
ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

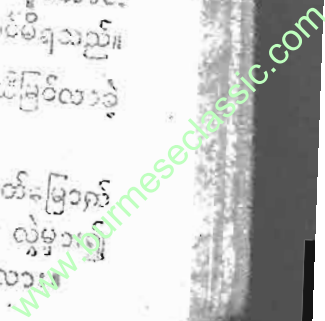
စီကိုးမှာ လိုသို့တွေးဆထားရင်းဖြင့် သတင်းပေါက် နား
ထည်လားရသည်။ စင်စစ်တော့ သူ့ရေလိုက်လုံနေခြင်း မဟုတ်
ပါလား။ သူတစ်ပါး၏ လှည့်ကွက်အတွင်းပယ် စီကိုးရောက်ရှိ
နေမှန်း အရေမှပင် လက်ခံရတော့သည်။

စီကိုး၏ခင်ထဲမှာ ခံပြိုင်၍ လာရလေသည်။ မျက်စိထဲမှာ
ခေးပိုင်ခိုင်းကျားအိုချီကို ပြေး၍ မြင်ယောင်သွားသည်။

စင်စစ်ကတော့...
တစ်ကယ့်တရားခံအစစ်မှာ ဆိုရီပင်ဖြစ်သည်။ သူတောင်း
ခေး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟူဝူးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိရသည်။

ဟူဝူးကြောင့်သာလျှင် သူ့အမှားတရားကို သိခြင်းသာ
ခွင့်ရ ဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာ ကမ်းဘေးသည် စီကိုးထံမှ သူတောင်း လွတ်မြောက်
သွားပါစေ။ အပြစ်မဲ့သူ တစ်ယောက်ကိုတော့ လွှဲမှာ၍
အပြစ်မပေးမိဖို့က ပို၍အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။

စိကိုး၏ရင်ထဲတွင် ဒေါသလှိုင်းထွက် တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ပြေး
ဆက်သွား၍ နေကြလေသည်။ သူသည် အိုရိုကို ယုံစားမိပွား
ခဲ့မိပါလား။

ထို့ကြောင့် အပြစ်မဲ့သူကို လွတ်စေမည်ဖြစ်သလို အပြစ်
ရှိသူကိုလည်း မရနေစေ ရှာဖွေ၍ ဖော်ထုတ် ရပေတော့မည်။

စိကိုးတွေးရင်းဖြင့် ဆက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်လေ
သည်။

သူ့တွင် ခက်ခဲသည်က အိုရိုသည် တရားခံဖြစ်သည်ကို
သူ သိထားပြီးဖြစ်၏။

သို့သော် သက်သေက ခိုင်လုံမှုမရှိသေးပါ။ အိုရိုသည်
ဆက်သေမပြနိုင်ပါလျှင် လွတ်အောင် ရုန်းထွက်သွားနိုင်မ
လိမ့်မည်။

ရုတ်တရက် သူ ယုဂ္ဂအား သတိရလိုက်မိ၏။ ယုဂ္ဂထံတွင်
တင်းတင်းတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

တင်းတင်းဆိုသော မိန်းကလေးက တောင်ပိုင်းကျားအို
၏ ချစ်သူ။

တင်းတင်းကို အိုရိုက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု စိကိုး
သိရှိထားခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင် စိကိုး ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင်
အိုရိုအား ဖမ်းဆီးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စ ဖော်ထုတ်ပြီးမှ တခြားကိစ္စများကို စစ်မေးဖို့ သူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တင်းတင်းကိုသာ အိုရိုက သူ့မကိုလုပ်ကြံကြောင်းကိုရဲရဲဝံ့
ဖော်ထုတ်၍ ပြောခဲ့ပါလျှင် အိုရိုသည် ဘယ်လိုမှမတ်မီးရှောင်
နိုင်တော့ပါ။

တင်းတင်းက သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါပြည်လား။

ညိုညိုပင်ဆိုစေ ယခုလောလောဆယ်မှာတော့ စိကိုးမှာ တင်း
တင်းနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖို့အတွက်က အရေးကြီးဆုံးပင် ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက သူ့လောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယုဂ္ဂ
အထောက်အကူအညီအား ရုန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ရခြင်းပင်။

လောင်းကျင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ သူ ထွက်ခွာလာခဲ့
သည်။

စိကိုး၏ ခြေလှမ်းတို့မှာ သွက်သက်၍နေသည်။ ထို့အပြင်
ထိုကလည်း စောစောကလို ခနာလံကျိ၍မနေကြတော့

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်၍နေသည်။

သူက ဆိုင်အပြင်တွင် ချည်နှောင်ထားခဲ့သည့်ခြင်းကိုဖြုတ်
ပိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။

ကျိတ်... လာလမ်းအကိုင်း အထောင့်နှစ်ရှိ စောင်းနင်း
သွားသောသည်း

သု သွားနေသည်က ယုစူး၏ အိမ်။

တွေ့ဆိုဖို့က တင်းတင်း။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တောင်ပိုင်းကနားဆိုရုံအားတလားခံ
အစစ်အဖြာ် အမြန်ဆုံးပမ်းဆီးနိုင်ရေးပင်ဖြစ်တော့သည်။

‘ဟဲ...ထောင်ပိုင်းကျားအိုရီ၊ မင်း ဘယ်ပြေးမှာလဲ’

* * *

‘ဟာ...ဟိုမှာ ခိုကုံးသားမသိဘူး’

မ္ဗာလေးတစ်ဦး၏အိပ်ခို စာသေ့အက်ဆိုင်ခလေး တစ်ခုနှင့်
ထူးချွန်ထမ်းထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထူက လူတစ်ယောက် ခြင်းကိုခွန်စိုင်းပြီး စီးလာသည်ကို
လှမ်းမြင်ပြီး ကြည့်ရက်ရာ ခိုအိမ်ခြားလှိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

မှန်သည်။

မြင်းကို အပြင်းနှင်းစီးနင်းလာသူမှာ နယ်ပြေမှူး မိလိ
မင် ဖြစ်သည်။

ထု၏မုက်နှာတွင် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဧေါသသွေးတို့က
အူဝေ၍ နေလေသည်။

ထု မေးကြော့ကို ကမ်းနေစအောင် ကြိုတ်သားမိ၏။

ထု အယ်ခင်ခဲခဲပြင်ကို မတော့မပိ ခြွင်းခြင်းပင်။

မိလိက ယခု သွေးလူတောင်ကုန်းမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထု ထိုတောင်ကုန်းအနားမှာ ရှိသော တစ်ခုတည်းသော
စားသောက်ဆိုင်ကော့တွင် ဝင်ရောက်ပြီး မေးခြင်းစုံစမ်းခဲ့
သည်။

ထိုနေ့မနက်က စာရက်နှင့် စားသောက်ရာများကို လာ
ရောက်၍ မှု့ဆွဲမှာ မည်လှလဲ။

ထု မေးကြော့ သာအခါ ဘေးပွဲဆိုးကလေးအင်ယောက်က
ပြောသည်။

ဤနေ့က မှု့ဆွဲ၏ မှု့ကြားသူမှာ လူငယ်လေး
တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး... ဝေးရာများကိုသာ မှု့ကြား
ပြီး အရက်မှာမူ သူ့ကိုယ်လုပ် ပူးဆောင်နိုင်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာ
ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြသည်။

ပြီးနောက် ထိုလူငယ်လေး ကိုင်ဆောင်လာသောခံးမှာ အဖိုးထန်ရက်နာများဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် ခံးတစ်သစ် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

ယိုးကြောင့်—

ထိုခံးကိုင်ဆောင်သူမှာ ဘောင်ပိုင်းကျား အိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

စိ ခိုး သိလိုက်သည်။

အိမ်က သူ့ကို လှည့်ပတ်ခဲ့သည်။

အလွတ်ရှုန်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွမ်းကျင်အား အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်အောင် ထောင်ချောက်ဆင်ထားခဲ့သည်။

အဘော်ပင် ဥာဏ်များလှသည့် ဘောင်ပိုင်းကျားပင် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ ထိုကျားကို ဖမ်းဆီးရန်အတွက် ထောက်ခိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြစ်ရှိသူ အယောက် တစ်ဆောင် လွတ်သွားပါစေ၊ အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက်ကို မဖမ်းဆီး မချုပ်နှောင်ရဟူသော အဆိုကို သူ သတိရမိလိုက်၏။

သူက အပြစ်ရှိသူ ကျွမ်းကျင်ကို ဖမ်း၍ လုံးပမ်းနေခဲ့သည့် အပြစ်ရှိသူ အိမ်ကိုသာ လှည့်၍ သားခွဲသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ မှားခဲ့ပါလားဆိုသော အသိကြောင့် စိကိုမှာ စိတ်ထဲ မကောင်း ဖြစ်ရအံ့သည်။

သို့နှင့် သူ ဆိုင်လေးရှေ့သို့ ရောက်လာစဉ်တွင် —

‘ဟေ့ စိကို’

ဟု ဝေါ်သံကြောင့် သူ့မြင်းကို ဖက်သပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ မြင်လိုက်ရသည်ကတော့...

‘ဟပ် တုရှောင်ထင်း’

မှန်သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး အရက် သောက်နေသော သိုင်းရာဇာတုရှောင်ထင်းကို သူ ရွာလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ မြင်းကို ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

တုရှောင်ထင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာလိုက်ရခြင်းဟော အားသင့်၍ သွားလေသည်။

၃၇၀ ဝင့်ကြယ်

'ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်နေတာလဲ တုရှောင်တင်း၊
ကုလားဆိုမှတစ်ဆင့်ပြီး သူ လှမ်းခမ်းသည်။'

'ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေတာ'

'ဘာ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ရော့ကလေးကြားလို့'

'စိကိုး ခေါင်းခါပြလိုက်၏။'

'ကျွန်ုပ်က တရားမဲ့မဟုတ်ဘူး တုရှောင်တင်း'

'ဘာ'

တုရှောင်တင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ သူ
တဖန်ထပြန်လည်း စိကိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

'စိကိုး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ'

'ဟုတ်တယ် တုရှောင်တင်း၊ ကတယ်ဟော့ ကျွန်ုပ်ဟာ
ထောင်ချောက်အဆင်မဲ့တာပါ။ ကရားမဲ့အဝစိက လူမဟုတ်
ပါဘူး'

'ဒါဆို ဘယ်သူလဲ'

'အိုရို၊ ထောင်ပိုင်းကျား ဆိုရို'

'ကပ်'

တုရှောင်တင်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

'ဟုတ်တယ် အိုရိုဟာ ကရားမဲ့အစပဲဟာ၊ မြောက်ပိုင်း
ကျား ထေရီနဲ့ အနောက်ပိုင်းကျား ကျားကိုတို့ကို သတ်ခဲ့
တယ်၊ ပြီးတော့ တင်းတင်းကို သတ်ဖို့ကြံစည်ခဲ့တာလဲ ကွပ်
ဒါပေမဲ့တို့ တင်းတင်းဟာ မသေခဲ့ဘူး'

'ဘာ တင်းတင်းမသေဘူး ဟုတ်သား?'

'ဟုတ်တယ် တုရှောင်တင်း၊ တင်းတင်း ခု ယုဝူးဆီမှာ ရှိ
နေတယ်'

နယ်ပြေဗူး စိကိုးပြောသမျှကောင်းကို နားသေမင်းပြီး တု
ရှောင်တင်း မျက်လုံးပြူး၍နေသည်။

'နောက် ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ် တုရှောင်တင်း'

'ဘာလဲ စိကိုး'

'ခုပေါ်နေတဲ့ လျှိုဝက်အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာ
ပေါ့'

တုရှောင်တင်းက ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်သည်။

'အိုရိုဟာ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းရဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပဲ'

'ထေဇျာသား စိကိုး'

'အသေအချာပဲ တုရှောင်တင်း၊ ခေါင်းဆောင်ဆိုရင်
နံပါတ်တစ်ဆယ့် ဖယုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့အထက်မှာ တစ်ဆယ့်
ရှီသေးတယ်'

၃၀၀ ဝင့်ကြယ်

‘သူ့ကိုလော ခင်ဗျားသိပြီလား’

‘စိကိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီ...’

‘အိုက လွယ်ပါဘယ်’

‘ဟေ့’

‘ဟုတ်ဘယ်လော၊ အိုချိုကို ဖမ်းပြီး ခစ်လိုက်ရင် ရပြီ’

‘တုရှောင်ထင်းက လှမ်းပြောသည်။’

‘ဒါဆို အိုရီက အရေးပါနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ခုပဲ သူ့ကို သွားဖမ်းမှာ’

‘အော်’

‘ခင်ဗျားပါ လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘တုရှောင်ထင်းက ငြင်းလိုက်သည်။’

‘ကျုပ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး စိကိုး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ် ဒီမှာ ဝူထန်ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊

ကျုပ် သူ့ကို စောင့်ရဦးမှာ’

‘နယ်မြေမှူးစိကိုး မတ်တပ်ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကျုပ်သွားမယ်’

‘စိကိုး ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။’

‘အင်း...စိကိုး—စိကိုး’

‘တုရှောင်ထင်းမှာ စိကိုးထွက်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်နေရာမှ ထိုသို့ ပြောလိုက်လေသည်။’

* * *

တင်းတင်းက ခုတင်ပေါ် ဝယ်ထိုင်လျက်နှင့်ရှိနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့် နှက်၍နေလေသည်။

သူ့ကို အိုရီက စုသလိုဆို နောက်သလိုလိုဖြင့် လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်လိုက်သည်ကို မယုံနိုင်ဘဲဆိုဖြစ်နေမိသည်။

သို့ပေမယ့် ယုံလိုမရပါ။

သူမ ကံကောင်း၍ အထက်မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိုရီ သူမအပေါ် တကယ်ရက်စက်ခဲ့ပါလား။

ပြောတော့ဖြင့် ချယ်ရီသခင်မ၏ သမီးကို မကော်မော့ပါ တူးတဲ့။

ခုတော့ဖြင့်....

တင်းတင်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် သူ့ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖိကိုက် ခိုလိုက်သည်။

ယုဂ္ဂလည်း တင်းတင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားလေ၏။

‘စိတ်မကောင်းမရာတွေ တွေးမနေနဲ့သမီး နေင်း ဘာ သမီးအဖေက ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေး သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်’

တင်းတင်း အသာခေါင်းညှိတိပြုလိုက်သည်။ ယုဂ္ဂက နောက်ဖေးအခန်းသို့ဝင်သွားလေသည်။

တင်းတင်း ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်၏။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ ခန်းသို့ အသာလေးထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ့ စိတ်ထဲမှာ အိုရီကို တွေ့ချင်နေမိသည်။ အိုရီကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မေးလိုက်ချင်သည်။

အခန်း(၂၄)

‘ဒါလေးသောက်လိုက်နော် တင်းတင်း?’

သူ့ဘောင်းခါးပိုင်းချုပ် ယုဂ္ဂက တင်းတင်းအတွက် အန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် ယူလာ၍ ပေးရင်း ထိုသို့ပြောလိုက် သည်။

တင်းတင်းက ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ကျွန်မ စားချင်စိတ်မရှိဘူး ဘာ’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲသမီးရယ်... အားရှိသွားအောင် နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါ’

ပြီးတော့ ဆိုရုံ သူ့ ကံ မြင်တွေ့သွားလျှင်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အိုရို၏ မျက်နှာကို သူမ မြင်ချင်သည်။

ပြီးတော့ ဘာပြောမည်ကိုလည်း ကြားချင်သည်။
ထို့ကြောင့် တင်းတင်းက အိုရို၏အိမ်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

သူ တိမ်ရှေ့ အခန်းတံခါးကို အသာလေး ဗန်းဖွင့်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ယုဂ္ဂ၏ တဲအိမ်လေးမှ ထွက်၍ လာခဲ့လေသည်။
သူထွက်ခွာသွားသည်ကို သူတောင်းစားဂိုဏ်း ချုပ်ယုဂ္ဂက မသိလိုက်ပါ။

ယုဂ္ဂက တင်းတင်း ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟုလည်းတင် မထားပါချေ။ ထို့ကြောင့် ယုဂ္ဂသည် အေးအေးဆေးဆေး ပင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ပြုတ်လျက်ရှိနေသည်။

ခေါက်ဆွဲပျော့လောက်တော့မှ အသားဖတ်များကို ထည့် လိုက်သည်။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်နံ့မှာ သင်းပျံ့၍ စားချင်စဖွယ် ဖြစ်၍နေ တော့သည်။

* * *

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ယုဂ္ဂ’
‘ဟင်’

ယုဂ္ဂက ခေါက်ဆွဲပန်းကန် နှစ်ခုကို အိမ်ရှေ့သို့ ယူဆောင် လာခဲ့ပြီး တူတစ်ချောင်းဖြင့် မေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် တွင် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်သည့် အသံကို ကြားရ၍ ယုဂ္ဂ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူကို မြင်တော့ ယုဂ္ဂအံ့အားသင့်၍ သွားရလေသည်။
‘ဟင်...ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို မလာဖူး အလာထူးလှချည် လား၊ လာဗျာ၊ ထိုင်’

ယုဂ္ဂက ထိုသူအား အိမ်ရှင်ဝတ္ထုစားအရ ဖိတ်ခေါ်လိုက် လေသည်။
ထိုလူကို ယုဂ္ဂသိပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုလူမှာ ယခုလို သူ့ဆီသို့ ရောက်၍ မစား ဖူးပါ။

ထိုလူက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ဆိုင်းပြီး—
‘ခင်ဗျား အရက်ကောင်းကောင်း ရှိတယ်ဆိုလို့ ကျုပ် ရောက်လာခဲ့တာ’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆောက်ကြတာပေါ့’
ယုဂ္ဂက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက ခေါက်ဆွဲပန်းကန် နှစ်ခုကို အကဲခတ်သလို လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ဒီခေါက်ဆွဲပြုတ် နှစ်ပန်းကန်က ဘယ်သူ့အတွက် လုပ် နေတာလဲ ယုဂ္ဂ’

www.burmeseclassic.com

ယုဝုး ပြုံးလိုက်ပြီး...
 'ခင်ဗျား ဆောက်လာပြီ ဆိုတော့ ခင်ဗျားက သူ့ နံပေါ့ဗျာ >
 ယုဝုးက ခမ်းပါပေါ့ပင် ခြေ ခိုး နှိပ်သည်။
 ဒါကို ယုဝုး ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...
 'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မလိမ့်နဲ့လေ'
 'ဟဟ...'

'ဟုတ်တယ်၊ ဝါ တင်းတင်း အတွက် ခဟုတ်သား'
 ယုဝုးရုပ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံး ပြော
 သွားပြီး...

'ခင်ဗျားကို ကယ်သူပြောလဲ'
 ထိုသူက ရယ်ခမာလိုက်သေးသည်။
 'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း'

ပြီးတော့မှ...
 'လောကကြီးမှာ ကျုပ်မသိဘဲ မရှိခဲ့သေးဘူး၊ ကျုပ်
 အားလုံးကို သိတယ်'
 ယုဝုးက ထိုလူကိုကြည့်ပြီး...
 'ခင်ဗျား မပြောသလိုဆိုရင် လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ တယ်မို့
 တော့မှလဲ'

'ဟုတ်တယ်လေ'
 'ဒါဆို ခင်ဗျားမှားသွားပြီ၊ ခုလျှို့ဝှက် အဖွဲ့ အစည်း
 ပေါ်နေတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားမိသလား'
 ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
 'ကျုပ်မသိဘူး၊ ခင်ဗျားကော'

'အဲဒီလျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ လျှုပ်တို့ရဲ့ အမျိုးသား
 အဖွဲ့အဖွဲ့အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ တဖွဲ့ပဲဗျာ၊ သူတို့က ကျုပ်
 တို့ သိုင်းလောကကို စိုးမိုးဖို့ ကြိုးစားနေတယ်'

ထိုလူ၏မျက်လုံး အဆောင်လက်လာပြီး...
 'ခင်ဗျားက တော်တော်သိနေတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီအဖွဲ့
 အစည်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်က တယ်သူလဲ သူ့ကိုကောသိသား'

'ကျုပ် စုံခမ်းပေါ့'
 ထိုလူက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ တရုပ်လိုက်ပြီး
 'ခေါင်းဆောင်ကို ကျုပ်သိတယ်'

'ဘာ'
 'ဟုတ်တယ် ယုဝုး၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ
 နတ်ပဲ'

'ဘာ'
 'အင်း'
 'အား'

ထိုလူက သွက်လက်စွာဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 က ခေးကို ခုတ်ဆရက် ဆိုထုတ်လိုက်ပြီး ယုဝုး၏ရင် တည့်
 နှိပ်အား ထိုးသည့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယုဝုး သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပြီး ထိမ်းရွှောင်ချိန် မရ
 တိပါ။

ကုလားထိုင် နောက်ပေါ်သို့ လဲကျ၍ သွားရသည်။ ပြီး
တော့ ယုဝူးက မယုံကြည်နိုင်သလိုဖြစ်လည်း ထိုလူကိုစူးစိုက်၍
ကြည့်နေလေသည်။

‘ပင်...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား သစ္စာပောက်လူယုဝူးမာ’
‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုလူက နှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။
ယုဝူးမှာ ထပြည်းဖြည်းဖြင့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေ၍ လာ
သည်။

‘ကဲ...သွားပေတော့ သူတောင်းစားရိုက်ချုပ်ကြီးရေ’
ပြောပြီး ထိုလူက ခားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘အား’
‘အင့်’

ယုဝူး၏ပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုစီး၍ကျလာပြီး အသက်
ထွက်သွားတော့သည်။

‘ဟား... ဟား...ဟား’

ထိုလူက သူ့ခားတွင် ပေကျ နေသော သွေးများကို
ယုဝူး၏ အင်္ကျီနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်
သွားသည်။

သူ့အခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလျှောက်၍ ရှာဖွေလိုက်သည်။
မတွေ့။

ထိုသူလိုက်ရှာနေသူမှာ တင်းတင်း။
ယခု တင်းတင်း ရှိမနေပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်လမ်းမပေါ်မှ မြင်းခွာသံများကို ယို
လူက ကြားလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ ကြာရှည်မနေတော့ဘဲ ယုဝူး၏ အိမ်လေး
ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

* * *

‘ယုဝူး’

‘ဗျို ယုဝူး’

လူတစ်ယောက် ခေါ်သံပေး၍ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လာနေ
သည်။

ထိုလူက ‘ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက်ရှိနေသော ယုဝူး
ကို တွေ့မြင်သွားပြီး—

‘ဘာလဲ’ ခင်ဗျား အမှူးလွန်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ယုဝူး’
ပြောပြီး ထိုလူ ယုဝူး၏အနားသို့တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

‘ဟင်’

ထိုလူကိုကြည့်ပြီး ဆုံအားသင့်သွားရသည်။
ယုဝူး၏ရင်ဝမှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်ကို သူ တွေ့နေ
ရသည်။

ယုဝူးမှာ အသက်မရှိတော့။

'မြစ်မှ မြစ်ရေပေးဖူး'

ထိုသူက လေးလေးဖမ်းဖမ်းဖြင့် ညည်းညူလိုက်လေသည်။ သို့
သို့မှာ ဘယ်သူလဲ။

နယ်မြေမှူး စီကိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယုဂ္ဂနှင့် တွေ့ဆုံ
မေးမြန်းဖို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ယုဂ္ဂ အလယ်
ခံလိုက်ရသည်။

'တောက်'

စီကိုး တောက်တစ်ချက်ကို မြင်းမြင်းတန်တန် ခေါက်
လိုက်လေသည်။

တော်တော်လက်ထွက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းပါလား။ ခုနည်း
ယုဂ္ဂကို နှုတ် ပိတ်လိုက်ကြပြီ။

ရန်သူကို လျှော့တွက်၍ မရမှန်း သူ့နားလည်လိုက်သည်။
ရန်သူ၏ သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းမှာ ပညာရှင် အဆင့်မှန်း
လည်း သူ တွက်ဆကြည့်မိသည်။

မှန်သည်။

သူ့သင် သို့မဟုတ် အဖေဟုတ်အမိလည်း သိုင်းပညာမှာ
ထိပ်တန်းအဆင့်ဖြစ်သည်။ သူ့တောင်းဝေးဂိုဏ်းချုပ် ယုဂ္ဂ
အား ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုက်ခိုက်ဖို့ မလွယ်ကူပါ။

ယုဂ္ဂ ယုဂ္ဂကို ရန်သူက ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်းကြောင့် ယုဂ္ဂ မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ နေထုံးသွားခဲ့ရ
ချေပြီ။

ယုဂ္ဂကို မရခံနိုင်အောင် တိုက်ခိုက်သွားသူ၏ သိုင်းပညာ
အဆင့်မှာ မြင့်မားစွာ ဖိကိုးက တွေးဆထားလိုက်သည်။
ထိုလူမှာ ဘယ်သူဖြစ်မည်နည်း။

အိုရီလား။

အိုရီတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အိုရီသည် ယုဂ္ဂအား သို့သို့ ပြု
လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

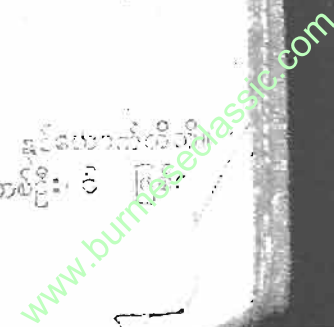
ထိုသို့ဆိုလျှင်....

ယုဂ္ဂအား တတ်၍ သွားသောသူမှာ သိုင်းပညာပိုမို စွမ်း
အဆင့်မြင့်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု နှုတ်ကြား
စီကိုးက ခန့်မှန်းနိုင်လိုက်၏။

ကိုးကွဲမှာပင် အိမ်ရှေ့ဆီမှ မြင်းလည်းတစ်စီး၏ ရုပ်သံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

စီကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လှည့်ပေါ်မှ ဆင်လာကြည့်သူများမှာ နှင်ယောက်တို့သို့
ခတ်ကြိုးတင်ပြီးနှင့် ဖိန်းမလှလေးတစ်ဦး ဝဲ
သည်။

‘သိုးဘိုး လာလေ’

မိန်းမလှသေးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြောရင်း ထိခံဘွင်းသို့ ဦးဆောင်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မှန်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အဘိုးအိုယောင် ဆောင်ဆားသော အရှေ့ပိုင်းကျား ကွေမင်းနှင့် ရှောင်ဝါတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က နဂါးရဲတိုက်မှ ပြန်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟင်’

ရှောင်ဝါ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့ အသံကြားရပြီး ကွေမင်း ထိတ်လန့်သွားရ၏။

‘အဘိုး’

‘အဘိုး’

‘အဘိုးသေပြီ’

ရှောင်ဝါက ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသော ယုဂူးကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှောင်ဝါ၏ မျက်လုံးတို့မှာ ခေါင်းကြောင့် အရောင် ကောက်၍လာသည်။

ကွေမင်းလည်း လေဆုံးနေသည့် ယုဂူးကိုကြည့်ပြီး ဆံ့အား သင့်၍ နေလေသည်။

‘စိကိုးက ဘေးမှာရပ်လျက်ရှိ၏။’

ရှောင်ဝါက နယ်မြေမှူး စိကိုးအား လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

‘ခါ ရှင့်လက်ချက်မဟုတ်သေး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ သူ့ကို မသတ်ဘူး’

‘ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေရက်ခဲ့ ရှင်က ညာချင်သေးတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဆုံးမရလိမ့်မယ်’

ရှောင်ဝါက ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပြေစာမဟောင် ပါးယျဉ်းထောင့်သလို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်’

ပြီးတော့ စိကိုးအား ဘရစပ် ဝင်၍တိုက်သည်။

‘ဝှီး’

‘ဝှီး’

မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် လေတိုသံတို့က တဟူးဟူး၊ မြည်၍ နေလေသည်။

မိကိုး နားကပ်ပါစေပြီး ရှေးခင်လိုက်နာမည်။ မိကိုးက သိုင်းပညာအဆင့်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်၍ နေလေသည်။

မိမ်းကလေးမှာ အထက်အရွယ် ဝမ်းနားသားသော်လည်း ဆိုင်းပညာအဆင့်က မြင့်မားလှကြောင်း စိကိုး သိလိုက်သည်။

‘မိတ်ခါတော့ ရှင်ရှောင်နိုင်ရင် ဝေ့ခင်ပေးတော့’

ရှောင်ခါ၏ဝန္တာကိုယ်မှာ ချားရဟတ်လို တစ်ပတ်လည် ထွားသလို၊

‘ဟူး...ဟူး’

‘ဝှစ်...ပို’

မိကိုးဝမ်းထစ်ထုခိုင်းကွက်ကို ရှောင်ခါက သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သည့်ဆိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုသူကိုလည်း စိကိုး ဖျတ်ခနဲ သတ်လိုက်၏။

‘လှုပ်နဲ့ ရှောင်ခါ လှုပ်နဲ့၊ သူက အခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ နယ်ခြေမှူး စိကိုးပါ’

ကော့မင်းက လှမ်း၍ နားသက်၊ ထိကသံကြောင့် ရှောင်ခါ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို အရှိန်သတ်လိုက်၏။

စိကိုးမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

‘သူ ကော့မင်း၏အသံကို နှုတ်ငိုခဲ့ ပုံမှန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း အသုံးပြု မှာ ကော့မင်း ရှမ်းပြောင်းသားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် လိုက်သည်။’

‘မင်းက အရှေ့ပိုင်းကျား ကော့မင်း’

‘ဟုတ်ပါတယ် စိကိုး၊ ကျုပ် ကော့မင်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်ဖက်သတ် ဝှစ်နဲ့တဲ့ မှေးမနပ်ပါ’

စိကိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ငါလဲ အစွပ်စွဲခံနေရတဲ့ အခနအထားကို လက်တွေ့ နား ကည်သွားပါပြီကွာ’

ပြောပြီး စိကိုးက ရှောင်ခါကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘တကယ်တော့ ယူဂူးကို ဝါသေထံပါဘူး၊ ဝါရောက်လာ တော့ ယူဂူး သောနပေါပြီ၊ ဝါသူးခါကို စုံခမ်းဖို့ ရောက် လာခဲ့တာပါ’

ကော့မင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘သူ့ကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲဟစ် စိကိုး’

‘အေး...ငါလဲ အဲဒါကို သိခိုင်းနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ဝါရောက် လို့ လူမျိုးကို ရေ့တည့်တည့်က သတ်နိုင်တဲ့သူမဟာ ရှောင်ခါ ပါထယ်၊ တို့ စုံစမ်းရင် ရနိုင်မှာပါ’

‘အိုရိုဆော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ရွှေဝင်္ဂါက ဝင်းမေးလိုက်သည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး မိန်းကလေး။ အိုရိုရိုအဆင့်က ယုဂ္ဂို သတ်လို့မရနိုင်ပါဘူး’

ပြောရင်းဖြင့် နတ်မြေမှူးစီကိုးက ကွေမင့်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

‘ငါမင်းအပေါ် အသင်လွဲခဲ့မိတာတွေကို တောင်းပန်ပါ တယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ တဆူးခံအာဖ် မဟုတ် ပါဘူး’

ကွေမင့်၏မျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး—

‘ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်ကွေမင့်၊ ငါစုံစမ်းပြီးသွားပါပြီ၊ ဒါတွေရဲ့တဆူး ခံ အာဖ်က အိုရို’

ကွေမင့်က စီကိုး၏လက်အား ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။ စီကိုးက ဆက်ပြောသည်။

‘အိုရိုဟာ ချယ်ရီသခင်မနွဲသမီးကို ရရှိဖို့အတွက် ခုသို့ ကြံ စည်လိုက်တာပဲ၊ သူ့ကလေးကို စောင့်ရှောက် အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ခေါင်း

ဆောင်ပိုင်းက တင်ယောက်ပဲ၊ တစ်ကယ်လို့ သူ့သာ ချယ်ရီ သခင်မနွဲသမီးနဲ့ ရခဲ့ရင် သိုင်းလောကမှာ စိုးမိုးနိုင်ဖို့ပေါ့’

ပြောပြီး စီကိုးက ရွှေဝင်္ဂါအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို ပြုံးလိုက်ပြီး—

‘မိန်းကလေး မင်းရဲ့နာမည်က’

‘ကျွန်မ ရွှေဝင်္ဂါပါ’

‘ရွှေဝင်္ဂါဆိုတာ ပန်းပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့စောစောက သိုင်း ကွက်ကို ကြည့်ပြီး ငါမင်းကို သိခဲ့ပါပြီကွာ’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်ရွှေဝင်္ဂါ၊ မင်းအမေ နေကောင်းရဲ့လား၊ ခု ကျန်းပေါ့မှာပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ်၊ မေမေ ကျန်းပေါ့မှာပဲ’

စီကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကွေမင့်က သူတို့ပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီး စိတ် ထဲမှာ ၉၉၀၉၀ ဖြစ်၍နေသည်။

‘ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မတယ်သူဆိုတာ မသိသေးဘူးလား’

ကျေမင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ချေးတေးတေးပဲ’

‘ရွှင်တော်တော် ညံ့တဲ့လူ’

ရွှင်ဝါက နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ အပြစ် တင်လိုက်သည်။
စီကိုးက ကြားလဲမှတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘သခင်မလေးရယ်၊ သူမညံ့သို့ပဲ သခင်မလေးနဲ့ တွေ့နေပြီ
ဟာ၊ ဟေ့... အရှေ့ပိုင်းကျား မင်း သိပ်ကောင်းတယ်
ထိသား’

‘ဗျာ...’

ရွှင်ဝါ မျက်နှာလေး ရဲ၍သွားသည်။

‘စိမယ် ကျေမင့်၊ ခုမင်းနဲ့တွေ့သွားတဲ့လာလုပ်နေတဲ့ ရွှင်
ဝါဟာ တစ်ခြားသူမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူဟာ ချယ်ရီသခင်မငဲ့
သမီးပဲ’

‘ဟင်’

ကျေမင့် ပြုံးပြုံးဖြားဖြား ပြစ်သွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့အားသင့်၍သွားရသည်။

သူ ချယ်ရီသခင်မလေးထံမှ ဖူးစားရှင် ရွေးပွဲကို သွားခဲ့
သည်။

လာရ သူ့ဖူးစားရှင် ချယ်ရီသခင်မလေးက သူ့ သေးမှော
့ကုတ်လို့နေပါလား။

ကံတဆူးခံဆန့်ကြယ်ပုံကို နားမလည်နိုင်တော့။ သူ့သခင်
မလေး ရွှင်ဝါကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

ရွှင်ဝါကလည်း သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။

‘ကဲ... အရှေ့ပိုင်းကျားလေး၊ ငမဲ့ကြည့်မနေနဲ့တော့၊ မင်း
ကောင်းမှာပေါ့၊ နောက်မှ ဆက်ကြည့်၊ ခုတော့တို့ တောင်
ပိုင်းကျား အိုရီကို အချိန်မီမင်းဆီးနိုင်ဖို့ သွားကြစို့’

ကျေမင့် ရှက်ပြုံး ပြုံးမိသည်။

ချယ်ရီသခင်မလေးက မျက်နှာလေးငို၍ နေသည်။ နယ်
မြို့မှ စီကိုး ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်
သွားကြတော့သည်။

* * *

အခန်း(၂၅)

'ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို ငါပြောတာပေါ့ အိုရီ၊ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ၊ များများမပြောပါနဲ့လို့'

အိုရီ သူ၏အခန်းထဲတွင် အရက်သောက်နေဆဲ သူတို့လျှို့ဝှက် အဖွဲ့အစည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အိုရီအား ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုရီမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး--

'ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'မင်းပြောခဲ့တာတွေ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့'
'မင်းက ကွေမင်းကိုပြောခဲ့တာတွေ အားလုံး နယ်မြေမျှား စီကိုးသိသွားပြီး၊ မင်းကိုဖမ်းဖို့ စီကိုးလိုက်ရှာနေပြီ'
ဟင်'

အိုရီ ကြောက်လန့်သွားပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်၏။ သို့မဟုတ် ထလို့မရပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ပုခုံးအား ဖောက်တင်ဖက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာမှာခက်ထန်တင်းမာလျက်ရှိသည်။
'မင်းကြောင့် ခု မီးခိုးကြွက်လျှောက်တွေ ဖြစ်နေရပြီ အဲဒါကော မင်းသိလား'

အိုရီခေါင်းခါပြင်လိုက်၏။
'တင်းတင်းမသေဘူး၊ ဘာလကားကောင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် ယေအောင်မသတ်နိုင်ဘူး'

အိုရီ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး။
'တင်းတင်းမသေဘူးဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ့သူ ဘယ်မှာလဲဟင်'

'ဟား ဟား ဟား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရယ်မောလိုက်သည်။
'ခုမှ သိချင်မနေပါနဲ့ကွဲ့၊ သိလဲ မင်းအဖို့ဘာမှ ထူးတော့ မှာမဟုတ်ဘူး'

'ဗျာ'

'ဟုတ်တယ် အိုရီ၊ မင်းသေသင့်ပြီကွ၊ မင်းကြောင့် ငါ အမှုပတ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သတ်ပစ်မယ်၊ မင်းရဲ့နေရပ် ငါတို့လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း ပျက်ပြား သွားနိုင် တယ်'

'မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ခိုဏ်းချုပ်ကြီး'

အိုရီ၏အသံမှာ ကြောက်လန့်မှုကြောင့် တော်တော်လေး လျှယ်လောင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းခန်းထဲမှာ အိုရီပြန်အလာကို စောင့် စားရင်း ဒဏ်အိပ်ပျော်နေသော တင်းတင်းလည်း လန့်နိုး သွားသည်။

ကြားရသည်က စကားသိနှစ်ခု၊ တစ်ခုက အိုရီ၏အသံကိုသိသည်။

နောက်တစ်ခုက သူမသိ။ ထို့ကြောင့် တင်းတင်းမှာ အိပ်ရာမှထလာခဲ့ပြီး အတွင်း ခန်း၏ အပေါက်ဖော်လေးမှ ချောင်းကြည့် ခိုက်သည်။

'ကျွန်တော် နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး ခိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'မရတော့ဘူးအိုရီ၊ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ'

ပြောပြီး ခိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ ဓားကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ကာ အိုရီ၏ ရင်ကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

'ဝိုး'

'အင့်'

'အား'

အိုရီမှာ တိမ်းရှောင်လိုမရ၊ ဓားသွားက သူ့ရင်ဝသို့ ထိုးဖောက်၍ ဝင်သွားသည်။

'အဲဒါ မင်းစကားများများပြောလို့ နှုတ် ပိတ် ပေး လိုက် တာပဲအိုရီ'

ပြေးပြီး ထိုလူမှာ အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားတော့သည်။ တင်းတင်း အားလုံးကို မြင်နေရပါသည်။

ယခု သူ့ချစ်သူ အိုရီ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အိုရီကို ဓားနှင့်ထိုးသတ်ခဲ့သော ခိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုသူ၏ မျက်နှာကိုလည်း သူ သေသေချာချာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

တင်းတင်း ထိုလူ့ မျက်နှာကိုမြင်တွေ့ပြီး တော်တော်လေး အံ့ဩသွားရသည်။

မုန်သည်။ တင်းတင်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော ခိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုသူ က တော့။

တင်းတင်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော ခိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုသူ က တော့။

* *

'မင်းပြောတာ သေချာလားတင်းတင်း' စိကိုးက မယုံနိုင်သလိုဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိကိုး၊ ကေမင်းနှင့် ရှောင်ဝါထိုသုံးယောက်သည် အိုရီ၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ဆောက်ထားတဲ့ ဆိုရိုမှာ မားဒက်ရာဖြင့် သေဆုံးနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့ နည်းနည်းလေးနောက်ကျသွားပါလား။ ယခု ဆိုရိုအား သူတို့သိချင်တာတွေ မမေးမိမှာပင် အိုရို အား နှုတ်ငါတ်ရှုသွားပြီဖြစ်သည်။

ယခု ဆိုရိုရရှိသားသော ခေးဒက်ရာမှာ ယုဇူး ရရှိသည့် ခေးဒက်ရာနှင့်အတူတူပင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူသတ်တရားခံမှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ရမည်ဟု စီကိုးက မှတ်ချက်ချသွားလိုက် သည်။

သူ့ကို တယ်သူသတ်သွားတယ်တင်လဲ စီကိုး ရှောင်ငါက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ငါ့အထင်မြောက်ရမည်တော့ အိုရိုကို စစ်မေး လိုက်ရင် ခေးဒက်ဆောင်ဘယ်သူဆိုတာ ငါတို့သိ မယ်လေး အဲဒီတော့ ငါတို့မမေးနိုင်ခင်မှာ စီကိုး နှုတ်ငါတ်လိုက်တာဟာ သူတို့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ခေးဒက်ဆောင်ကြီးပဲဖြစ်နိုင်တယ် ရှောင်ငါ ‘ခေး ဟုတ်တယ် စီကိုး၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလိုပဲယူဆ တယ်’

‘ဒါပေမယ့် ခက်နေလားက သူ့ကို ငါတို့မှတွေ့လိုက်တာ သူ တယ်သူလဲဆိုတာ ငါတို့သိရင် ဒီကံစွဲက ပြီးသွားပါပြီ အားလုံး ငြိမ်သက်နေစဉ်မှာပင် အတွင်းခန်းထဲမှ အဖ တစ်ယောက်ကြွားလိုက်ရလေသည်။

‘ကျွန်မ သူ့ကို တွေ့လိုက်ပါတယ်’ ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

သုံးယောက်သား တို့အားသင့်သွားကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက အိုရိုရဲ့ အခန်းထဲမှာ အရင်ရောက် နှင်နေတာပါ။ ဝါကြောင့် အခန်းထဲကနေ အားလုံးကို ကျွန်မချောင်းကြည့်ခဲ့ပါတယ် ဝါကြောင့် ဆိုရိုကို သတ်လိုက်တဲ့ နှုတ်ငါတ်ကြီးနဲ့ ဖျက်နားကို ကျွန်မမြင်ခဲ့သွားတာပါ’

‘သူ ဘယ်သူလဲဟင် တင်းတင်း၊ မင်းသိလား’

စီကိုး သိချင်စောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မသိပါတယ်၊ သူက တုခရွာထဲက သိုင်းရာဇာ တုရွာထဲကလားဟင်’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘အို’

သုံးယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ‘မှတ်တရက်ပို့ မယ့်ချင်သလိုပဲ ဖြစ်သွားကြပြီ စီကိုးက...

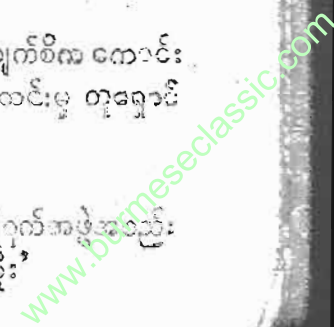
‘မင်းဟာက သေချာရဲ့လား’

ဟု ထပ်မံမေးဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ မျက်စိမေ့သေးပါဘူး၊ ကျွန်မ မျက်စိက ကောင်း ပါတယ်၊ ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်တာ တုရွာထဲကလားမှ တုရွာထဲ ကလား အစစ်ပါ’

ကျေမင့် သက်ပြင်းချလို န်ပြီ။

‘ဒါဆို သိုင်းရာဇာတုရွာထဲကလားဟာ သူ့ကို အဖွဲ့အစည်း ကြီးရဲ့ ခေးဒက်ဆောင်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား စီကိုး’

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သေချာနေပြီလေ၊ ဟယ်လဲဟယ်နို့ ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သိုင်းယင် နန်းစံ အားပေးပြီး စည်းရုံးနေတာဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟယ်၊ အချိုးမျှ ခံယူရမှာပေါ့ကြီး မတွေ့လိုက်ရတာ နားတယ်’

ချယ်ရီသခင်မေးလေး ရှောင်ဝါက ဒေါသဖြင့် လှမ်းပြော လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်စီကို၊ ကျုပ်တို့ သူ့ နောက်ကို အမိလိုက်ကြ မယ်၊ တုရှောင်ထင်းလွတ်အားလို့မဖြစ်ဘူး’

‘အေးလေ သွားကြတာ ပေါ့’

စီကိုကတော့ အသားထဲက လောက်ထွက်သည့် ထုရှောင် ထင်းကို အမှန်ကြိုက်ပစ်ချင်သည်။

မျိုးမျက်ရန်သူ။

သစ္စာဖောက် ထုရှောင်ထင်းကို စီကိုနာကြည်း၍ သွား၏၊ သူတို့ဆုံးယောက် ဆွန်ခွာသွားကြသည်။

ထင်းတင်းကတော့ မျက်ရည်များဖြင့်ကျ နှိပ်ခံခဲ့ရလေသည်။

* * *

‘ဟိတ်... သတိထားကြ’
သူတို့ နှစ်ယောက် သူ့ရှောင်ထင်းတို့ မျှော်ရမ်းကြိုက်စိတ် ကြား တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့၏ ရှုထွင် ဝတ်စုံနက်ဝတ်ထားပြီး များသောအားဖြင့် စည်းကမ်းသူ ကိုယောက်က လက်နက် ကိုယ်စီ ခွဲကိုင်ပြီး စောင့်ကြိုနေကြသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

နယ်မြေမှူးစီကိုက သတိလှမ်းပေးသည်။ ကွေပင်နှင့် ရှောင်ဝါတို့လည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြ၏။

‘စီကို၊ ခင်းဗျားကို အပြင်တို့ရဲ့ ခေါင်အောင်ကြီးက မှာလိုက်ပါတယ်’

ကစီယောက်က လှမ်းပြောသည်။

‘ဘာလဲ မင်းတို့လျှို့ဝှက် အဖွဲ့အစည်းကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆို မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သိုင်းရာဇာ တုရှောင် ထင်းပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခု သွက်ခပ်ဗျားကို မှာလိုက်တာပေါ့’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘ခပ်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေကို မွေလိုက်ပါတဲ့၊ ခင်ဗျားကို ရွှေတစ်ပိဏ္ဍားပေးမယ်တဲ့’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

နယ်မြေမှူးစီကိုက အားပေးကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ဝါကိုလားထိုးတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ သူမှူးတာကို လက်မခံရင်ကေ’

‘ဝါး’
‘ဝါး’
‘ဝါး’

www.burmeseclassic.com

လူကိုးယောက်က စတင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကပ်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟား... ဟား...ဟား... လာလေကွာ’

‘ဟား’

‘ဟူး’

လူကိုးယောက်နှင့် သုံးယောက်တို့၏ တိုက်ပွဲ ဖြစ်သော်လည်း မှုက လုံးဝကြည့်မကောင်းပါ။

သိုင်းမညာ အဆင့်ချင်း များစွာကွာခြားနေသည့်ကြောင့် လူကိုးယောက်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျ၍ သွားရသည်။

‘ဟား’

‘အင်း’

ချယ်ရီသခင်မလေး ရှောင်ဝါက ခုန်ပျံ၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

ကော့ဇင်က မုန်တိုင်းတစ်ရာသိုင်းကွက်၊ နှမ်းပြေမျှစိကိုးက လက်ဝါးတစ်ယောင် သိုင်းကွက်ကို ဆုံး၏။

‘ဟား’

‘အင်း’

‘ဟူး’

လူခြောက်ယောက် လဲကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကျန်သောသုံးယောက်က မယှဉ်နိုင်မှန်း သိသွားပြီး လက်နက်ကိတ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

‘ကဲ...အင်း...ဒီကလေး မသေချင်ရင် ကိုင်းရာစာ တုရောင်ထင်း ဘယ်မှာလဲဆိုတာကို ပြောပါ’

‘စီကိုးက ခေးကို သူတို့အပေါ်မှာ ဝိုးသား၏’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလေး သူ့အိမ်ရဲ့ ခြေအောက်ခင်းကဲမှာပါ’

လူခြောက်ယောက်တို့ ပြီးစီးကာ ဘုရားဟု ယူဆလိုက်သည်။

‘ကဲဟေ့...ငါတို့ တုရောင်ထင်း အိမ်ကို လိုက်ကြမယ်’

‘စီကိုးက လှမ်းပြောသည်။’

‘အင်း...ဒီတစ်ခါဘော့ ပဲ့သိမ်းပြီထင်ပါရဲ့’

‘ထေချာတာပေါ့ ရှောင်ဝါရယ်’

သုံးယောက်သား လျင်မြန်စွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

‘အင်းဘယ်ပြေးမှာလဲ တုရောင်ထင်းရယ်’

‘ကဲ...တုရောင်ထင်း၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တို့ဝိုင်းလအပြီး ပါပြီ၊ ခုခံဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ဘော့’

‘ဟင်’

သိုင်းဇာတာ တုရှောင်ထင်းမှာ မေးပြီးသာလော့ပေ။ မြေ
အောက်ခန်းထဲမှ လေးသားမလွန်သား ပိတ်မိခနဲလေတော့
သည်။

စိကိုးက မသွားခင်လေးမှာ လူတင်အားပြည့်တင်းခဲ့သေး
သည်။

သူ့လို ဘုရင့်ဘက်တော်သားများပင်ဖြစ်၏။
သူ့ဘုံဆင်အားက စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ရှိနေလေ
သည်။

သိုင်းဇာတာ တုရှောင်ထင်းမှာ အားမတန်၍ မာန်လျော့သူ
တော့သည်။

စိကိုး၏လူများက သူ့လို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြသည်။

ရာဇဝတ်တေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမို့
ရက်ရက်စက်စက် ကိုယ့်ဘိုင်းပြည်ကို ရောင်းစားဖို့ ကြံရက်
တယ်။

ကေ့မင်းက တုရှောင်ထင်း၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်၍
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘တယ်မှာလဲ ခင်ဗျားဘို့ သျှိုဝက်အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အဖွဲ့ဝင်
စာရင်း၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့လက်ကိုဆပ်ပါ။ ကျုပ်တို့စာရင်းအဖွဲ့ဝင်
လိုက်ဖမ်းရဦးမယ်’

စိကိုးက ပြောလိုက်သည်တိုင် တုရှောင်ထင်းက စာရွက် စာ
တမ်းများကို ထုတ်၍ပေးလိုက်သည်။

‘တယ်...လူတင်အား ဝတ်စားပေးပါ...ခနဲပြီဦး၊ တော်သေး
တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့လက်ဦးပေးလို့’

ရှောင်ဝါနှင့်ကေ့မင်းထက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကဲဟေ့...သူတို့ကိုခေါ်သွားကြတော့’

စိကိုးက သူ့လူများကို လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

ပြီးတော့မှ...

ကေ့မင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

‘ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့က’

‘ဗျာ’

စိကိုး ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဪ... ဇာတ်လမ်းတွေက ပြီးဆုံးသွားပြီလေ၊ မင်းတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေက’

ကေ့မင်း ရုတ်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

ချယ်ရီသခင်မလေးက မျက်နှာမလေးခွံ၍ထားသည်။

‘ကောင်းမယ်ကော့ ထင်ပါတယ်’

‘ဘာလဲ၊ မင်းဘာမှ မပြောရဘေးဘူးလား’

ကေ့မင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘တော်တော်ညီညီ ကျားတင်အားပေးပါ...အားပေးပေးပါ...အား
အုံ့ထေ့ မင်းဟာက၊ ဟား...ဟား...ဟား’

၅၁၂ ဝင့်ကြွယ်

စိကစိုးမှာ သူ့ကိုနှိပ်ပေးသလိုကြည့်ပြီး ရယ်ခဲမခဲလျက်ရှိနေ
သည်။
နှစ်ဦးလားကတော့။
ရှက်ပြီးကိုယ်စိန်နဲ့။
ဗွီဒီပေးလို့ ထူထူနှစ်ဦး၏ ခင်ထဲမှာတော့....

* * *

‘ချယ်ရီသခင်မလေး’
‘သွားပါ။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’
မြင်းလည်းလေးဘစ်ပီးက တောတန်းလေး တစ်ခုထဲတွင်
ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လျက် ရှိနေသည်။
မြင်းလည်းပေါ်မှာကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာကြသူနှစ်ဦးကတော့....
အရှေ့ပိုင်းကျား ကွေမင်းနှင့် -
ချယ်ရီသခင်မလေးတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။
‘ရှင် တင်းတင်းဆီကို မသွားဘဲ ဘာလို့ကျွန်မနဲ့လိုက်လာရ
တာလဲ’
ရှောင်ဝါက မျက်စိစောင်းလေးချိတ်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်
သည်။

‘ရှင်းနေတာပဲ ရှောင်ဝါရယ်၊ မင်းကို ချစ်လို့ပေါ့’

‘ရှင်’

ရှောင်ဝါ မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။

‘နေပါဦး၊ မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ကျွန်ကို ခေါ်လာခဲ့
တာလဲ’

‘ရှင်လို့ပဲပေါ့’

ရှောင်ဝါ မျက်လုံးလေးဝေ ချုံကြည့်လိုက်၏။

မှန်သည်။

ရှောင်ဝါက ကွေမင်းအား သူ့မိခင်ရှိရာကျွန်းသို့ ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရှင်ကို မေးမကလဲ သဘောကျမှာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ကျွန်မကို မေးမက ပြောတယ်၊ ရှင်တို့ကျားလေးကောင်
ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ပေးခွားမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက
လဲ ကျားလေးကောင်ထဲက ဘယ်သူက ရိုးသားလဲ သစ္စာရှိ
သလဲဆိုတာ သိရအောင် ထွက်လာခဲ့တာပါ’

‘ခု သိပြီလား ရှောင်ဝါ’

‘ကျွန်မ ကျားတစ်ကောင်ကို ခွေးလိုက်ပြီ၊ သူဟာ ရိုးသား၊
တယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုလဲ ချစ်သလိုလိုထင်
တယ်။’

www.burmeseclassic.com

လို့၊ အဲဒီကျားဟာ ခု ကျွန်မနဲ့ပါလာတဲ့ အရှေ့ပိုင်းကျား
ကေ့မင်ဆိုတာပဲ’

‘အင်း... သင့်မြတ်ပါတယ်၊ ဝါပေမဲ့ အဲဒီကျားက ဥပုသ်
တော့ မစောင့်ဘူးနော် ထိလား၊ ချယ်ရီဆင်မလေး’

‘အို’

ရှောင်ဝါ၏ အသံဩဩလေး၊ ~~ဆွက်ပေါ်၍~~ လာသည်။
မြင်းလှည်းလေးက မောင်းနှင်၍ ကောင်းနေဆဲ၊
ဆို မြင်းလှည်းလေးအတွင်းမှာ ခေတ္တခဏ

မြီးပါပြီ။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
သိုဝ်းစာစဉ်ကောင်းများကိုသာ
ရွေးချယ်တာသာပြန်သော
(ဝင့်ကြွယ်)